ชีวิตลับ

ฉบับที่ 2 สำหรับคุณผู้ค้นทั้งอารมณ์และหัวใจ

"ณรงค์ จันทร์เรือง" ย่อยอารมณ์
ด้วยนวนิยาย ที่พล่านด้วยกาม เรื่อง
โลกีย์สีเลือด

ระเบิดลูกเก่าจุดที่ไรดังทุกที
"ก้อง อินทรกำจร"
เขียนนวนิยายสู้สุดชีวิต
อาทิตย์หลั่งเลือด

"นางแบบก็มีหัวใจ"
สัมภาษณ์
ชีวิตเปลือย
หน้ากล้อง

ชีวิตลับ

ฉบับที่ 2 สำหรับคุณผู้ค้นทั้งอารมณ์และหัวใจ

"ณรงค์ จันทร์เรือง" ปลอบอารมณ์
ด้วยนวนิยาย ที่พล่านด้วยกาม เรื่อง
โลกีย์สีเลือด

ระเบิดลูกเก่าจุดที่ไรดังทุกที
"ก้อง อินทรกิจจ์"
เขียนนวนิยายสู้สุดชีวิต
อาทิตย์ หลั่งเลือด

ความรกทึบของป่าดิบดงดำซุกซ่อนความเร้นลับอะไรเอาไว้บ้าง....?

คนที่อยู่ในเมืองในนาอย่างเรา ๆท่าน ๆย่อมคาดคิดไปไม่ถึง เพราะว่าไม่มีโอกาสได้สัมผัสมันด้วยตนเอง นอกจากคำบอกเล่าจากผู้ได้เคยผ่านพบมา บ้างก็ตรงตามข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ บ้างก็คลาดเคลื่อนทั้งที่จงใจและไม่จงใจของผู้ให้ข่าวสารเหล่านั้น

เที่ยวนี้เราจะมาร่วมรับรู้เรื่องราวของคนรูกัน/.

ขอให้ท่านทำใจให้ได้ก่อนว่า เรื่องนี้ได้มาจากคำบอกเล่าเช่นเดียวกันกับเรื่องราวของผีตองเหลืองที่ผมได้นำมาเล่าให้ฟังเมื่อฉบับที่แล้ว

ความรกทึบ โดดเดี่ยว ห่างไกลจากสายตาผู้คนในเมืองของป่าใหญ่ดอยสูงทางภาคเหนือของประเทศไทยเรานั้น มีเรื่องราวต่าง ๆที่เกิดขึ้น เป็นมาหลากหลาย บางเรื่องแปลกพิสดารยิ่งกว่านิยายลึกลับ บางเรื่องน่าหวาดเสียวสยองขวัญเหลือประมาณ

มันได้เกิดขึ้น เป็นอยู่ และเป็นมาแล้วในอดีตที่ไม่นานจนเกินลืม

เอาละครับ,เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อราวต้นปี 2514 นี้เอง---

หนานปั๋น เป็นคนเชียงม่วน จังหวัดพะเยาปัจจุบันนี้ ตะแกมีอาชีพทำนาและหาของป่ามาขายหน้านาทำนา เสร็จจากนาก็เข้าป่า ตัดหวาย ล่าสัตว์ป่า ได้อะไรก็เอา เพื่อจะนำไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินเป็นข้าวของมาใช้ภายในครอบครัว เพื่อนคู่หูของหนานปั๋นก็คืออ้ายแก้วสองน้อย ซึ่งมีชื่อจริงว่าแก้ว บวชเณรสองครั้ง คนเขาก็เลยเรียกว่าสองน้อยต่อท้ายชื่อให้ น้อยก็หมายถึงเณรนั่นเอง

ทิดกับเซียงคู่นี้เป็นเพื่อนรักเกลอแก้วเสี่ยวขวดกันชนิดที่เรียกได้ว่าเป็นพันธมิตรถาวรทีเดียว

เกลอทั้งสองมีปืนคนละกระบอก หนานปั๋นมีลูกซองกระบอกงาคู่มือที่วางใจได้ ส่วนแก้วสองน้อยมีปืนแก๊ปมาตรฐานระดับที่เกิดความจำเป็นฉุกเฉินเฉพาะหน้าก็อาจยิงเสือหรือหมีให้ล้มคว่ำไปได้เหมือนกัน

วันคืนของหน้าหนาวอันยาวนานของภาคเหนือมิได้เป็นอุปสรรคกั้นขวางการขึ้นภูบุกป่าของเกลอทั้งสองแต่ประการใด

ตกลงกันว่า เที่ยวนี้จะล่าเก้ง หมูป่า หรือหมี หากได้วัวกระทิงก็ยิ่งแจ๋ว

ตระเตรียมข้าวของเครื่องใช้ของกินกะประมาณ 2 อาทิตย์ได้เสร็จสรรพก็ออกเดินทางตั้งแต่เช้าหมอกเหมยยังหม่นมัวอยู่เลยทีเดียว

เลาะลัดตัดป่า ขึ้นดอยสูงชัน ลัดลงลำห้วย ทะลุป่าทึบครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยความชำนาญพื้นที่แต่ก็นั่นแหละ มันเหมือนคำที่เขาว่า คืบก็ทะเลศอกก็ทะเล ไม่มีผิด เพียงแต่จะเปลี่ยนเป็นว่าคืบก็ป่าศอกก็ป่าเท่านั้น

ป่าทึบภูเขาสูง เมื่อเราเดินท่องไปโดยขาดความใส่ใจหรือสังเกตสังกานั้น มันทำให้เราหลงทางได้ไม่ยากเลย

วันแรกก็จำทิศจำทางได้ดี พอล่วงเข้าวันที่สองเท่านั้น หนานปั๋นก็รู้สึกว่ามันมีอะไรบางอย่างตะหงิด ๆอยู่ แต่ก็ไม่พูดออกมา ส่วนแก้วสองน้อยนั้นไม่ใช่คนที่จะเก็บอะไรไว้ในใจ เมื่อลัดป่าออกไปที่ลำห้วยแห่งหนึ่งเขาก็เปรยขึ้นว่า

"ท่าจะหลงป่าแล้วละ หนาน"

"หือ,คิง(เอ็ง) ,อู้อย่างวอก" หมายความว่าเอ็งนี่พูดเหมือนลิงไปได้

คนเดินป่าเขามักจะถือกันว่า ห้ามพูดเรื่องหลงป่า ห้ามพูดว่าเสือจะขบหัวอะไรเทือกนั้น มันไม่เป็นมงคลปาก

แก้วสองน้อยไม่ได้สังเกตว่า หนานปั๋นหน้าเสียไปครู่หนึ่ง แต่แล้วก็กลับเปนปรกติ

"คืนนี้เฮาจะนอนที่นี่ ดักยิงหมูป่าที่มันจะผ่านลงที่ห้วย รอยมันเต็มไปหมด"

จริงอย่างที่หนานปั๋นว่า ทางทึบที

อ่านต่อหน้า 43

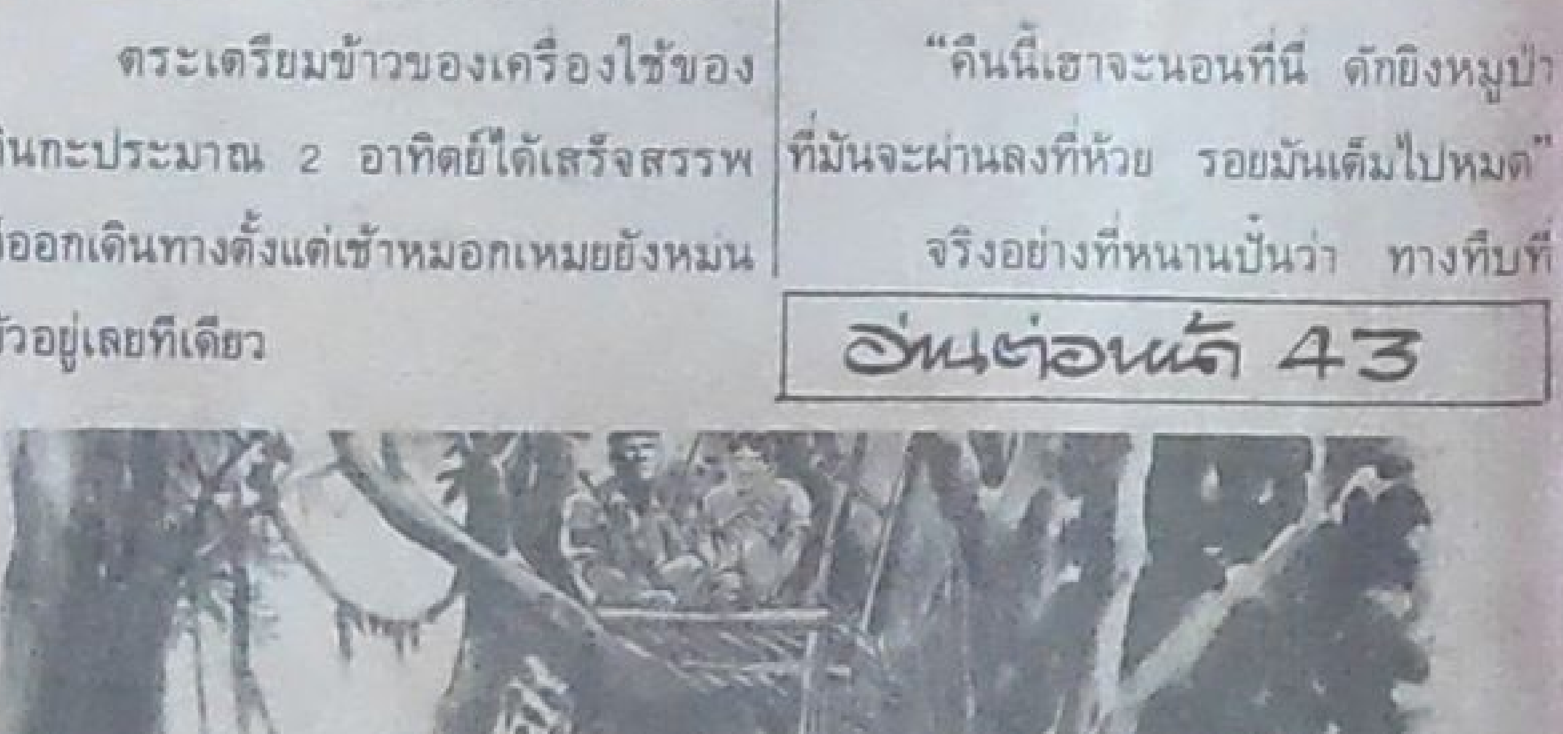

พอได้จังหวะก็ดำดิ่งลงไปในสายน้ำเย็นเฉียบ พริบตาเดียวทะลึ่งพรวดขึ้นมา สองเกลอมองเห็นถนัดตาว่า ในมือของหมอนั่นมีปลาตัวเท่าฝ่ามือดิ้นกระแด่ว ๆอยู่ คนตัวเล็กก้าวขึ้นไปบนฝั่งห้วยนั่งลงแทะปลากินดิบ ๆ อย่างเอร็ดอร่อย

...วาณมงคล
นายอนันต์ (อนาวดับ) ม่วงขันมาน
นายบริพัด พรหมเนาว์
...วัฒิ
สำนักงานและพิมพ์ที่ โรงพิมพ์เอเชีย 87 ก.
ซอยน้อยจิต ถนนริมคลองประปา บางซื่อ กรุงเทพฯ
โทร.5850509

สารบัญ

คนรู *"ไหว่เจ๋อ"*	หน้า 2
เด๋อ ดอกสะเดา *เกลียว บางกอกน้อย*	หน้า 4
โลกีย์สีเลือด *ณรงค์ จันทร์เรือง*	หน้า 6
เงินล้านของเธอซื้อรักไม่ได้ *ตะวัน สองหล้า*	หน้า 8
ดิฉันเสียสาว (ตอนรักซ้อน) *สีทอง กลิ่นดอกรัก*	หน้า 10
ผู้หญิงทำไมจึงมากชู้ *เมาว์นิจ*	หน้า 11
อาทิตย์หลั่งเลือด *ก้อง อินทรกำจร*	หน้า 12
สู้กลางนา *การินต์ จรจรัล*	หน้า 14
ทำไมต้องเซ็กซ์ *หมอ นพ*	หน้า 15
คุณหญิงข้างทำเนียบ *บุษบา เสาวภาคย์*	หน้า 16
ข้างๆ แม่ม่าย *เริง เสาวรส*	หน้า 17
มูเซอคริสเตียน *สังคีต จันทนะโพธิ์*	หน้า 18
ผีเพลง *พรายนิจ*	หน้า 19
ฆ่าสาวเสริฟ *กี๋ น้ำมนต์*	หน้า 20
สวยเพรียบพูนด้วยเล่ห์ *มธุรา กลิ่นโลก*	หน้า 21
พิมพิลักษณ์ ภาสุวรรณ นางแบบก็มีหัวใจ *ไพอิน*	หน้า 22
3 ชาย *"พริ้มเพรา"*	หน้า 24

บก.แถลง

...อบพระคุณครับ

...อบพระคุณ คุณผู้อ่านซึ่งช่วยกันซื้อ **"ชีวิตลับ"** กันไปคนละเล่ม ...หมดในจำนวนพิมพ์ 25,000 เล่ม

...ม้ว่ายอดการพิมพ์จะยังไม่สูงเท่าที่ต้องการที่เรียกว่าทำให้เราหายใจ ... แต่ก็ทำให้เราถอนหายใจได้มาอีกเฮือกหนึ่ง

...จะมีกำลังใจที่จะเข็ญ **"ชีวิตลับ"** ให้ก้าวต่อไปอีกให้เป็นที่จับต้อง ...น่าอ่าน และภูมิใจสำหรับนักเขียนที่มาลงสนาม **"ชีวิตลับ"** ...ย่าง **"ณรงค์ จันทร์เรือง"** นักเขียนหนุ่มดินระเบิดแรงอยู่ในหัว

ตามประชิดด้วย **การันต์ จรจรัล** นักเขียนหนุ่มจากที่ราบสูงซึ่งใช้ชีวิตต่อสู้มาอย่างโชกโชนเขียน **"สู้กลางนา"** จากชีวิตของคนที่ถูกอธรรมข่มเหง จนต้องถือทั้งมีดจับทั้งปืน

คุมขบวนด้วย **"ก้อง อินทกำจร"** ระเบิดลูกเก่าซึ่งยังไม่ด้านเขียน **"อาถรรพ์หลั่งเลือด"** อร่อยสุดหัวใจ

เติมแต่งให้ออกรสอร่อยด้วย นวนิยายชีวิตถึงอกถึงใจเรื่อง **"คุณหญิงข้างทำเนียบ"** ของ **บุษบา เสาวภาคย์"** นักเขียนใหม่ซึ่งจะนับตอนแต่จะอร่อยยิ่งขึ้น

รวมทั้ง **"สีทอง กลิ่นดอกรัก"** นักข่าวหนุ่มผู้ตามล่ามนุษย์หัวใจสัตว์ที่เที่ยวทำลายสาวพรหมจรรย์ มาตีแผ่ให้มันจนซ่าส์

แล้วยังนวนิยายและสารคดีสารพัดรสที่ผสมกลมกลืน เข้าเป็นทั้งเผ็ด, ทั้งหวาน

โดยเฉพาะรายการสัมภาษณ์ **"ชีวิตลับ"** ของบุคคลซึ่งเป็นทั้งดารา, นางแบบ และอีกสารพัดนางแบบ ในฉบับนี้คุณจะถึงอกถึงใจกับชีวิตลับของนางแบบสาวซึ่งกล้าเปลือยกายให้คุณน้ำลายหก

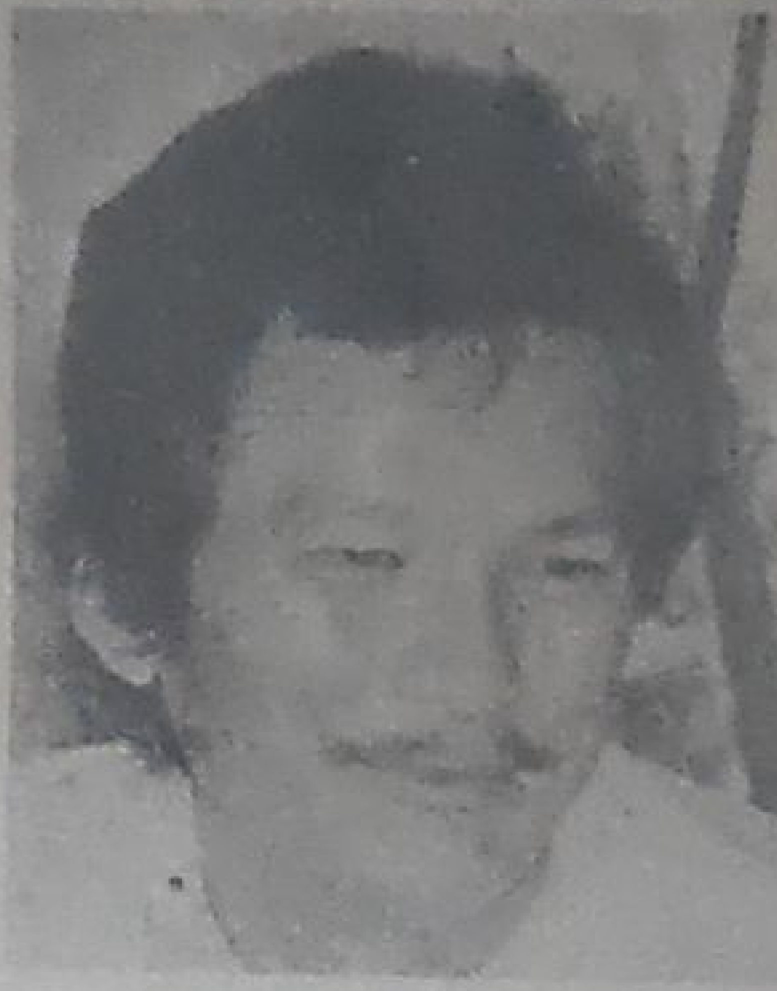

เมื่อผลประโยชน์ขัดกัน ก็ต้องบรรลัยไปข้างหนึ่ง!

แล้วนักแสวงหาผลประโยชน์ นักกอบโกยที่ไม่คำนึงถึงว่าใครจะฉิบหายวายวอด ใครจะต้องล้มคว่ำขม่ำหงายสิ้นเนื้อประดาตัว เพราะเกิดไปขวางผลประโยชน์ของนักกอบโกย นักกินนักโกง และกลายเป็นนักฆ่ามหากาฬ การจองล้างจองผลาญเข่นฆ่าจึงเกิดขึ้น เพราะเหนือเจ้าพ่อยังมีเจ้าพ่อที่เหนือกว่ามือปืนรับจ้างมีงานทำล้นมือ เหยื่อบางรายถูกถล่มด้วยระเบิดมือ ตำรวจจมูกติดตามดมกลิ่นมือปืนรับจ้าง และ "จอมบงการ" ไม่ได้ ตายฟรีไปหลายราย!

อย่างกรณี "เสี่ยสุรพล" หรือสุรพล พรทวีวัฒน์ ราชาไนท์คลับ ผู้มีรสนิยม เลี้ยงดารา นักร้องเป็นเมียเกย์ นางเอกหนังบางคนไม่มีโอกาสใช้ "นางสาว" ถูกมือปืนกระหน่ำหน้าภัตตาคาร หรือเจ้าพ่อแห่งไฟว์สตาร์โปรดักชั่น เกียรติ เอี่ยมพึ่งพรเจอ "คำสั่งฆ่า" ฟุบคาพวงมาลัยรถเบนซ์

แล้วก็มาถึง "คิว" หมอจิ๊ด หรือวราวุฒิ วัฒนศักดิ์ ผู้จัดการคิวหนังพระเอกยอดนิยม ทูน หิรัญ-ทรัพย์ และวันดี ทองประภา แห่ง น.ส.พ. ตะวันสยาม

ฆ่าหมอจิ๊ดเพราะแค้นเรื่องคิวหนังพระเอกทูน ?

ทันทีที่มือปืนเด็ดชีวิต "หมอจิ๊ด" หรือนายวราวุฒิ วัฒนศักดิ์ คารถเก๋งหน้าประตูบ้าน และเมื่อตำรวจเข้าควบคุมคดี ก็ตั้งประเด็นแรกที่อาจมีแนวโน้มถึงการเข่นฆ่าคือเรื่อง "คิวหนัง" ของพระเอกทูน หิรัญทรัพย์

ผู้สันทัดกรณีในวงการบันเทิงให้แง่คิด ชวนให้คล้อยตามว่า "หมอจิ๊ดเลือกที่รักมักที่ชัง" ถ้าเป็นสมัครพรรคพวกถูกคอกันละก็หมอจิ๊ดเทคิวหนังให้ทันที แต่ถ้าไม่ใช่พวกพ้องละก็เหนียวคิด ให้เพียงเดือนละ สองสามเวลาเท่านั้น"

มือปืนขู่ฆ่าพระเอกทูน วงการปั่นป่วน เมื่อทูนประกาศเลิกแสดง

ว่าไปแล้วการตายของ "หมอจิ๊ด" นายวราวุฒิ วัฒนศักดิ์ ไม่ทำให้วงการบันเทิง สั่นคลอนเท่าใดนัก เพราะเท่าใดนัก เพราะ "หมอจิ๊ด" เป็นเพียงผู้จัด "คิว" พระเอกทูน หิรัญทรัพย์ให้กับเจ้าของหนัง แต่การที่ ทูน หิรัญทรัพย์ ประกาศจะเลิกแสดงหนัง เพราะถูกขู่จากมือปืนที่สังหารผู้จัดการของเขา ทำให้เจ้าของหนังนับสิบ ๆ รายที่ทูน แสดงนำร้อน ๆ หนาว ๆ ไปตาม ๆ กัน เพราะเพิ่งถ่ายได้ครึ่ง ๆกลาง ๆ บารายวางมัดจำไว้แล้วก็มี โดยที่ยังไม่เข้ากล้อง สักคัทเดียว

"ผมจะเคลียร์หนัง 4-5 เรื่องที่จวนจะปิดกล้องให้หมด แล้วผมจะแพ็กกระเป๋าบินไปอยู่ฟิลิปปินส์ เล่นเกมผิดกติกา เห็นแบบนี้ผมยอมรับว่าผมผวาเพราะไม่รู้ มันจะเล่นงานผมเมื่อไหร่ ตอนไหน"

แต่จนบัดนี้ พระเอกยอดนิยม ทูน หิรัญทรัพย์ ก็ยังไม่แพ็กกระเป๋าบินไปหลบ โรคประสาทอยู่ที่เกาะฟิลิปปินส์

ฟ้าผ่าวงการบันเทิงอีกครั้ง ดาวร้ายในจอ ดามพ์ ดัสกร ถูกจับ!

ในขณะที่ คนในวงการบันเทิงและนอกวงการกำลังวิพากษ์วิจารณ์ถึงการตายของ "หมอจิ๊ด" และการทำงานของตำรวจไปในทาง "ลบ" คือมีแนวโน้มว่า "หมอจิ๊ด" จะตายฟรี ๆ เหมือนคนดังหลายคนที่คึกโครมในยกแรก ๆ แล้วค่อย ๆ เงียบหายเป็นคลื่นกระทบฝั่ง ก็ปรากฏข่าวพาดหัวหน้าหนังสือพิมพ์ที่ทำให้ชาวบ้านตื่นเต้น และเป็นผลกระทบให้ น.ส.พ. ขายเกลี้ยงแผงในเวลาอันรวดเร็ว

ดามพ์ ดัสกร ถูกจับ

ตำรวจตั้งข้อหาร่วมฆ่าหมอจิ๊ด

ดาวร้ายจอ ดามพ์ ดัสกร และหันมาเอาดีทางผู้กำกับการแสดงอีกโสตรหนึ่ง โดยการสร้างและกำกับการแสดงเรื่อง "ดาวพระเสาร์" (ลงโรงฉายเรียบร้อยแล้ว) และภาพยนตร์เรื่องนี้เขาใช้พระเอกยอดนิยมถึงสองคน คือ สรพงษ์ ชาตรี และทูน หิรัญทรัพย์ ถูกตำรวจค้นบ้าน และจับกุมในข้อหาร่วมฆ่า "หมอจิ๊ด"!

การค้นบ้านดาวร้ายในจอชื่อดังของตำรวจไม่ได้หลักฐานอะไร เมื่อเขาถูกนำไปฝากขังที่โรงเรียนนายสิบตำรวจ บางเขน ญาติสนิทมิตรสหาย ดาราและนักข่าว น.ส.พ. ก็ไปเยี่ยมแน่นขนัดทุกวัน ทำให้เขาตื้นตันใจและเขียนจดหมายแสดงความมีน้ำใจของนักข่าว น.ส.พ.ทุกคนดังนี้

"ถึงผู้สื่อข่าวทุกคน ผมอยู่ในที่นี้ได้รับการดูแลจากนายตำรวจเป็นอย่างดี เรื่องการหลับนอนก็จัดเป็นพิเศษ เขาคุมขังผมในฐานะเป็นผู้ต้องสงสัยเท่านั้น มีคนมาเยี่ยมมาก แต่ไม่สามารถเข้าถึงตัวผมได้ ผมฝากขอบคุณทุกคน และขอบคุณหนังสือพิมพด้วยที่อุตส่าห์มาเยี่ยม ผมทุกวัน และคิดว่าคงจะลงเอยด้วยดี...รัก ดามพ์ ดัสกร ป.ล. ห้องที่ผมพักหลับนอนนี้เป็นห้องเดียวกับ ประจักษ์ สว่างจิตร เคยหลับนอน"

วันดี ทองประภา ถึงคิวดับ พญาครุฑ มุดเมฆหายวับไปกับตา!

"ความวัวยังไม่ทันหาย ความควายก็เข้ามาแทรก" วันดี ทองประภา แห่ง น.ส.พ. ตะวันสยาม ถูก "คำสั่งฆ่า" ดับดิ้นไปอีกรายหนึ่ง ยิ่งทำให้ตำรวจที่เพ่งเล็ง "พญาครุฑ" โส ธน-วิสุทธิ์ คนดังในวงการบันเทิงและหนังสือพิมพ์ว่าเป็น "จอมบงการ" สั่งเก็บ "หมอจี๊ด" และวันดี ทองประภา หนักใจยิ่งขึ้น แต่ก่อนตำรวจจะถึงตัว "พญาครุฑ" ก็มุดเมฆหายไปจากบ้านราคา 10 ล้าน เสียแล้ว

ไม่ใช่ "นกรู้" หรือ "พรายกระซิบ" แต่ "มาเฟีย" วงการบันเทิงมีสมัครพรรคพวกอยู่ในกรมตำรวจ!

โส คือจอมบงการ! เจ้าพ่อไฟว์สตาร์ ดับเพราะเขา!

"นายโส ธนวิสุทธิ์ เป็นตัวการใหญ่แน่" พล.ต.ท. ณรงค์ มหานนท์ รองอธิบดีกรมตำรวจฝ่ายปราบปรามที่เข้าควบคุมคดีนี้และเป็นผู้สอบสวนผู้ต้องหาเองกล่าวอย่างมั่นใจ "แต่น่าเสียดายที่เราตระครุบตัวเขาไม่ทัน เขาหนีไปแล้ว โดยสรวมเสื้อและกางเกงชุดเดียวเท่านั้น เราได้พยายามเต็มที่แล้ว เขาหนีไปหลังจากที่เราจับดามพ์ ดัสกร เราจะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ต่อไป และอย่างรอบคอบ ขอเวลาสักนิด และผมเองจะตามตระครุบตัวเขาด้วย"

และการตายของเกียรติ เอี่ยมพึ่งพร นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่นายหนึ่งที่ร่วมสอบสวนยังไม่ยืนยัน โส ธนวิสุทธิ์ "สั่งฆ่า!"

โส หนีสุดขีด หรือยังกบดานอยู่ในเมืองไทย?

นับจากวันที่ ดามพ์ ดัสกร ถูกจับกุมคุมขัง รวมทั้ง จ.ส.ต.สมบูรณ์ สุขเกษม ตำรวจจราจรที่ตกเป็นผู้ต้องหาเป็น "มือปืน" สังหาร "หมอจี๊ด" ถูกนำไปฝากขังที่โรงเรียนนายสิบตำรวจบางเขน จนกระทั่ง ดามพ์ ดัสกร ถูกย้ายไปฝากขังที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง ตำรวจก็ยังตระครุบตัว โส ธนวิสุทธิ์ เจ้าของ น.ส.พ.พญาครุฑ ไม่ได้

ก็ "วัวสันหลังหวะ" อย่าง "พญาครุฑโส" ต้องหนีสุดขีด ข่าวกรองจากกรมตำรวจรายงานว่า โสหนีไปสิงค์โปร์ทางเรือ กระแสข่าวอีกทางหนึ่งยังบอกอีกว่า โสไป ๆมา ๆระหว่างสิงค์โปร์กับไทย และขณะที่กำลังเขียนนี้ มีรายงานข่าวเพิ่มเติมอีกว่า พญาครุฑโสกบดานเงียบอยู่ที่ระนอง อย่างไรก็ตามทางกรมตำรวจยังมีความเชื่อมั่นว่า โส ธนวิสุทธิ์ หนีออกนอกประเทศไปแล้ว ทางการได้ขอความร่วมมือจากตำรวจสากล ให้ช่วยจับกุมตัวส่งผู้ร้ายข้ามแดนกลับคืนมาดำเนินคดี

โส ไม่หนี ถ้าหนีก็ไม่ใช่โส

"คนจริงอย่างโส ธนวิสุทธิ ไม่เคยหนีความจริง! "นายไพบูลย์ สำราญจิต ลูกน้องคนสนิทของ "เฮียโส" และ

ดำรงค์ตำแหน่งอำนวยการน.ส.พ. พญาครุฑ "ขอให้เพื่อนพ้องหนังสือพิมพ์ให้ความเป็นธรรม อย่าลงข่าวบิดเบือนความจริง ในเรื่องที่เฮียโสหนีไปโน้น ไปนี้ ความจริงเฮียโสไม่ได้หนี แต่ที่ยังไม่มอบตัวทันที เพราะติดธุระสำคัญ"

เสี่ยโต้ง" กำพล ตันสัจจา ไม่แน่...อาจเจอหางเลข!

คนดังในวงการบันเทิง อดีตคู่นอนดาราตุ๊กตาทองคนล่าสุด เนาวรัตน์ ยุกตะนันท์ ที่เรียกขานกันติดปากว่า "เสี่ยโต้ง" คือนายกำพล ตันสัจจา อาจเจอข้อหาตำรวจ ถ้ามีหลักฐานมัดตัวว่า เป็นผู้พา โส ธนวิสุทธิ์ หลบหนีลงใต้

ไม่เคยคิดทำธุรกิจบันเทิง แต่เมื่อลองกลับมีคนนับหน้าถือตา ถอนตัวไม่ขึ้น!

"ใจจริงผมน่ะไม่เคยคิดโดดเข้าสู่วงการบันเทิงเลย แต่ผมเป็นคนชอบลองของเมื่อผมโดดเข้ามา กลับมีคนรักนับถือ เกือบทั้งประเทศ เลยถอนตัวไม่ขึ้น ทำมันไปเรื่อย ๆ ช่วยเหลือใครต่อใครไว้มากมายตอนผมดัง มีคนมาเรียกผมเจ้าพุ่งเจ้าพ่อผมไม่ใช่เจ้าพ่อ เป็นคนธรรมดานี่แหละเรียกกันไปเอง เรียกจนผมเขิน คุณเห็นธาตุแท้ของผมแล้วใช่ไหม ผมเป็นคนรักลูกรักเมีย ผมมีบ้านราคาสิบล้านเพื่อให้ลูกเมียผมอยู่สบาย ผมไม่เดือดร้อนอะไรอีกแล้ว ใครจะใหญ่ ใครจะเป็นเจ้าพ่อ เป็นเรื่องธรรมดา ผมไม่ยุ่งผมไม่เกี่ยว แต่ก็ยังไม่วายมีคนฉุดกระชากลากเอาชื่อผมเข้าไปพัวพันกับคดีอาชญากรรมบางเรื่อง มันไม่เป็นธรรมแก่ผมเลย แต่ลองมาคิด ๆดู ไอ้เราเคยเป็นนักมวย เคยขึ้นไปฉลุงคู่ต่อสู้บนเวทีนับครั้งไม่ถ้วน คนส่วนใหญ่รู้จักผมดีว่า ผมเป็นนักสู้ และสู้ไม่ถอย เมื่อเกิดมีเรื่องไม่ดีขึ้นก็เลยแพ่งเล็ง เอาตอมผมไม่เอะอะโวยวายเพราะถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ใครอยากสาดโคลนให้ผมเลอะเทอะก็สาดไป"

ทำหนังสือพิมพ์ควักกระเป๋าเอง บุญชู โรจน์เสถียร ไม่มีเอี่ยว

"เพราะผมถูกสาดโคลนบ่อย ๆ มีเรื่องฆ่ากันตายก็หันมาเพ่งเล็งผม มันไม่เป็นธรรม ผมจึงคิดทำหนังสือพิมพ์ เพื่อแสวงหาความเป็นธรรม แต่ธุรกิจด้านนี้ผมไม่เคย ผมจึงวิ่งไปหาคุณบุญชู โรจนเสถียร ขอคำปรึกษา คุณบุญชูก็กรุณาผม ส่งคนมาช่วยเหลือผม แต่ก็ยังมีคนพูดกันให้เปลอะว่าคุณบุญชูมีหุ้นด้วย ไม่มีเลยครับ ผมควักกระเป๋าเองทั้งหมด หลงจั๊งขาดทุนไป 20 ล้านแล้ว ตั้งแต่ทำมา 11 เดือน"

เริ่มทำงานตั้งแต่อายุ 11 ขวบ ปีนี้ 44 จึงมีประสบการณ์รอบตัว

"ความรู้ผมก็แค่ ป.4 ปริญญาปริญาอะไรไม่พวงท้ายกับเขา แต่ผมมีประสพการณ์ ผมเรียนแต่ภาคปฏิบัติมาเรียนมาตั้งแต่อายุ 11 ขวบ ปีนี้ผมอายุ 44 ปี แปลว่าผมเรียนภาคปฏิบัติมาถึง 33 ปี ผมชอบทำงานแบบหาประสพการณ์ เอามันทุกท่า หากำไรชีวิตใส่ตัว คนมีความรู้แค่หางอึ่งอย่างผม แต่มากด้วยประสพการณ์ ทำให้ผมกล้าทำงานใหญ่ ๆ บวกกับนิสัยผมด้วยแล้ว ผมก็บรรลุถึงเป้าหมาย ตอนนี้ผมก็สบายแล้ว แต่ดูสารรูปผมซีกิ๊กก๊อกแค่ไหน ผมเป็นคนง่ายไปไหนมาไหน นุ่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อยืดเสื้อคอกลม สรวมลงเท้าแตะ ถึงไหนถึงกัน คนที่เรียกผมเจ้าพ่อ เจ้าพ่ออะไร ไม่เคยมีมือปืนคุ้มกัน นึกอยากจะไปบั๊มพ์ ไปเต้นดิสโก้ที่ไหน ก็สะดวกโยธิน ผมรู้จักคนมาก พวกพ่อค้าก็รู้จักผมดี ถ้าผมรู้จักแต่มือปืน ผมจะทำมาหากินอะไรได้ มิจนกรอบหมาก็ไม่แล"

ใครฆ่าเจ้าพ่อไฟว์สตาร์ หมอจี๊ด และบ.ก.ตะวันสยาม?

ถึงแม้ตำรวจจะยืนยันอ้างอิงพยาน หลักฐานมัดตัวผู้ต้องหาทั้งหมดวันมืดาวร้ายในจอ ดามพ์ ดัสกร ตำรวจและพญาครุฑโส ธสวิสุทธิ์ ในข้อหาสมรู้ร่วมคิดรับจ้องฆ่า และคำสั่งฆ่านายเกียรติ เอี่ยมพึ่งพร นายวราวุฒิ วัฒนศักดิ์ (หมอจี๊ด) นายวันดี ทอง-ประภา บรรณาธิการน.ส.พ. ตะวันสยาม ผู้ต้องหาทั้งหมด ยกเว้นโส ธน-วิสุทธิ์ ยังให้การปฏิเสธ หรือยอมรับบางสิ่งบางอย่างทำให้พญาครุฑโส ดิ้นไม่หลุดก็ตามที ก็ขึ้นอยู่กับสำนวนฟ้องของตำรวจเจ้าของคดี ทนายโจทย์และจำเลยลูกขุน และท้ายสุดคำพิพากษาของศาลสถิตย์ยุติธรรม เพราะบ้านเมืองมีขื่อมีแป ใครจะทำอะไรตามอำเภอใจไม่ได้

แม้แต่ "ขุนส่า" ที่สร้างอาณาจักรปลอมปล่อย มีป้ายประกาศติดหรา ห้ามเจ้าหน้าที่ของรัฐผ่าน ก็ยังถูกปราบเสียเตียนราบ ตัวการเผ่นหนี!

โลกีย์สีเลือด

ณรงค์ จันทร์เรือง

อารมณ์ห่ามของแก๊งค์มอเตอร์ไซค์มหากาฬ ร้อนด้วยรัก และบ้าด้วยกาม.....

2

"เดี๋ยวเหอะ มึงเอ๊ย อีจอมเสือก! มึงจะแสบไปทุกทวารเลยซีน่า กูสาบาน! ถือว่าสวย ทนงว่ารวย แล้วก็เสือกเข้ามาขวางทางกูกำลังจะมันส์หยดติ๋งอยู่พอดี"

เจ้าศรคำรามกระหึ่มอยู่ในหัวอกคั่งแค้นของมัน โขยกรถไปบนทางลูกรังเข้าสู่บ้านไร่เชิงเขา

ลูกน้องทั้งสามนั่งเบียดกันอยู่ที่เบาะหลัง

เหยื่อสาวที่มันลากมาด้วย นั่งตัวสั่นงันงกอยู่ข้าง ๆกายหล่อนคงหวั่นหวาดจนหัวใจแทบจะหยุดเต้นเชียวแหละ... ไม่รู้ว่าชะตากรรมโหดร้ายอะไรจะอุบัติขึ้นเมื่อตกอยู่ในกำมือของซาตานผู้ผยองอยู่ตามทางหลวง และพวกมันมีถึงสี่คน

"เร็ว ลูกพี่ ไล่ตามไปขยี้มันให้ได้ซิพาย! รถเราบรรลัยไปทั้งสองคัน"

เจ้าแขกเร่งยิก ทำให้ไอ้ตัวแสบบดกรามแน่น คำรามรอดไรฟัน

"เออ ไอ้ห่าจิก! กูจะตามไปแล่มันให้เป็นชิ้น ๆ เชียวมึงเอ๊ย ปืนก็มีแล้ว กูจะทำให้มันกราบตีนให้ได้ อีพวกเศรษฐีสลิดลก! อวดเก่งอย่างในหนังอวดศักดาอี..."

มันด่าหยาบ ๆคาย ๆ ความแค้นแน่นหัวอกจนแทบจะพูดอะไรไม่ออก

"มันคงนึกว่ามันแน่ ถุย! คิดว่าไอ้หนุ่มรูปหล่อนั่นจะคุ้มครองมันได้ ให้มันคิดไปเถอะ เดี๋ยวมันก็ร้องกรี๊ด ๆเหมือนคนบ้า ตั้งสี่คนแน่ะโว้ย"

"สะใจโก้แน่ รายการนี้"

เจ้ารอดดูดปากย่ามเขี้ยว แต่เจ้าตี๋มองดูเสี้ยวหน้าของหญิงสาวพลางเลยปากเล่น

"แม่คนนี้ล่ะ ลูกพี่?"

"ของตายโว้ย ขอให้กูฉะกันอีจอมเสือกนั่นซะก่อนก็แล้วกันไม่แน่ บางทีบ้านนี้อาจจะเป็นเรือนหอของมัน แล้วไอ้หนุ่มก็พาอีสาวมากกกันตลอดคืนพรุ่งนี้จะกลับกรุงเทพฯ"

เจ้าแขกแหกกรามหัวเราะลั่น

"คงจะไม่ได้กลับง่าย ๆหรือก!"

เจ้าตี๋ยักคิ้ว

"แต่อีนั่นมันขับรถ จะว่าไอ้รูปหล่อนั่นพามาโซ้ยก็กระไรอยู่นาฉันว่า"

ไอ้ตัวแสบถ่มน้ำลายแห้ง

"ทุ้ย! ช่างโคตรแม่ง...ไอ้ผู้ชายพามาหรืออีผู้หญิงจะพาไอ้นั่นมากกก็เรื่องของมัน แต่เรื่องของกูก็คือตามฟาดกันแม่งให้ได้ เอ๊ะ!..."

เสียงอุทานนั้นทำให้สายตาทุกคู่จ้องมอง มีเสียงเบรคจนหัวแทบคะม้า

--ประตูเหล็กโปร่งตั้งขวางหน้าอยู่ ทั้งสองข้างคงกระถินหนาทึบ...ถ้าประตูไม่เปิดก็ไม่มีทางจะผ่านพ้นเข้าไปในอาณาเขตของบ้านไร่เชิงเขาแห่งนั้นได้เด็ดขาด

"ไอ้สัตถะหมา!"

เจ้าศรแช่งด่าเคียดแค้น มันขลอรถเข้ามาจอดหน้าประตูข่มขวัญเหยื่อสาวผู้นั่งสั่นเทาอยู่ข้าง ๆ

"ถ้าแหกปากร้องหรือโดดหนีละก้อคอยดูนะ แกจะแสบไปจนวันตาย นั่งนิ่ง ๆโว้ย"

เจ้าแขกเกาะพนักตอนหน้า ชะโงกมามอง

"เราจะพังประตูมันเข้าไปยังไง ท่าทางแข็งแรงชิบหาย"

"หุบปากซะ ไอ้เวร" มันคำรามโดยไม่หันมามอง "เป็นหน้าที่ของกูเอง พวกมึงคอยคุมอีนี่ไว้ให้ดี ๆ"

ไอ้ตัวแสบเปิดประตูลงไป เหลียวซ้ายแลขวา...อาทิตย์ลับฟ้าไปแล้ว แต่แสงสว่างยังคงเหลืออยู่ ร่างสูงโย่งเดินตรงไปที่ประตูเหล็ก ท่าทางดูสุภาพผิดเคย

เอื้อมมือไปที่กริ่งแต่ก็ต้องชะงักเมื่อมีเสียงแหบ ๆดังขึ้นมากระทันหัน

"มาหาใคร พ่อหนุ่ม?"

ตาแก่อมโรคคนนั้นเดินย่องแย่งออกมาป้องหน้ามอง ท่าทางบอกว่าเป็นคนเฝ้าประตูหรือเฝ้าไร่แห่งนี้

"หวัดดีฮะ ลุง"

เจ้าศรทำเสียงอ่อนเสียงหวานยกมือไหว้...ข้างหลังของมัน เจ้าแขกกำลังจ่อปลายมีดแหลมคมอยู่ที่ต้นคอขาวผ่องของเหยื่อสาว พลางคำรามเสียงเหี้ยมอยู่ในคอ

"อย่าเสือกแอะปากนะมึง!"

ชายชรายกมือขึ้นข้างหนึ่ง

"ไหว้พระ พ่อมหาจำเริญ มีธุระอะไรรึ?"

"ช่วยเปิดประตูรั้วให้ทีเถอะฮะลุง เรามีธุระสำคัญกับคุณผู้หญิงที่เพิ่งเข้าไปเมื่อตะกี้"

"มันคงนึกว่ามันแน่ ฉุย! คิดว่าไอ้หนุ่มรูปหล่อนั่นจะคุ้มครองมันได้ ให้มันคิดไปเถอะ เดี๋ยวมันก็ร้องกรี๊ด ๆ เหมือนคนบ้า ทั้งสี่คนแน่ะโว้ย สะใจโก๋แน่รายการนี้" เจ้ารอดดูดปากย่ามเขี่ยา แต่เจ้าตี๋มองดูเสี้ยวหน้าของหญิงสาวพลางเอ่ยปากเล่น "แม่คนนี้ล่ะลูกพี่?"

"อือ..."

แกทำท่าขยับขาจะก้าวเข้ามาใกล้ประตู แต่กลับชะงักกึก มองดูเจ้าศรแล้วแลข้ามไหล่มันมายังรถเก๋งสีครีม ขมวดคิ้วจนหน้าตาเต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่น

"มีธุระอะไรล่ะ พ่อหนุ่ม? คุณผู้หญิงสั่งให้ฉันปิดประตูให้ดี รุ่งขึ้นค่อยเปิด ท่านอยากจะพักผ่อนอย่างเต็มที่ มีอะไรก็สั่งฉันไว้ได้"

"โยกโย้นัก ไอ้..."

เจ้าศรด่าขรมอยู่ในใจ สมองเจ้าเล่ห์ทำงานฉุกละหุก นึกจะกระชากปืนออกมาลั่นไก ยัดกระสุนใส่กระโหลกตาเฒ่านั่น แต่เสียงปืนจะทำให้เหยื่อรู้ตัวก่อน

พอดีนายทวารวัยดึกเอียงคอมองถามเสียงแหบ ๆจนแทบจะไม่ได้ยิน

"พ่อหนุ่มจะเข้ามาคนเดียว หรือว่าจะเอารถเข้ามาด้วย?"

ไอ้ตัวแสบยิ้มอ่อนโยน

"ผมเข้าไปคนเดียวแหละครับ"

แกก้าวมาหานิดหนึ่ง ท่าทางยังไม่ไว้วางใจนัก

"เอ คุณผู้หญิงท่านห้ามเอาไว้ซะด้วย มีอะไรก็สั่งฉันไว้ได้นี่นา"

มันลอบถอนใจ

"เธอทำของตกเอาไว้ครับ ผมเลยบึ่งรถตามเอามาคืนให้แต่ถ้าลุงเห็นว่าไม่สำคัญก็ไม่เป็นไร"

เท่านั้นตาแก่ก็ตาลุก

"ไหน? อะไรรึ พ่อหนุ่ม?"

ก้าวปราดเข้ามา ดูรวดเร็วกว่าเมื่อตะกี้เป็นคนละคน เจ้าศรรอโอกาสนี้แทบจะเป็นบ้า...มือยังพุ่งพรวดผ่านลูกกรงเหล็กเข้าไปขยุ้มคอเสื้อตาแก่กระชากเข้ามาหา นัยน์ตาคู่นั้นเหลือกลาน ยกสองมือขึ้นแกะข้อมือมัน แต่ไอ้ตัวแสบกระตุกปืนขึ้นมาทิ่มฉึกเข้าตรงหว่างคิ้ว

"อยากตายไหงมั้ย ไอ้สัตว์แก่?"

เสียงอ่อนโยนเสแสร้งของมันหายวับไปแล้ว เหลือแต่ธาตุแท้อันกักขฬะหยาบช้าเข้ามาแทนที่

--ชายชราหน้าเสียงคร่อกคล้ายจะหายใจไม่ออก

"ปละ ปล่อย..."

"เออ ปล่อยแน่ ไอ้ค้างคก! แต่มึงต้องรีบไขกุญแจรีบ้านี้เดี๋ยวนี้ เร็ว"

"ตะ ตะ ได้..."

มันคลายมือนิดหน่อยพอให้แกกระเส่าอากาศเข้าปอด แสงสว่างถูกความมืดกลืนกินอย่างเชื่องช้า...เสียงกรึ๊กดังขึ้น ร่างของชายชราถูกยกลอยจนกระเด็นยาว กันกระแทกพื้น เจ้าศรปลดกุญแจเปิดประตูอย่างฉับไว ตาแก่นั่นดุกขึ้นได้ก็ตะลีตะลานวิ่งอ้าวหายลับไปในความมืด

ไอ้ตัวแสบกลับมาขับรถแล่นเข้าประตู แต่เหยื่อสาวก็ตัดสินใจในนาทีนั้น

"ช่วยด้วย!"

หล่อนวีดร้องสุดเสียง กระชากประตูรถออกพร้อม ๆกับโถมร่างออกไปล้มกลิ้งอยู่ข้างทาง

"อีห่าเอ๊ย! กวนส้นตีน..."

มันร้องด่า กระทืบเบรคจนแทบได้กลิ่นยางไหม้ เจ้าแขกผ่นออกไปฉับพลัน ไอ้ตัวแสบร้องตะโกนไล่หลัง

"อัดให้แม่งซักซะก่อน แล้วมึงค่อยปิดประตูรั้ว เปิดไฟลากมันเข้าไปข้างในด้วย"

ว่าแล้วมันก็ห้อรถเข้าไปยังจุดหมาย มองเห็นแสงไฟสว่างไสวทั้งชั้นล่างชั้นบน ของตัวตึกขนาดใหญ่ ประหนึ่งราตรีนี้กำลังจะมีงานฉลองครึกครื้นแทนที่จะเป็นการออดพลอดเริงเล่นของหนุ่มสาวเพียงสองคน!

วรัญญารูดอันเดอร์แวร์สีดำชนิดซีทรูออกทางปลายเท้า ก่อนจะยืดร่างขึ้นยืนระทวยอยู่ตรงหน้ากระจกเงาของโต๊ะสำอาง

แสงไฟในห้องนอนส่องให้เห็นร่างอวบอัด แข็งแรง เปล่าเปลือยไปทั้งสรรพางค์กาย

สายตาวาววาบจับอยู่ที่สองเต้าขาวอล่าง พวยพุ่งขึ้นมาชูชันคล้ายรูปกรวยอยู่เต็มอก ปลายจะงอยสีชมพูอ่อนเขม็งระริก หล่อนช้อนชมพวงถันอันงดงามของตัวเองด้วยความพึงพอใจ

สะเอวคอดกิ่วเจียนจะขาด

หน้าท้องแบนราบปราศจากไขมันหยักเป็นลอนระหว่างพูนพงอวบอิ่มดูนิ่มละไม แลโคนขาอันกลมกลึง หลั่งเรียวลงไปสู่น่องอันเพรียวงามไม่มีที่ติ

งามไปตลอดร่าง...หล่อนแน่ใจ ใหล่ห่อนิด ๆเมื่อนึกถึงอะไรบางอย่างที่กำลังจะอุบัติขึ้นในเวลาอันใกล้นี้!

เปลือกตาหรี่ปรือลงคล้ายคนง่วงนอนเต็มประดา มองดูพวงถันที่เบียดเสียดกันเพราะการห่อไหล่ สายเลือดฉีดแรงจนทำให้หล่อนอุ่นวาบไปตลอดกายอวัยวะเบ่งบาน ขยายใหญ่ นัยน์ตาหยาดเยิ้ม ปลายลิ้นเลียปากเล่นอย่างเชื่องช้าคล้ายจะเกิดความหิวโหยขึ้นมาเต็มประดา

มีเสียงกลืนน้ำลายดังขึ้น

--ประตูห้องเปิดผางเข้ามากระทันหัน!

"โอ๊ะ..."

"ชาตรี?"

เป็นเสียงอุทานพร้อม ๆกัน ขณะที่วรัญญาหันขวับไปมองอย่างลืมตัว

"ผมขอโทษ..."

ชายหนุ่มพึมพำด้วยเสียงแหบปร่า นัยน์ตาเขาไม่ได้ละไปจากเรือนร่างอันเปล่าล่อน โอ้อวดส่วนโค้งส่วนเว้าอันน่าพิศวง ส่วนคอดส่วนนูนที่น่ารัญจวนใจ... โดยเฉพาะเนื้อนมเต่งตั้งกำลังไหวกระเพื่อมอย่างมีชีวิตชีวา

--แข็งใจเบือนหน้าหนีอย่างยากเย็น แต่วรัญญาเอื้อมไปคว้าผ้าเช็ดตัวมาปิดบังด้านหน้าไว้อย่างหมิ่นเหม่

"มีอะไรหรือคะ?"

หล่อนถามเสียงหวาน เดินเข้ามาหา ชาตรีค่อย ๆหันมามอง ภาพเมื่อครู่ก่อนยังติดตรึงในความทรงจำของเขาไปตลอดกาล สุ้มเสียงตะกุกตะกักไปถนัด

"ผม...ผมได้ยินเสียงรถมาจอดที่ประตูรั้ว"

"คุณคงจะหูแว่วไปน่ะค่ะ"

"แต่..."

"อาจจะเป็นไอ้พวกนั้น" หล่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ายิ้มยั่วเย้าทั้งปากและนัยน์ตา "แต่มันจะผ่านประตูรั้วเข้ามาไม่ได้หรอกค่ะ ลุงหอมคงจะไม่ยอมไขกุญแจให้แน่ ๆ"

มีเสียงถอนใจเฮือก

"ไล่งอกไปที คุณไม่ควรจะเล่นงานพวกมันก่อน"

อ่านต่อหน้า 40

เงินล้านของเธอ ซื้อรักไม่ได้

ตะวัน ส่องหล้า

ขณะนั้นเป็นเวลาเก้านาฬิกาของเช้าวันที่ 10 เดือนมิถุนายน เมื่อหัวหน้าคณะผู้พิพากษา ได้ทำสัญญาณแจ้งให้ผู้ที่เข้ามาร่วมกันอยู่ในบังลังค์พิพากษาคดีของศาลอาญา ให้อยู่ในความสงบ ศาลอาญาที่กล่าวนี้ตั้งอยู่ที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย

ในห้องพิจารณาคดี ในวันนั้นเต็มไปด้วยผู้ที่สนใจอยากทราบการพิจารณาคดี ที่ได้เคยเป็นข่าวที่ตื่นเต้นเกรียวกราวที่สุดมาแล้ว และบัดนี้ได้กลายมาเป็นคดีอาชญากรรมที่น่าตื่นเต้นที่สุด ในประวัติของการพิจารณาคดีของศาลในกรุงเวียนนา

ดูมันจะเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ หรือเชื่อไม่ได้เลย ที่มหาเศรษฐีนีซึ่งเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งของกรุงเวียนนา ซึ่งมีอายุอยู่ในวัยแรกเริ่มของอายุ 40 ต้องตกเป็นผู้ต้องหาว่าเป็นผู้สังหารชีวิต นักศึกษาการแพทย์ หนุ่มชาวอเมริกัน ที่อยู่ในสภาพ "ถังแตก" ได้อย่างเลือดเย็น

"เยอร์ทรึด บอเออร์" หัวหน้าผู้พิพากษากล่าวขึ้น ภายหลังที่ทุกคนอยู่ในความสงบเงียบแล้ว "จำเลยต้องถูกกล่าวหาว่า เป็นผู้ฆ่าจอห์น เกล็น เบิร์กฮาร์ดต์ ซึ่งเป็นราษฎรอเมริกัน อย่างมีแผนและมีความตั้งใจมาก่อน เมื่อตอนค่ำของวันที่ 20 มีนาคม 1968 สถานที่เกิดเหตุอาจเป็นภายในบริเวณบ้าน หรือใกล้กับบ้านของจำเลยที่ตั้งอยู่ที่เลขที่ 72 ถนนพิตซกี้ ในกรุงเวียนนา จำเลยจะให้การว่าอย่างไร"

หญิงผิวขาว ร่างท้วม พยุงตัวลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างไม่ค่อยจะมั่นคงนัก ดร.เฮลมุต ไมเออร์ ทนายความของเธอลุกขึ้นยืนพร้อมกับเธอเพื่อช่วยประคองร่างด้วยการสอดแขนเข้าไปประคองที่ใต้ข้อศอกของเธอ

"ดิฉันไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องค่ะ ใต้เท้าที่เคารพ" เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ นัยน์ตาของเธอเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา เมื่อเธอหย่อนกายลงนั่งในที่นั่งของจำเลยอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับอาการสะอื้นไห้อย่างสุดจะยับยั้ง

เมื่อจำเลยปฏิเสธ การพิจารณาคดีที่ครึกโครมที่สุดของศาลในกรุงเวียนนา จึงเริ่มต้นขึ้น ซึ่งนับเป็นการคลายปมของปัญหาที่สลับซับซ้อนเกี่ยวกับกามารมณ์และความใคร่อันร้อนแรง เกี่ยวพันกับหญิงชายคู่หนึ่งที่ต่างก็ปล่อยตัวให้เป็นทาสของกามารมณ์และความใคร่ ที่เกิดเป็นเกลียวกันขึ้น และก่อให้เกิดความบีบคั้นทางอารมณ์อย่างรุนแรง เหลือที่จะทนทาน

จุดสุดยอดของเรื่อง ที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดมีการสังหารชีวิตกันขึ้นมานั้น เกิดขึ้นเมื่อราวสัก 15 เดือนที่ผ่านมา ในระหว่างอากาศอันหนาวเหน็บของคืนวันที่ 20 มีนาคม เมื่อเวลาสามนาทีก่อนหน้าเที่ยงคืนของวันที่กล่าวแล้ว เกิดมีโทรศัพท์ติดต่อแจ้งเหตุร้ายเข้าไปที่สถานีตำรวจที่ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของกรุงเวียนนา

โทรศัพท์รายนั้น นับเป็นรายแรกในจำนวนหกราย ที่โทรแจ้งเหตุร้ายให้เจ้าหน้าที่ทราบในเรื่องเดียวกัน กล่าวคือ ในบริเวณช่วงตึกที่มีอยู่ถึง 70 ช่วงตึกด้วยกันบนท้องถนนฟีตสกี้ ปรากฏว่ามีเสียงปืนดังลั่นขึ้นนัดหนึ่ง และเมื่อสิ้นเสียงปืนก็งปรากฏว่า มีร่างของชายคนหนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ ซึ่งไม่รู้แน่ว่าจะเป็นเพียงแค่สลบไปหรือว่าได้ตายไปแล้ว ที่ตรงหน้าของโรงรถหมายเลขที่ 76

ในเวลาเพียงแค่ไม่กี่วินาทีของโทรศัพท์รายงานเป็นครั้งแรก รถตรวจการของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็วิ่งปรี๊ดตรงไปยังสถานที่เกิดเหตุอย่างรวดเร็ว

อีกสิบนาทีต่อมา ก็มีเสียงรายงานโดยทางวิทยุเข้ามาสู่สถานีตำรวจแห่งนั้นว่า "ที่นี่รถตรวจการณ์ 22 ผมอาร์เธอร์ มอลเลอร์ พูด เรากำลังอยู่ที่หน้าโรงรถหมายเลข76 ถนนฟีตสกี้ มีชายคนหนึ่งกำลังนอนอยู่บนทางเท้า อาการของเขาแสดงว่าถูกยิง ขอรถพยาบาลและนายแพทย์ด่วน อาจเป็นการฆาตกรรมก็ได้"

"รถพยาบาลและนายแพทย์กำลังไปสู่ที่เกิดเหตุแล้ว" เสียงพนักงานรับวิทยุทางสถานีตำรวจกล่าวตอบ "จงคอยรักษาการณ์อยู่ที่นั่น จนกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายอาชญากรรมจะเดินทางไปถึง ระวังอย่าให้ผู้ใดเข้าไปใกล้ศพเป็นอันขาด ถ้าสามารถทำได้ พยายามดึงตัวคนทุกคนที่อยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุเอาไว้ก่อนก่อน เลิกกัน"

ทั้งๆ ที่เขาเข้านอนและหลับไปเป็น

"ฉันได้ฆ่าเขา" นางกล่าวด้วยเสียงสั่นสะท้าน "ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่าเขาเลย แต่ว่าเขาทำกับฉันจนกระทั่งฉันทนไม่ไหว เขาได้รีดเงินฉันไป เขาเกือบจะทำให้ธุรกิจของฉันต้องพินาศ เขาไม่เคยได้ซื่อสัตย์ต่อฉันเลย

เวลาตั้งนานมาแล้ว สารวัตร คาร์ล ฟักส์ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในคดีอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในระหว่างเวลากลางคืน ก็จำเป็นต้องรีบลุกขึ้น และฟังรายงานจากพนักงานวิทยุของสถานีตำรวจ ด้วยการลุกขึ้นนั่งตรงบนที่นอน และยกหูโทรศัพท์ขึ้นแนบหู ในขณะที่มือข้างหนึ่งของเขาควานหาบุหรี่ ซึ่งเป็นนิสัยของนักสูบบุหรี่อย่างแท้จริง

เขาเป็นชายที่มีร่างสูงและผอมบาง ท่าทางของเขาเป็นคนที่แก่การศึกษา พูดง่ายๆก็คือเป็นคนที่มีความรู้ ครั้งนี้ไม่ได้เป็นครั้งแรกที่เขาต้องถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงโทรศัพท์ ในระหว่างเวลาเกือบสามสิบปีที่เขาทำหน้าที่ประจำการอยู่ในกองบัญชาการตำรวจนครบาล

"เอาล่ะ" เขากล่าวขึ้นในที่สุด "ส่งรถประจำมารับผมที่ และในระหว่างทางให้เขาแวะรับสิบตำรวจเอกบาห์ร ตามทางที่ผ่านมาด้วย ได้ติดต่อเรียกแพทย์แล้วหรือยัง"

พนักงานประจำเครื่องสื่อสารรับปากขึ้นขันว่าจะปฏิบัติตามความต้องการของเขา แล้วก็วางหูโทรศัพท์

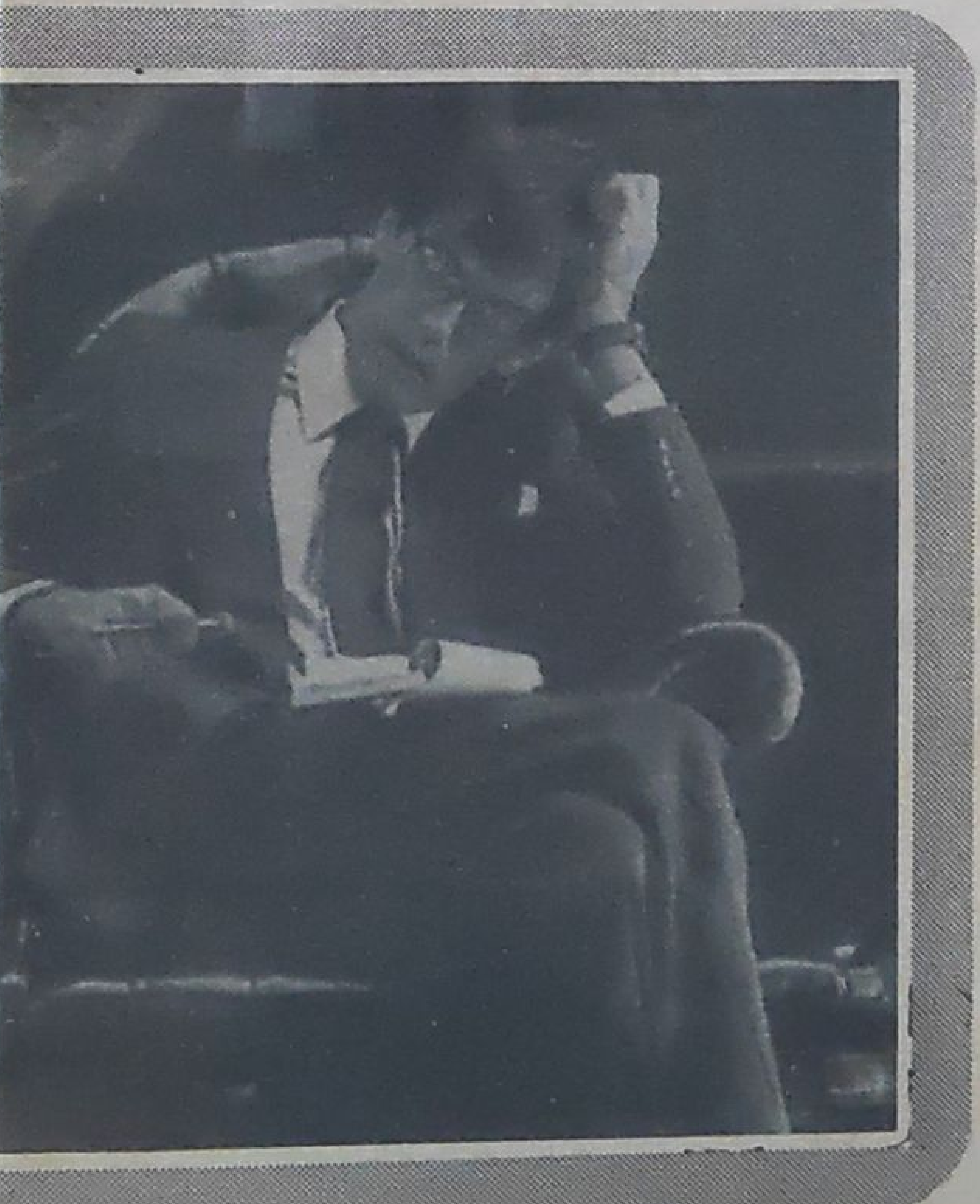

ณ สถานที่เกิดเหตุ ร่างของผู้ที่ต้องถูกฆาตกรรม ยังคงนอนอยู่ที่ห้องนอนอยู่ห่างจากประตูโรงรถเพียงไม่กี่ก้าว เขาเป็นคนร่างใหญ่ อยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ หน้าตาหล่อเหลา ริมฝีปากอิ่ม เส้นผมสีดำหยิกหยักศกน้อยๆ เลือดจากแผลที่ถูกยิงของเขาไหลออกมามาก ทำให้โลหิตไหลนองอยู่รอบร่างของเขา

รถตรวจการณ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจคันนั้น ได้ถอยออกไปจอดอยู่ห่างจากศพพอสมควร แต่ยังคงใช้แสงไฟหน้ารถสาดส่องที่ร่างของศพอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าในตอนนั้นรถพยาบาล พร้อมด้วยนายแพทย์ได้แล่นเข้ามาจอดอยู่ในบริเวณข้างถนนห่างจากศพออกไปราว 30 ฟุต และดร. ออกัสต์ เป็ปสไตน์ นายแพทย์ของกรมตำรวจ เข้าไปคุกเข่าอยู่ที่ข้างศพ เพื่อการตรวจสอบอย่างละเอียด ในตอนที่นักสืบคาร์ล ฟักส์ และสิบตำรวจเอกบาห์รไปถึงที่เกิดเหตุ

"เอาเป็นว่า เขาสิ้นชีวิตไปแล้ว" นายแพทย์แห่งกรมตำรวจกล่าวพร้อมกับลุก ขึ้นยืน เมื่อนักสืบฟักส์ ก้าวย่างเข้าไป "เขาตายเพราะบาดแผลจากกระสุนปืน ในตอนนี้ผมยังไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าในร่างของเขามีกระสุนปืนอยู่กี่นัดด้วยกัน ตามที่ผมตรวจดูอย่างเคร่าๆ นั้น กระสุนปืนทุกนัดฝังอยู่ในลำตัวของเขาทั้งสิ้น จะให้เราเคลื่อนศพไปในตอนนี้ หรือว่า คุณต้องการจะตรวจสอบดูรอบๆ บริเวณเสียก่อน"

"ผมขอตรวจดูบริเวณก่อน" นักสืบแห่งกรมตำรวจกล่าว "นี่ยังไม่ได้มีการเคลื่อนไหวศพกันเลยใช่ไหม?"

โอกาสนั้น ตำรวจประจำรถตรวจการณ์ก้าวออกมาข้างหน้า เขายกมือขึ้นและกระบั้งหมวกแก๊ปเป็นการแสดงความเคารพ พร้อมกับกล่าวว่า "ยังไม่ได้มีการเคลื่อนย้ายอย่างใดเลยครับ ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงอยู่กับที่เหมือนเดิม ที่เราได้มาพบศพเป็นครั้งแรก"

"ดีมาก" นักสืบฟักส์กล่าว พร้อมกับหันไปทางผู้ช่วยของเขา "บาห์ร ลองตรวจดูซิว่าจะมีร่องรอยอะไรเหลือให้เห็นอยู่บ้าง อาจเป็นปลอกกระสุนปืน หรืออะไรก็ได้เท่าที่จะมีให้เห็น"

เมื่อนายสิบตำรวจเอกบาห์รหันไปปฏิบัติงานตามคำสั่งของผู้เป็นเจ้านายของเขาแล้ว ฟักส์ ก็หันมาทางตำรวจประจำรถตรวจการณ์อีกสองคน พร้อมกับตั้งคำถามขึ้นว่า "มีอะไรเกิดขึ้น ว่าไปซิ"

"หลังจากที่เราได้รับการแจ้งข่าว เราก็พารถมาถึงที่นี่ เมื่อเวลาสิ่นาทีหลังเที่ยงคืน และได้พบศพของชายคนนี้ ในลักษณะที่เขากำลังนอนอยู่นี่แหละครับ แต่ว่าในตอนนั้นเลือดที่ไหลออกจากบาดแผลของเขา ยังไม่ได้ไหลนองออกมาท่วมตัวอย่างนี้ เราเข้าไปตรวจชีพจรและการหายใจของเขา ต่อจากนั้นก็สั่งวิทยุรายงานเข้าไปที่กองบัญชาการ เราไม่ได้พบใครในสถานที่เกิดเหตุนี้เลย และไม่เคยพบใครเรื่อยมาหลังจากนั้น"

"ดีมาก" นักสืบฟักส์ "ตอนนี้ผมอยากขอให้คุณกลับไปที่รถตรวจการณ์ แล้วต่อวิทยุเข้าไปที่กองบัญชาการ บอกให้เขาช่วยติดต่อให้เจ้าหน้าที่ในแผนกของผมอีกหกคนรีบมาที่เกิดเหตุนี้โดยด่วนที่สุด ผมต้องการจะให้เขาทำหน้าที่สอบถามปากคำชาวบ้านในบริเวณที่เกิดเหตุนี้อย่างทั่วถ้วน เพราะอาจมีบางคนที่ไม่เพียงแต่ได้ยินเสียงปืนเท่านั้น แต่อาจได้เห็นภาพการยิงที่เกิดขึ้นก็ได้"

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับคำสั่งให้ไปสอบถามชาวบ้าน ต่างพากันกลับมารายงานผลการสอบสวน ซึ่งเป็นไปในแบบเดียวกัน กล่าวคือพวกชาวบ้านต่างรับว่าได้ยินเสียงปืนลั่น แต่เมื่อพวกเขาชะโงกหน้าต่างออกมามองดูนั้น เขาก็เห็นเพียงคนตายที่นอนอยู่บนทางเท้าข้างถนนเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น บางคนหมายเหตุการณ์เอาไว้ก่อนแล้ว เขารู้ดีว่ามีชาวบ้านน้อยคนเหลือเกินที่จะยอมให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ถึงขนาดที่เอาตัวเข้ามาพัวพันในอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งตามปกติแล้วเป็นเรื่องที่หาได้ยากยิ่ง

"เราจะต้องรอฟังผลการชันสูตรศพเสียก่อน" นักสืบฟักส์หันไปกล่าวกับสิบเอกบาห์ร ผู้ช่วยของเขา "ในเมื่อคุณเองก็ไม่ได้พบร่องรอยอะไรใกล้กับตัวคนตายเลย ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า ถ้าหากว่าเขาไม่ถูกยิงมาจากที่อื่นที่อยู่ห่างออกไป อาวุธที่คนร้ายใช้ก็จะต้องเป็นปืนรีวอลเวอร์ มิฉะนั้นแล้วจะต้องมีปลอกกระสุนเปล่าตกหล่นให้เห็น

อ่านต่อหน้า 30

สี่ทอง กลีบดอกรัก

กระชากหน้ากากมารสังคมในคราบผู้ดี แฉพฤติกรรมเลวทราม...ใน

ตอน.. รักซ้อน

ดิฉันเสียสาว

ดิฉันกับเฉลิมพันธ์ รักกันตั้งแต่ สมัยเป็นนักเรียน...พูดได้ว่า เรารักกันมาก ตอนนั้นดิฉันเรียนชั้นมัธยมหกโรงเรียนสตรีแห่งหนึ่ง เฉลิมพันธ์เรียนอาชีวะ เรารู้จักกัน ตอนไปแข่งกีฬาที่สนามศุภฯ เข้ากันไปเข้ากันมาตามประสาเด็กวัยรุ่น และรู้จักกัน ตอนแรกๆ ก็ไม่ได้คิดอะไร แต่เฉลิมพันธ์ เขาติดตามดิฉันอยู่เรื่อย บางครั้งไปดักรอพบ ตอนโรงเรียนเลิก บางวัน ก็ไปดักรอหน้าปากตรอกเราจึงรู้จักสนิทสนมขึ้น และในที่สุดก็รักกัน

เฉลิมพันธ์เป็นคนต่างจังหวัด และอยู่ทางภาคใต้ พ่อแม่ของเขา ค่อนข้างจะมีเงิน...ความเป็นอยู่ของเฉลิมพันธ์จึงดี เขามีเงินทองใช้จ่ายอย่างคล่อง...ซึ่งนั่นก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ดิฉันกับเขาใกล้ชิดสนิทสนมกัน เพราะเขามีเงินชวนดิฉันไปโน่นไปนี่....

ความจริงเฉลิมพันธ์เป็นคนเจ้าชู้...เรียกว่าเห็นผู้หญิงไม่ได้...และที่เป็นเสน่ห์ของเขาก็คือเฉลิมพันธ์ไม่มีทีท่าว่าจะเป็นคนง้อผู้หญิง...เขาไม่ได้เป็นคนหยิ่ง แต่ก็เป็นคนไม่แคร์...ไม่ง้อใครจะชอบเขาก็ได้ ไม่ชอบก็ไม่เป็นไร...บางทีต่อหน้าดิฉันเขายังมีท่าทางชอบผู้หญิงอื่น....

ผู้หญิงเราก็มีจุดอ่อนอยู่อย่างหนึ่งคืออยากเอาชนะ...ต้องการจะให้ใคร ๆเห็นว่าฉันนี่แหละแน่...ดิฉันก็ต้องการอย่างนั้นเหมือนกัน...เมื่อเพื่อนบางคนพูดว่า เฉลิมพันธ์เป็นผู้ชายที่มีผู้หญิงชอบมาก...เขามีแฟนไว้เกือบทุกโรงเรียน ดิฉันก็อยากจะจับเขาให้เป็นของดิฉันเพียงคนเดียว...แต่ดิฉันทำไม่ได้ แม้กระทั่งจากกันและหวนกลับมาเป็นของกันและกันอีก ดิฉันก็ไม่สามารถเป็นเจ้าของเขาเพียงคนเดียวได้...

แต่อย่างไรดิฉันก็รักเฉลิมพันธ์ รักจนไม่สามารถถอนตัวขึ้น...เขามีพรสวรรค์ไปทุกอย่างจริง ๆสำหรับเรื่องของความรัก....

ดิฉันเสียตัวให้เขาครั้งแรก ก็ไม่สามารถลืมเขาได้ไปตลอดชีวิต...และยังจำได้ติดตรึงอยู่ในความรู้สึกตลอดเวลา...

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์...

ดิฉันนัดกับเขาและไปหาเขาที่หอพักของเขา...มันเป็นวันที่ฝนตกพรำ ๆ เมื่อดิฉันไปถึงเฉลิมพันธ์ยังไม่ลุกจากเตียง...และยังอยู่ในชุดนอน...พอมาเปิดประตู และดิฉันเข้าไปในห้องเฉลิมพันธ์ก็กอดและจูบดิฉันอย่างดูดดื่ม ตอนนั้นฟ้าฝนเทลงมาอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้น...เขาดึงดิฉันไปที่เตียงนอน และกอดล้มลงไปด้วยกัน...ความจริงใช่ว่าเขาจะไม่เคยแตะต้องดิฉัน...ตอนเราดูหนังด้วยกันเฉลิมพันธ์กอดและจูบดิฉันและลูบไล้อย่างซุกซน ในทุกส่วนสัด แต่ก็ยังไม่ได้ทำเหมือนหนนี้...ดิฉันขนลุกซู่ซ่าไปทั้งตัว เรี่ยวแรงหายไปไหนหมดไม่รู้ จนอยากจะดิ้นรนขัดขืน ปล่อยให้เขาทำอะไรต่ออะไรตามใจชอบ...เฉลิมพันธ์สัมผัส ดิฉันด้วยความนุ่ม และมีเสน่ห์...เขาจูบดิฉันแม้กระทั่ง "ตรงนั้น" อย่างสนิทสนม...

"ผมรักคุณ...ผมทำได้ทุกอย่าง" เขากระซิบดิฉัน...

ปรากฏการณ์ใหม่ที่เขาหยิบยื่นให้ดิฉันคือการสัมผัสด้วยลิ้นอันอ่อนนุ่ม...ดิฉันผวาและแกร่งไปทั้งตัว...มันเหมือนเด็กที่เพิ่งหัดกินแกงรสจัด...อยากจะผละหนีเพราะความเผ็ดและร้อน แต่ก็เสียดายรสอร่อยของมัน...มันเป็นครั้งแรกจริง ๆที่ดิฉันเสียสาว ได้รับรสชาดอันประหลาดล้ำด้วยการเลีย....

ดิฉันกับเฉลิมพันธ์ได้เสียกันมาตลอด แล้วจู่ ๆเราก็จากกัน...

ไม่ใช่เขาเบื่อ และไม่ใช่ดิฉันเปลี่ยนใจ...

แต่พ่อแม่ของดิฉันรู้เรื่องการ "ชิงสุกก่อนห่าม" ของดิฉัน...ดิฉันถูกส่งไปเรียนต่อที่ฟิลิปปินส์ ซึ่งมีพี่ชายไปอยู่ก่อนแล้ว และจังหวะนั้น เป็นจังหวะที่เฉลิมพันธ์เรียนจบ และไปทำงานต่างจังหวัด...ความสัมพันธ์ของเราจึงจบสิ้นลงโดยปริยาย...แม้แต่การติดต่อ...

ทว่า เรื่องราวของเราไม่ได้จบสิ้นลงเพียงแค่นั้น...

ดิฉันไปอยู่ฟิลิปปินส์ สามปี ที่นั่น ดิฉันรู้จักกับ พโยม...เขาเป็นเพื่อนของพี่ชายดิฉัน...และเขาก็ชอบดิฉัน...ดิฉันนึกถึงเฉลิมพันธ์อยู่พักหนึ่ง ในที่สุด ดิฉันก็ตกลงใจกับพโยม....เรากำลังมาแต่งงานกันที่กรุงเทพฯ เมื่อต่างคนต่างเรียนจบ...แต่ดิฉันก็เสียตัวให้พโยมตั้งแต่อยู่ฟิลิปปินส์...

พโยมเข้าทำงานที่ธนาคารแห่งหนึ่ง ส่วนดิฉันทำงานที่องค์การเชื้อเพลิง...พโยมเป็นสุภาพบุรุษและขยันหมั่นเพียร ชีวิตการครองเรือนของเราจึงราบรื่น แต่ประหลาดอยู่อย่างหนึ่งคือแม้จะยังหนุ่มแน่น แต่พโยม ไม่ค่อยจะเข้มแข็ง เกี่ยวกับเรื่อง "เซ็กซ์" เลย...อาทิตย์หนึ่งบางทีเขาก็ "ยุ่ง" กับดิฉันหนเดียว...บางอาทิตย์ก็ไม่มีเลย...

ดิฉันเคยคิดว่าตัวดิฉันอาจจะทำตัวที่น่าเบื่อหน่าย...หรือว่า ในร่างกายของดิฉันอาจมีข้อบกพร่อง ไม่เป็นที่ต้องใจของเขา...

ก็เมื่อก่อนนี้ พโยมไม่เคยเป็นอย่างนั้น...

ดิฉันถอดเสื้อผ้าจนหมด เมื่ออยู่ในห้องคนเดียว และยืนหมุนกายมองดูตัวเองในกระจกอย่างสำรวจ...แต่ดิฉันก็ไม่ได้พบ ความเปลี่ยนแปลงอะไรมากมายจนคิดว่าทำให้ ผู้ชายต้องเบื่อ...รูปร่างของดิฉัน ยังเต่งตึง และเว้าโค้ง ปราศจากหน้าท้อง อกยังชูชัน...เอวคอดกิ่ว หน้าท้องแฟบและล่างลงไปก็อูมนูน....

"มีอะไรทำให้น่ารังเกียจ หรือคะ..." ดิฉันถามพโยมเมื่อนอนกอดกัน

"เปล่าเลย...แต่ผมรู้สึกเนือย ๆ อาจจะเป็นเพราะว่า ทำงานมาก..." เขาบอก...แต่ความจริง เขาก็พยายามที่จะ "ร่วมรัก" กับดิฉัน ให้สม่ำเสมอ ทว่า เขาก็ทำไม่ได้ เพราะ เขาสู้แต่ใจ "ไอ้จ่อย" ของเขาไม่สู้...

แต่เขาก็ไม่ถึงกับทำให้ดิฉันวุ่นวายผิดหวังเสียทีเดียว...เพียงแต่อยากจะ "รักกันวันละ

สอง" เป็นรักกันอาทิตย์ละครั้งทำนองนั้น...

แล้วเหตุการณ์ที่ทำให้ดิฉันตื่นเต้นที่สุดก็มาถึงดิฉันในวันหนึ่ง....

วันนั้น ดิฉันพักร้อน...และไปเดินซื้อของที่ศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง...ขณะที่ดิฉันกำลังยืนดูของใช้บางอย่าง...ก็รู้สึกว่ามีใครเรียกดิฉันอย่างตื่นเต้น อยู่เบื้องหน้า และพอเงยหน้ามอง ดิฉันก็ตื่นเต้นอย่างยิ่งเพราะเขาคือ เฉลิมพันธ์ ยอดชู้เก่าของดิฉัน....

ดิฉันเกือบลืมคิดไปว่าขณะนั้นดิฉันแต่งงานแล้ว...อยากจะกระโดดเข้าไปกอดเขาเช่นเดียวกับที่ เฉลิมพันธ์ปราดเข้ามาจับแขนของดิฉัน..

"ดีใจจนบอกไม่ถูกเลยนะนี่..." เขาว่า

เฉลิมพันธ์พาดิฉันขึ้นรถของเขา และขับไปที่โรงแรมใหญ่แห่งหนึ่ง...เขาเลี้ยงอาหารมื้อกลางวันดิฉัน และคุยกันถึงสารทุกข์สุกดิบตลอดจนเรื่องราวตั้งแต่เราจากกัน...ดิฉันทราบจากเฉลิมพันธ์ว่าเขาแต่งงานแล้วเช่นกัน และมีลูกแล้วหนึ่งคน...ส่วนดิฉัน ก็เล่าเขาไปตรง...ว่าแต่งงานแล้ว และยังไม่มีลูก...

วันนั้นเราจากกันเมื่อถึงเวลาอันควร...

แต่วันหลัง ๆเราเจอกันอีก..ดิฉันยอมรับว่าจิตใจของดิฉันไขว้เขว ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบเฉลิมพันธ์ บรรยากาศเก่า ๆเมื่อครั้งยังเป็นสาวรุ่น ระหว่างเขาและดิฉัน สอดแทรกเข้ามารบกวนดิฉันตลอดเวลา...ดิฉันพยายาม ต่อสู้กับอำนาจฝ่ายต่ำ...พยายามที่จะซื่อสัตย์กับพโยม แต่มันก็ไม่เป็นผล ความจริงเฉลิมพันธ์ ไม่ได้แสดงเจตนาว่าต้องการจะให้ดิฉัน ยอมทอดตัวเป็นของเขาเหมือนเมื่อครั้งยังเป็นสาวรุ่นที่เราแอบได้เสียกัน...แต่ดิฉันต้องการ....ดิฉันต้องการเขา....

แล้วเราก็ร่วมกันสร้างบาปจนได้...วันนั้นดิฉันกับเฉลิมพันธ์ลอบออกไปพบกัน...สิ่งที่ดิฉันเรียกร้องได้ผล...โบราณท่านว่า "วัวเคยขา ม้าเคยขี่" เฉลิมพันธ์ก็รู้ว่า ถ้าดิฉัน มีความต้องการในตัวเขา เรื่องอะไรดิฉันจะพยายามคิดต่อเขามาตลอด...วันนั้น เฉลิมพันธ์ไม่พูดพล่ามทำเพลงเขาขับรถพาดิฉันเข้าไปในโรงแรมม่านรูด.. และเราก็อยู่กัน ทำอะไร ๆกันตามอำเภอใจ... เฉลิมพันธ์ ยังเป็นคนเดิม...เขาเผ็ดร้อนในเชิงโลกีย์...มันทำให้ชีวิตรักอันจืดชืดของดิฉัน กลับมีชีวิตชีวาขึ้น...ดิฉันครางและดิ้นเหมือนเด็กสาวที่ไม่เคยมีชาย เมื่อเฉลิมพันธ์เริ่มลีลาบทรักของเขา...

ดิฉันไม่สามารถตัดขาดจากเฉลิมพันธ์ได้.... ทั้ง ๆที่บางครั้งคิดเสียใจที่จะต้องนอกใจพโยม... ดิฉันยอมรับกับตัวเองว่าดิฉันชั่ว...หลายหนที่ดิฉันเกือบจะตัดสินใจเล่าความจริงให้พโยมฟัง และขอให้เขาหย่าจากดิฉัน แต่ดิฉันก็ทำไม่ได้...เขา

อ่านต่อหน้า 40

แคว์นิง

ระหว่างการคุยหลังขวดเหล้า

หนุ่มค่อนข้างฉกรรจ์คนหนึ่งถามเพื่อนวัยไล่เลี่ยกัน

"ผู้ชายคิดอย่างไรกับผู้หญิงผัวคนที่สองวะ?"

"คนที่ถูกถามทำหน้าเบ้

"มึงก็เป็นผู้ชาย เสือกมาถามผู้ชายด้วยกัน"

คนที่ถามตอบ

"อยากจะรู้ทัศนะของคนอื่นนะโว้ย"

"ก็ได้"คนถูกถามตอบมันก็เหมือนก่อนที่หล่อนจะมีผัวคนแรกนั่นแหละวะหันไปขอความเห็นจากเพื่อนคนที่ 3"จริงไม๊วะไอ้ชัพ?"

ชัพพยักไหล่

"อาจจะจริงวะ ไม่เห็นผิดกันที่ตรงไหนนี่หว่า"

"กูว่าตรงจริตโว้ย" คนที่ถามคนแรกร้องแซก

คนถูกถามคนแรกเห็นดด้วย

"กูก็ว่าถูกอีกเหมือนกัน คือจริตมันออก ไม่นุ่มนวลเหมือนเมื่อตอนเป็นสาว"

"ชัพร้องถาม

"เอ็งสองคนไม่ชอบกิ๊นไก่แก่หรือวะ อร่อยกว่าไก่สาวนะมึง"

คนแรกถาม

"มึงกินมาแล้วเหรอวะ?"

ชัพหัวเราะก๊าก

"หรือมึงสองคนไม่เคยกิน"

"เฮ้ย ไม่ถามเรื่องเคยกินหรือไม่เคยกินน่า" คนแรกตัดบท "นี่ข้ากำลังจะให้เอ็งสองคนวิจัยถึงเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงมากผัวตะหาก" *

"ทำไมวะ?"

"ทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชายน่ะไม่ตะขิดตะขวงมั่งหรือไงวะ?" คนที่ถามคนแรกถาม

"ของพรรค์นี้ตะขิดตะขวงก็หมดสนุกซิโว้ย" คนที่ถูกถามคนแรกตอบ

"กูจะบอกมึงให้ฟัง นี่เป็นความคิดของกูนะโว้ย ไอ้ชัพกะไอ้พงษ์ กูว่าผู้หญิงนะคงจะไม่ตะขิดตะขวงใจเท่าไหร่นักหรอกจริงไม๊วะ เพราะว่า ผู้ชายคนแรกก็ผ่านมาแล้วก็อย่างงั้น พอพบคนที่สองเข้า มันก็ไม่เห็นจะแปลกที่ตรงไหน กูว่านะ ผู้หญิงทุกวันนี้ถึงไม่ค่อยแคร์ผู้ชาย นึกอยากจะเลิก แม่ก็เลิก นึกอยากจะมีใหม่ แม่ก็มี ยังกะเปลี่ยนรองเท้า"

"เอ็งว่ามันเป็นรสนิยมของผู้หญิงทุกวันนี้หรือวะ?" ชัพถามด้วยความสนใจ

"จะว่ามันเป็นรสนิยมก็ไม่ถูกนัก ผู้หญิงย่อมจะแสวงหาผู้ชายที่ถูกอกถูกใจ ทั้งเรื่องของสังคมและเรื่องของบนเตียงนอน ถ้าหากว่าไม่ถูกใจ หล่อนอาจจะคิดว่าหล่อนก็มีสิทธิเปลี่ยนผู้ชายคนใหม่ได้เหมือนที่ผู้ชายคิด เพราะมันก็ไม่สึกหรออะไร--"

พงษ์เพื่อนคนที่ถูก ถามคนแรกออกความเห็นว่า

"มันชักกูชักจะเห็นด้วย ชักจะเข้าข้างผู้หญิงละโว้ย เวลานี้กูยังอยากเปลี่ยนเมียใหม่อยู่เลย มีอย่างหรือวะ เวลาเรากลับบ้าน แม่ดันนอนหลับ พอเราหลับ แม่ดันเสือกตื่น เวลามันไม่ค่อยตรงกัน เลยคิดอยากจะหาผู้หญิงที่มีเวลาตรงกับเราสักคน"

คนถามคนแรกหัวเราะก๊าก

"เอ็งก็ต้องจูงมือแม่เจ้าประคุณมากินเหล้าด้วยซิวะ กินด้วยกัน กลับบ้านพร้อมกันเวลาจะได้ตรงกัน"

พงษ์ทำหน้าเบ้

"แบบนั้นไม่ไหวหรอกไอ้หอก ผัวขี้เหล้าเมียขี้เหล้า"

"ยังดีกว่าผัวขี้เหล้า แต่เมียขี้ร้อนนะโว้ย--" ชัพพูดพลางหัวเราะชอบอกชอบใจ

"เอ็งจำยายหน่อยได้มั้ยวะ เห็นไหมชั่วแต่งงานเข้าสามปี หล่อนมีผัวเข้าไปสองคนแล้ว แล้วตอนนี้เห็นได้ข่าวว่ากำลังมีผัวคนที่สาม"

พงษ์ปรบมือชอบใจ

"อร่อยเป็นม้าไปเลยโว้ย"

"การแต่งงานของผู้หญิงเปลี่ยนผัวทุกวันนี้เป็นของธรรมดา เหมือนคนขี้ร้อน นึกอยากจะอาบน้ำเวลาไหนก็ได้ ยิ่งผู้หญิงได้สิทธิเท่าเทียมผู้ชายมากขึ้นเท่าไหร่ ข้าว่าคดีหย่าร้างโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือตามพฤตินัยยิ่งมากขึ้นทุกวัน เพราะหญิงไม่แคร์การมีผัว โดยถือเสียวาผู้ชายก็เหมือนกันทุกคน คนไหนก็ได้ กี่คนก็ได้

ชัพว่า

"แต่ข้าว่าดีนะโว้ย ผู้ชายจะได้ระมัดระวังตัวมากขึ้น ไม่เที่ยวสะเปะสะปะเพราะกลัวแม่ยอดขมองอิ่มข้างบ้านจะคิดสองใจ"

ปัญหาที่ว่าผู้หญิงทำไมถึงได้มากชู้

ไม่เพียงแต่หล่อนจะก่อปัญหา

อ่านต่อหน้า 26

2...

"ใครโทรมากริช?" อำมาตย์ถามด้วยความประหลาดใจในคำตอบที่เขากรอกลงไปในโทรศัพท์ และท่าทางที่แสดงออก

พันตำรวจตรีคมกริช ทรุดตัวนั่งอยู่บนเก้าอี้ สีหน้าเขาผิดไปจากเมื่อสักครู่ฉับพลัน

เขาเอื้อมหยิบบุหรี่มาจุดสูบ อัดลึกเข้าในปอดแล้วพ่นออกมาคลุ้ง ค่อยผ่อนคลายประสาทที่เครียด

อำมาตย์จ้องมองหน้าเพื่อนนายตำรวจเขม็ง เป็นการเตือนให้เขาได้สติจากอารมณ์ที่พุ่งขึ้นมาฉับพลันเหมือนน้ำเดือด

"ไอ้พวกสัตว์นรก..." พันตำรวจตรี คมกริช ดึงบุหรี่ออกจากริมฝีปากพร้อมคำราม

อำมาตย์จ้องเตือนขึ้นอีก

"เฮ้ยกริช"

พันตำรวจตรีคมกริชถอนหายใจเฮือก ขยี้บุหรี่ซึ่งสูบไปได้เพียงครึ่งมวนลงในที่เขี่ยบุหรี่

"ไอ้พวกนั้นมันโทรมา..." เขาบอกกับอำมาตย์

พันตำรวจตรีคมกริชพยักหน้ารับ

"อือม์..."

"ทำไม มันโทรศัพท์มาทำไม?"

เขาบอกกับเพื่อนรักอย่างไม่อำพราง

"ให้กันเพลามือการสอบสวนลง"

อำมาตย์ต่อประโยคนั้นอย่างรู้เชิง

"แล้วจะให้เงินแกจำนวนหนึ่ง"

"ไอ้นรก มันยื่นข้อเสนอง่ายๆ คิดว่าอั๊วเป็นตำรวจจัณฑาลเที่ยวแบมือขอเศษเงิน"

อำมาตย์ส่ายหน้า

"แกร้อนเกินไป" เขาตำหนิ "ทำไมไม่ใช้วิชาการลองพูดกับมันให้มากกว่านี้"

ขามองหน้าอำมาตย์แล้วถาม

"แกคิดว่ามันโง่พอที่จะให้เราลองถามปัญหาฉกรรจ์กับมันหรือ?"

"อย่างน้อยเราก็ได้ฟังน้ำเสียงของมันชัดเจนเป็นทางได้ ซึ่งแม้ว่าจะมีทางน้อยเหลือเกิน"

"พวกมันไม่ใช่แก๊งค์โจรกะจอกธรรมดาน่ะอำมาตย์ ถ้ามันไม่แน่ มันไม่โทรมาหรอก"

"ถึงยังไงมันก็ไม่ใช่เทวดา"

พันตำรวจตรีคมกริช จ้องมองหน้าอำมาตย์

"แกอย่าเข้ามายุ่งเรื่องนี้นะอำมาตย์ กันขอร้อง "สายตาที่จ้องมองหน้าเพื่อนรักนั้นเต็มไปด้วยแววบังคับมากกว่าขอร้อง

อำมาตย์ยกลับบอกปัด

"ต้องแล้วแต่ทางธนาคาร ถ้าตำรวจทำงานช้าเกินไป เขาอาจจะให้กันเข้าช่วยเหลือตำรวจก็ได้"

"แกนี่มันดื้อสิ้นดี"

อำมาตย์พูดเป็นเชิงเตือน

"มันก็หน้าที่ของกันเหมือนกันนะเพื่อนรัก ไม่งั้นกฎหมายจะให้มีนักสืบทำไม"

"กันได้รับมอบอำนาจโดยตรงจากรองอธิบดี กันขอร้องแกอย่างเพื่อน.."

อำมาตย์พูดเป็นเชิงเย้าเพื่อน

"แต่มันน่าสนุกนะ คดีใหญ่ๆ หยั่งงี้"

พันตำรวจตรี คมกริช ขอร้องภายหลังระงับอารมณ์โกรธที่ได้รับการกระทบกระเทือนจากโทรศัพท์

"เอาหยั่งงี้.." เขาต่อรอง "มาช่วยกันดีกว่า เราทำงานร่วมกัน"

อำมาตย์ตอบตามใจจริง

"ถ้าทางธนาคารเขาต้องการให้กันช่วย บอกตรงๆจะกริช งานครั้งนี้

มันช่วยกันไม่ได้ นอกจากวินาทีสุดท้าย ซึ่งกันจะลากคอมันมาให้แกชม้ำ"

"บ้าที่สุด" พันตำรวจตรีคมกริช กระแทกเสียงไม่พอใจ "ฉันขอร้องแกไม่เคยได้เลย...ทำไมแกคิดจะเอาชนะคะคานตำรวจด้วยวะ?"

อำมาตย์ วิชชาเยนทร์ส่ายหน้าพลางตอบ

"กริช นี่มันไม่ใช่เรื่องที่กันจะเอาชนะคะคานตำรวจอย่างที่นายเข้าใจเลย มันเป็นหน้าที่ เป็นอาชีพอย่างหนึ่งของกันตะหากที่จะต้องทำ ตำรวจก็ทำหน้าที่ของตำรวจไป และนักสืบก็ทำหน้าที่ไป...บางครั้งอาจจะต้องร่วมมือกัน และในวาระสุดท้ายหน้าที่จับกุมปราบปรามก็จะต้องเป็นของตำรวจ"

พันตำรวจตรีคมกริชแย้ง

"แต่แกทำให้ตำรวจทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์ ทำงานไม่สะดวก"

อำมาตย์ วิชชาเยนทร์ยกมือทั้งสองขึ้นกางตรงหน้า

"กันก็ไม่ได้ขัดขวางอะไรแกนี่หว่า"

พันตำรวจตรีคมกริชพูดเสียงดัง

"แต่มันขวางหูขวางตานี่โว้ย"

อำมาตย์ วิชชาเยนทร์เค่นเสียงหัวเราะในลำคอ

"เลิกคิดเสียทีเถอะน่ากริช กันรับรองถ้าธนาคารใช้กัน กันจะให้ความร่วมมือแกอย่างเต็มที่"

พันตำรวจตรีคมกริช ประชด

"เออ...ขอบใจ...ขอบใจมาก"

อำมาตย์หัวเราะอย่างขบขันในท่าทางและสีหน้าของเพื่อน

"แกนี่อคติเป็นบ้า เฮ้ย...ไปดื่มกาแฟกันดีกว่าน่า..."

พันตำรวจตรีคมกริชส่ายหน้าปฏิเสธ

"คืนนี้ไปไหนไม่ได้หรอก"

"ตามใจ งั้นกันกลับละ มีอะไรจะไทรมาคุยด้วย" พูดจบพร้อมกับลุกขึ้น

มองหน้าเพื่อนนายตำรวจ

แล้วอำมาตย์ วิชชาเยนทร์ นักสืบเอกชนก็ก้าวออกจากห้องทำงานของพันตำรวจตรีคมกริชไป

พอทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้

ไอ้ขี้ยาคนหนึ่งผอมกะหร่องวัยประมาณ 30 เศษ ซึ่งคุ้นหน้าคุ้นตาที่ห้องกาแฟของโรงแรมอินคอนฯ เดินตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางที่สำรวม

"ให้ผมนั่งด้วยคนได้มั้ยครับ?"

กระสุน 2 นัด ถูกที่ไหล่นัดหนึ่ง และที่สีข้างนัดหนึ่ง คนหลายคนกรูกันเข้ามาหาเขา "คนถูกยิงเร็ว เรียกรถเร็ว! คนถูกยิง!" เสียงผู้ชายคนหนึ่งร้อง

อำมาตย์มองหน้ามันแล้วยิ้มรับ

"เอาซี" พร้อมกับเชื้อเชิญอย่างไม่รังเกียจ "นั่งตามสบายเลยเพื่อนรัก"

"ขอบคุณครับ" พร้อมกับทรุดตัวลงนั่ง

เมื่อนั่งเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็บอกชื่อตัวเอง "เอ้อ...ผมชื่อมานิตย์ครับ..."

อำมาตย์พยักหน้า เขากำลังคิดว่าไอ้หมอนี่มันกำลังมาไม้ไหนกันแน่

บ๋อยเข้ามาขัดจังหวะ

เขาสั่งกาแฟ 2 แก้ว

บ๋อยผละไปแล้ว เขาจึงถามมานิตย์

"คุณมีธุระอะไรกับผมมั้ย?"

ผู้ที่แนะนำตัวเองว่าชื่อมานิตย์ยิ้มแทนที่จะตอบคำถามของเขากลับถามอำมาตย์ว่า

"ปล้นเมื่อตอนเย็นเป็นไงครับ?"

อำมาตย์เลิกคิ้ว

"อือม์ ไม่รู้ซี ผมเพิ่งกลับจากนครสวรรค์นี่ทำไมไม่ไปถามตำรวจเขาละ"

"ได้ไปตั้งยี่สิบล้านบาท ตำรวจหัวปั่นไปเลย"

"แล้วคุณคิดว่ามันเป็นยังไงละ?"

"ผมว่าเกลือเป็นหนอน เพราะว่าธนาคารก็ไม่สูญเงินจำนวนนี้ เพราะมีประกันนี่ครับ ผมคิดว่าก็คนข้างในนั่นแหละ คุณเห็นด้วยไหมครับ?"

อำมาตย์ส่ายหน้า

"ยัง...ยังไม่เห็นด้วย แต่รู้สึกว่าเป็นข้อมูลที่เกือบจะใช้ได้"

"ถ้าผมเป็นคุณละก้อ...ผมจะลากคอไอ้พวกใกล้ชิดกับเงินจำนวนนี้มาสอบให้หมด"

อำมาตย์ร้อง

"อ๊ะ...ผมไม่ใช่ตำรวจนะครับ"

มานิตย์ยิ้ม

"คุณก็มีหน้าที่เกี่ยวกับงานนี้ไม่ใช่หรือครับ"

อำมาตย์ทำหน้าเบ้

"ยังไม่มีใครมาจ้างผมเลย"

มานิตย์หัวเราะ

"เสียงเขาพูดกันว่าคุณจะต้องเข้าไปยุ่งกับงานนี้นี่ครับ"

"งั้นเหรอ แต่ผมยังไม่รู้เลย"

บ๋อยนำกาแฟมาวางลงตรงหน้าคนทั้งสองแล้วก็ผละไปยืนห่างพอสมควร

อำมาตย์ตักน้ำตาลใส่กาแฟ คนแล้วยกขึ้นดื่ม..

มานิตย์ถามอำมาตย์ด้วยเสียงที่นอบน้อม

"จะไม่ใช้อะไรผมบ้างหรือครับ?"

วางแก้วกาแฟแล้วยิ้ม

"ผมก็ไม่รู้จะใช้อะไรคุณ คุณคิดว่าจะรับใช้อะไรผมได้บ้างล่ะ?"

"สืบหาตัวคนร้ายไงครับ" เขาเสนอตัวเอง

อำมาตย์จ้องมองหน้ามานิตย์ขณะที่เขากำลังดื่มกาแฟ

"คุณทำอะไร?" อำมาตย์ถาม "ผมเห็นคุณมาที่นี่เกือบทุกครั้งที่ผมมา"

เขาหัวเราะในลำคอ

"ทำทุกอย่างที่เป็นงานสุจริต เอ้อ...ผมเหมือนคนติดยามั้ยครับ? ไม่หรอกครับ ผมเป็นโรคกะเพาะน่ะครับ"

อำมาตย์เองก็หัวเราะ

"ผมก็คิดว่าคุณติดยาเสพย์ติดเหมือนกัน" นิ่งขณะที่จุดบุหรี่ "คุณคงรับใช้ตำรวจ"

เขาผงกศีรษะรับ

"ครับ เป็นบางครั้งบางคราวแล้วก็ได้ผลบางครั้งนะครับ"

อ่านต่อหน้า 36

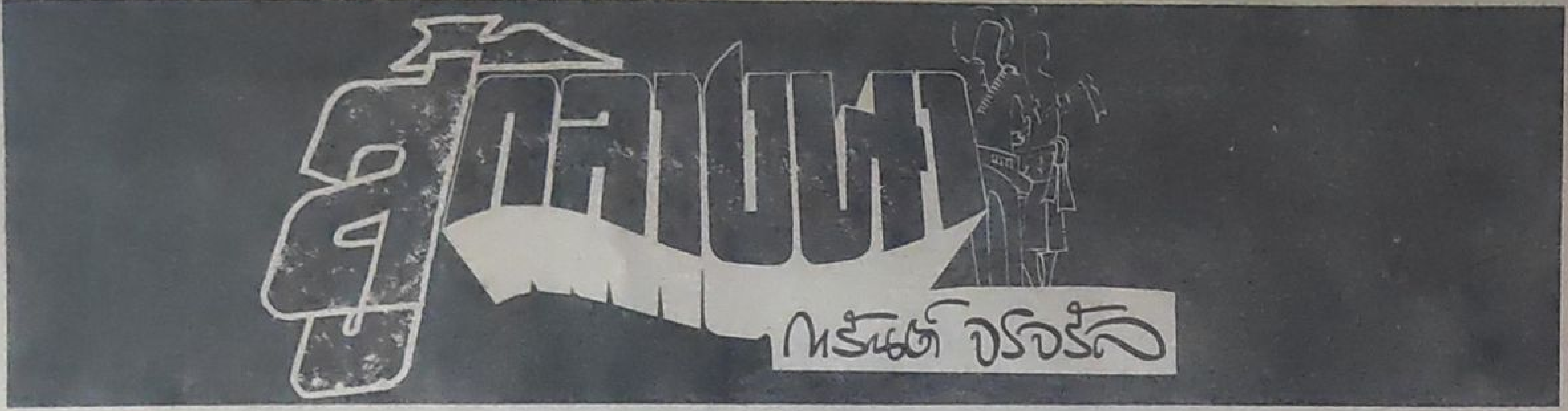

2...

ไวเท่าความคิด เวียน แก่นขาม คว้าปืนแก๊ปคู่มือได้ก็กระโจนผลุงลงจากเถียงนาอย่างลืมกลัวขาหัก ฤทธิ์เหล้าที่ซึมซ่านอยู่ดูเหมือนจะระเหยหายไปสิ้นอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับบักปานเพื่อนเกลอของเขาหรือ ใครเผาอะไร แสงไฟถึงลุกโชนโชติช่วงอย่างนั้น

เปรี้ยง!

เปรี้ยง เปรี้ยง!

เสียงปืนดังขึ้นจากสองฟากสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือเกลอปาน อีกฝ่ายหนึ่งยังไม่รู้ว่าเป็นใคร ปืนแก๊ปกับลูกซองดังประสานกันหลายต่อหลายครั้ง

เขาหยุดยืนกำบัง ต้นจิกใหญ่ด้วยเกรงว่าจะถูกลูกหลง เถียงนาโทรมๆ ของปานนั่นเองที่ตกเป็นเหยื่อไฟ มันซาลงมากแล้วเพราะว่ามีหญ้าคามุงอยู่ไม่กี่ตับ

"ไอ้ลูกหมาขี้ขลาด แน่จริงมึงโผล่หัวออกมาซีวะ

ปาน ตะโกนท้าทายในช่วงที่เสียงปืนสงบลงชั่วครู่

"ส่งเนื้องัวทั้งหมดให้พวกกูแล้วก็ออกมากราบตีนเสียด้วย ไอ้นักเลงไฮโลว์ขี้หมา"

ฝ่ายที่บุกเข้ามาเผาเถียงนาและยิงปืนข่มขวัญตะโกนตอบด้วยเสียงที่ไม่ลดหย่อนพอกัน

"พวกมึงเป็นใครวะ"

เสียงปาน ก้อง

"พ่อมึง/."

ฝ่ายนั้นตอบพร้อมกับแหกปากหัวร่อสนั่นย่ามใจ เวียนหัวเราะกึก ๆ ในลำคอ พวกนั้นมันคงรู้จุดอ่อนว่าปานเป็นคนโมโหร้าย และไม่เคยยินดีให้ใครพาดพิงไปถึงพ่อมันเป็นอันขาด

"พ่อกูตายไปแล้วโว้ย ไอ้ลูกกะหรี่ อย่าแดกเลยเนื้องัวเอาลูกตะกั่วแทนก็แล้วกัน ฮึ่ม=."

เปรี้ยง/.

สิ้นเสียงฮึ่ม ปืนจากมือของปานก็แผดเสียงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มันแสดงอารมณ์ของคนยิงได้อย่างดีว่าสามารถกินเลือดเนื้อได้อย่างสบายมาก

"หยุดเดี๋ยวนี้โว้ย นี่กูผู้ใหญ่เพ็ง ถ้าไม่หยุดกูจะลากคอพวกมึงไปส่งโรงพัก"

ผู้ใหญ่เพ็งผู้อยู่ในที่เกิดเหตุคงจะเพิ่งได้สติ แกจึงประกาศตัวเองออกไปให้อีกฝ่ายได้รู้แต่แทนที่ฝ่ายนั้นจะเกรงอกเกรงใจ มันกลับหัวเราะกันเกรียวกราว เวียนคาดคะเนเอาว่า พวกมันคงไม่น้อยไปกว่าสามและไม่น่าจะเกินห้าคน

"ผู้ใหญ่ตัวยน่ะรึ ดีมาก รู้ไว้ตัวเว่าผู้ใหญ่สมคบกับโจรลักงัวมาฆ่า"

"อ้ายจิบหาย, ถ้าบักปานมันเป็นโจรมึงทำไมไม่เอาตำรวจมาจับมันละวะ นี่พวกมึงทำยิ่งกว่าโจรเสียอีก เผาเถียงนาเขาแล้วยังยิงปืนเจตนาฆ่าคนอีก เฮ้ย, อย่าเว้าเลยวะ กูเชื่อไม่ได้ดอก"

เวียนแอบยิ้มเหี้ยม ๆในความหม่นมัวเมื่อเมฆบังแสงเดือนเอาไว้ เขาค่อย ๆคืบคลานเข้าไปยังที่ฝ่ายนั้นหลบซ่อนอยู่ มันกำลังพูดอยู่อย่างนี้แหละดี เพราะคงไม่ได้ระมัดระวังตัว

"ตำรวจรึ ไม่ใช่ธุระของตำรวจซะหน่อย นี่มันเรื่องของนักเลง ตำรวจไม่เกี่ยว"

ฝ่ายนั้นว่าอย่างผยอง มันไม่มีโอกาสรู้เลยว่าใครคนหนึ่งคืบกระดึบ ๆ เข้าไปใกล้คอหอยมันเต็มทีแล้ว และโดยพลันนั้นเอง สภาพการณ์ก็เปลี่ยนไปชนิดจากหน้ามือเป็นหลังตีน

"เฮ้ย,ไผวะ/."

พวกมันคนหนึ่งตะโกนออกมาอย่างตกใจ เมื่อเวียนกระโจนพรวดเข้าใส่เหมือนลมเพชรหึง

ผัวะ/.

ตีนหนักของเจ้าหนุ่มหวดเข้าที่สีข้างของมันก่อน เจ้านั่นหัวทิ่มเข้าไปกับคันนาอย่างถนัดถนี่ พอพวกมันอีกสองหันขวับมาเห็นเข้า พานท้ายปืนก็หวดเข้าไปสองทีสองคนซ้อน เสียงทึบ ๆเหมือนเตะต้นกล้วย

"โอ๊ย, แข้วฟันกูหักหมดแล้ว"

แม้ว่าพวกมันจะมีปืน แต่ระยะกระชั้นชิดอย่างนี้ ปืนมีความหมายไม่มากไปกว่าท่อนไม้ ไอ้คนที่โดนตีนครั้งแรกตั้งหลักได้ มันกระโจนเข้ารวบขาของเวียนจนล้มตึงลงไปทั้งคู่

หนุ่มเวียนงอเข่ากะจังหวะได้พอดี พอมันกางมือออกมาหมายจะบีบคอให้ตาตั้ง เขาก็ยันตูมออกไปตรงที่เก็บอาหารของมัน

"โอ๊ก/."

มันร้องออกมาไม่ผิดกับควายที่ถูกเชือดคอ ปลิวหัวปักหัวปำออกไปอย่างไม่น่าดูเลย

พวกมันมีกันแค่สามคนเท่านั้น

พอไอ้คนหนึ่งกระเด็นเหมือนถูกจับโยน อีกสองคนที่หวดด้วยพานท้ายปืนโงหัวขึ้นมาก็เจอกับปากกระบอกปืนของเวียนเสียแล้ว

"ถ้าพวกมึงยังคิดว่าตัวเองเก่ง กูก็จะช่วยส่งมึงลงไปนอนหลุม บักห่า"

เสียงของเขาเครียด

เหล่าพลพรรคของปานวิ่งมาด้วยอาการลิงโลดที่รู้ว่าเวียนได้ดอดเข้าหวดพวกมันเสียอยู่หมัดปานหัวร่อสนั่น

"เด็ดมาก เสี่ยวกู ยังนึกว่าผีมาช่วยเสียอีกแน่ะ"

แต่เรื่องมันไม่เป็นยังงั้น

เพียงพริบตาเดียว ไอ้นักเลงทั้งสามก็กระโจนขึ้นอย่างตาเหลือกตาลาน แล้ววิ่งหนีเอาดื้อ ๆอย่างนั้นเอง

"หยุดโว้ย ไม่หยุดมึงตาย/."

เสียงผู้ใหญ่เพ็งบัญชา ด้วยความกลัวแบบขี้ขึ้นขมองพวกมันหรือจะยอมหยุดให้โง่

เปรี้ยง/.

เสียงปืนจากมือของปานดังข่มขวัญขึ้นอีกครั้ง ก็เหมือนกับยิงไล่เปรตนั่นแหละ เป้าที่เคลื่อนไหวอย่างนั้น ถ้ายิงถูกก็นับว่าฟลุ๊คเต็มที่ อึดใจเดียวสถานที่นั้นก็เหลือเพียงความว่างเปล่า

"เสียดายจริง บักเสี่ยว มันเผ่นหนีกันหมด น่าจะจับไปซักตัวสองตัวมันเป็นใครกัน"

ปานจุ๊ปากจิ๊กจั๊กอย่างสุดแสนเสียดาย

"กูคนเดียว เอามันเกือบไม่อยู่อ้ายสองคนหรือคนหนึ่งคงเคี้ยวข้าวไม่ได้หลายวัน มันร้องว่าฟันหักหมดแล้ว เฮ่อ ๆ"

ทิดแนบ เชียงคง บักหนุน ดีวงล้อมเข้ามาด้วยความตื่นเต้นทุกผู้คนต่างก็เสียดายว่าไม่สามารถจับนักเลงดีที่ดอดเข้ามาเผ่าเถียงนาและสาดกระสุนใส่ เล่นเอาต้องกระโจนหลบลูกปืนกันอุตลุด

"มันเป็นพวกไหนกันนะ ปานถามจริง ๆมึงไปลักงัวเขามาฆ่าอย่างที่มันว่าหรือวะ"

"ให้ข้อยดิ้นตูมไปเดี๋ยวนี้ซี ผู้ใหญ่ ข้อยได้มาเพราะเล่นไฮโลว์กับพวกบ้านซำปลาหลด บักมีนั่นแหละเป็นเจ้าของงัว พรุ่งนี้กูจะไปสืบดู มันต้องการอะไรกับเรา เล่นแบบนี้มันหมา ชัด ๆ"

ทั้งหมดย้อนกลับมาที่เถียงนาไฟไหม้วอดของปานอีกครั้ง เจ้าหนุ่มนักเขย่าไฮโลว์เล่าเรื่องย่อให้เวียนฟัง

"พอมึงกลับไปหน่อยเดียว เรากำลังหวดเหล้ากันมัน ๆอยู่นั่นเอง พวกมันก็ย่องเข้ามาโยนชุดไฟใส่หลังคาเถียงนากู แล้วก็ยิงปืนใส่จนเราโงหัวไม่ขึ้น จะดับก็ไม่ได้ เลยปล่อยให้มันไหม้จนหมดไปเอง เรื่องก็มีเท่านี้แหละ บังเอิญนะที่กูติดปืนมาด้วย ไม่อย่างนั้นอาจเสร็จมันก็ได้"

"กูเองก็ตกใจ คิดว่าเมาเหล้าแล้วจวกกันเอง"

"อาจเป็นใครคนใดคนหนึ่งที่มาจากวงไฮโลว์พวกบ้านซำปลาหลด อาจเป็นบักมีอย่างที่ว่าก็เป็นได้"

ทิดแนบพูดอย่างครุ่นคิด ผู้ใหญ่เพ็งกระแอม

"พรุ่งนี้กูจะไปด้วย มันทำอย่างนี้หยามกันนี่หว่า ผิดถูกยังไงก็ควรมาพูดกันดี ๆ"

"นั่นนะซี ผู้ใหญ่ ข้อยก็ว่าอย่างนั้นแหละ มันว่าบักปานลักงัวมาฆ่าแต่มันก็ทำแบบโจร"

เชียงคงพูดขึ้นมาบ้าง

"กินเหล้าดับโมโหกันดีกว่ามีอะไรค่อยว่ากันใหม่มันคงไม่กล้ากลับมาอีกดอก"

ผู้ใหญ่เสนอ ไม่มีผู้ใดคัดค้าน คนทั้งหกจึงนั่งลงซัดเหล้ากันเป็นรอบที่สอง ไม่ใส่ใจว่าจะดึกดื่นเที่ยงคืนแต่ประการใด

อีกด้านหนึ่ง คนสามคน

อ่านต่อหน้า 41

เพราะ "เซ็กส์" คำเดียวเท่านั้น

ทำให้เกิดปัญหาขึ้นมามากมายในโลกนี้

นับตั้งแต่การต้องวิ่งหางาน หาเงิน โยงใยไปถึงปัญหาการบ้านการเมืองและสังคม

การต่อสู้ดิ้นรน ไปจนกระทั่งสงครามล้วนเกี่ยวพันอยู่กับปัญหาเรื่อง "เซ็กส์" ทั้งสิ้น

"เซ็กส์" แล้วเกิดอะไรขึ้น

นี่ก็เป็นปัญหาของสังคม

มันอาจจะเกิดขึ้นกับคน 2 คนซึ่งยังวัยหนุ่มวัยสาว?

ปัญหาที่ตามมาเป็นปัญหาของสังคม

ทั้งเขาและหล่อนจะยอมให้มัน "ท้อง" ขึ้นมาหรือไม่ ถ้า "ท้อง" จะต้องทำอย่างไร

ที่นี่แหละเป็นปัญหาที่สังคมจะต้องรับรู้

ทำไมจึงต้อง "ท้อง"

"ท้อง" เพราะเกิดการสมสู่ของผู้หญิงกับผู้ชายซึ่งบางคู่อาจจะยังไม่พร้อมที่จะให้ "ท้อง"

แล้วจะทำยังไงถึงจะไม่ให้ท้อง

ถ้าทั้งคู่ฉลาดก็จะหาทางป้องกันไม่ให้ท้องระหว่างที่ "สมสู่"

หรือ "ท้อง" แล้วทำลายเสีย

ปัญหานี้ได้เกิดการโต้แย้งกันอย่างกว้างขวางระหว่าง "นักการเมือง" นายแพทย์ และนักสังคมซึ่งเคร่งศีลธรรม

ซึ่งเป็นปัญหาที่ตัดสินลงไปอย่างไม่สะดวกดูเหมือนต่างก็คาราคาซังอยู่ในอมรมณ์ด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย

ต่อไปนี้เป็นปัญหาที่น่ารู้เกี่ยวกับ "เซ็กส์" ซึ่งทั้งหมดเป็นคำถาม-คำตอบที่ได้มาจากนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทาง "เซ็กส์" คนหนึ่ง

ปัญหาน่ารู้เกี่ยวกับเซ็กส์

ถาม เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้เคยนัดไปเที่ยวเตร่หาความสนุกเพลิดเพลินร่วมกับหญิงสาวคนหนึ่งอายุ 20 ปี เราไปเที่ยวกันนานหลายเดือนระหว่างนั้นก็ได้เคยทำการร่วมเพศกันด้วยความสมัครใจ แต่ผมยังไม่ยอมรับว่าผมรักหล่อนพอที่จะแต่งงานด้วยได้ และหล่อนเองก็ไม่ได้ขอร้องให้ผมแต่งงานกับหล่อน นอกจากนั้นผมยังทราบว่าในบางครั้งบางคราวหล่อนก็เคยไปเที่ยวกับชายอื่น ๆอีกด้วย

ครั้นต่อมาเมื่อสามสี่วันมานี้ หล่อนได้บอกกับผมว่าหล่อนเกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา และพ่อแม่ของหล่อนทราบเรื่องคาดคั้นเอาความจริงว่าใครคือพ่อเด็กในท้อง หล่อนจึงบอกว่า หล่อนท้องกับผม ดังนั้นผมจึงต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้

พ่อของหล่อนได้โทรศัพท์มาพูดกับผม ให้ผมจัดการแต่งงานกับลูกสาวของเขาเพื่อกู้หน้าไว้ เพราะผมเป็นคนทำให้หล่อนตั้งครรภ์ ผมปฏิเสธไม่ยินยอมแต่งงานด้วย และไม่ยอมร่วมรับผิดในเรื่องนี้

อ่านต่อหน้า 40

2...

เกือบทุกเช้าเนาว์เอาขนมกล้วยบ้าง ขนมใส่ไส้บ้างที่เธอทำพิเศษไปให้คุณนายตลับ อันเป็นการแสดงการขอบใจและสำนึกในน้ำใจของคุณนาย

"ดีจริงๆ แม่คุณ นี่ทำอร่อยหยั่งงี้ทุกห่อหรือไง?" คุณนายถาม

"ไม่หรอกคะ หนูทำพิเศษสำหรับคุณนาย"

"งั้นเหรอ แหมขอบใจจังเลย" นิ่งขัดจังหวะตัวเองนิดหนึ่งแล้วพูดต่อไป

"เออนี่...หนูนะอายุเท่าไหร่แล้วนะ?"

เนาว์ตอบโดยมิได้มีความสงสัยว่า คุณนายถามทำไม มองดูใบหน้าแล้วลูบมาตามเรือนร่างจนถึงปลายเท้า

"อือม์ เป็นสาวแล้วซีนะ"

คำพูดของคุณนายทำให้เนาว์หน้า ยิ้มด้วยความอาย พวงแก้มหองแดง ทั้งๆที่ได้เคยฟังประโยคนี้มาหลายครั้งหลายหนจากปากคำของแม่ตัวเองที่ว่า

"มึงนะเป็นสาวแล้วนะอีเนาว์ จะนั่งจะนอนนะ ระมัดระวังเปิดดูดเปิดก้นให้ใครเห็น"

"เห็นแม่เขาบอกว่า ค่ำๆ มืดๆ ชอบออกไปเที่ยวนักหรือ?" คุณนายถามหลังจากที่ใช้สายตาสังเกตสังกาเรือนร่างของเนาว์พักใหญ่

เนาว์ตอบไม่ค่อยเต็มเสียง

"เพื่อนๆเขาชวนไปน่ะคะ"

"เออ...เพื่อนนั่นแหละสำคัญนัก เพื่อนดีเราก็ดีด้วย เพื่อนมันเหม็นเราก็เหม็นด้วยนะ" พูดเป็นเชิงตักเตือน

"หนูไปเที่ยวสนุกๆ ไม่มีอะไรหรอกคะ" เนาว์ตอบเบาๆ และรู้สึกอยากจะออกจากบ้านคุณนาย

แต่คุณนายยังคงพูดต่อ

"มีแฟนแล้วหรือยัง?" คุณนายถามเอาดื้อๆ

"เอ้อ...ไม่...ไม่หรอกค่ะ ยังไม่มี" ตอบตะกุกตะกัก

"ดีแล้ว ระวังตัวให้ดี เป็นผู้หญิงนะราคาสูงหรือต่ำมันอยู่ที่เขารักษาตัวเองได้แค่ไหน"

เนาว์สงสัยในคำพูดของคุณนายตลับ ก็ในเมื่อทั้งพ่อทั้งแม่มิได้เลี้ยงหล่อนเอาไว้ขาย ชีวิตของหล่อนมันจะเข้าไปเกี่ยวอะไรกับราคาสูงหรือราคาต่ำ ถ้าไม่เกรงใจก็จะถามให้สิ้นความกังขา

แต่แล้วรู้สึกว่าคุณนายมิใช่คนที่หล่อนจะซักไซ้พูดเล่นได้ในบางครั้งเหมือนแม่

"หน้าตาก็ไม่เลวนะ ขัดสีฉวีวรรณเข้าก็จะเอาการเหมือนกัน"

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคุณนายจึงตั้งหน้าตั้งตาทั้งเดือนทั้งชม

หรือบางทีเป็นเพราะอาจว่าคุณนายไม่มีลูกก็ได้กระมัง

"อ้า...อ้า...หนูลาคุณนาย" เนาว์ยกมือไหว้แล้วถอนหายใจโล่งอก

คุณนายตลับยิ้มและพยักหน้า

"เออ...ว่างๆมาคุยกะฉันบ้าง จะซื้อกางเกงให้อีกสักตัว...."

คำพูดของคุณนายนั้นเนาว์เต็มไปด้วยความยินดีปรีดา ปรารถกับตัวเองว่า หรือบางทีคุณนายอาจอยากได้เธอเอาไว้เป็นลูกเลี้ยง เพราะคุณนายไม่มีลูก แต่ทำไมจะต้องมาเอาผู้หญิงอย่างเธอด้วย เมื่อคุณนายก็รู้เต็มอกว่าพื้นเพของเธอนั้นแสนจะไพร่ พ่อเลิกงานก็กินเหล้าเมายา กลับบ้าน กลับมาถึงบ้านก็ทะเลาะด่าทอกับแม่สาดเสีย

"ถ้าฉันจะต้องไปแก้บัดใครละก็ จะเอาให้ได้เงินพันเงินหมื่นเชียว...คุณนายบอกถ้าฉันแต่งตัวแล้วก็ไม่เลวเหมือนกันนะแม่ นัยน์ตาของผู้หญิงอย่างคุณนายนะเค้ามองคนออกหรอก"

เทเสีย เสียงแทบจะคับฟ้า

แล้วค้านอย่างเข้าข้างตัวเอง เธอเองก็เห็นมาหลายคน ถ้าใครคนหนึ่งจะเอาเด็กที่ไหนไปเลี้ยงก็ไม่เห็นจะต้องดูพื้นเพ เธอเคยดูโทรทัศน์จากบ้านน้าแย้มหลายเรื่อง เด็กที่ครอบครัวผู้ดีเอาไปเลี้ยงนั้นล้วนแต่เป็นเด็กมาจากครอบครัวที่ยากจนไม่มีสกุลรุณชาติ

"ขอบพระคุณค่ะ" เนาว์กล่าวคำขอบพระคุณพร้อมยกมือไหว้ แล้วก็รีบหมุนตัวเดินออกจากบ้าน

คุณนายตลับมองตามร่างของเนาว์ จนกระทั่งหล่อนเดินออกจากประตูบ้าน

ใครจะไปรู้หัวใจคุณนายคิดอย่างไรกับเนาว์

ออกจากบ้านคุณนายก็กลับบ้าน หล่อนเดินคิดมาตลอดทาง คุณนายคิดยังไงกับหล่อน อยากได้หล่อนเอาเป็นคนใช้ แล้วสนับสนุนความคิดของตัวเองในปัญหาข้อนี้ อาจจะใช่ คุณนายคงอยากจะได้เธอเป็นคนใช้ เธอเคยเห็นคนใช้คุณนาย 2 คนทั้งรูปร่างไม่เอาไหนเลย คนหนึ่งทำกับข้าว อีกคนหนึ่งทำความสะอาดในบ้าน

ไม่มีใครเป็นต้นห้อง คุณนายคงจะต้องการต้นห้องสักคน

อย่างหล่อนก็เป็นต้นห้องได้เหมือนกัน

เนาว์บอกกับตัวเองว่าจะพูดกับแม่ดู ถ้าคุณนายอยากได้เธอ แต่จะว่ายังไง

เนาว์คิดไปคนเดียว เออ ๆคะ ๆ ให้กับตัวเองจนกระทั่งถึงบ้าน

พบแม่กำลังทำกับข้าว

"ไปไหนมาอีเนาว์?" แม่จิกหัวถาม

เนาว์ทิ้งตัวลงกับพื้นห้อง เอนตัวลงไปทำท่าเหมือนจะนอน

แม่หันมาร้องด่า ยังไม่ทันที่เนาว์จะตอบคำถาม

"อีห่า....พอมาถึงก็นอนเชียวเรือะ ไปเหนื่อยมาจากไหนละ?"

เนาว์กระแทกเสียงรำคาญแม่

"ยังไม่ทันจะนอนเลย"

"ถ้ากูไม่ทักมึงก็นอนใช่มั้ยล่ะ?"

เนาว์ทำหน้าเบ้

"เถอะน่า...วันนี้ขายหมดมั้ยแม่?"

พยายามถามด้วยเสียงอ่อนหวานแบบใจดีสู้เสือเมื่อทรงตัวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิ

"หมด" ตอบห้วน ๆ

"ขอสิบบาทซิแม่..." พูดแล้วโน้มตัวเข้าใกล้ ๆแม่

"ตั้งสิบบาท...กูไม่ให้" แต่ตวาดเพราะสิบบาทของนางละเมียดนั้นมากทีเดียว

เนาว์อ้อนวอน

"น่าแม่น่า...ไปเที่ยวไม่เคยมีเงินติดตัวสักที"

คำว่าไปเที่ยวนั้น นางละเมียดถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ว่าไปเที่ยวงานวัดหรือแม้เพียงแค่ไปดูหนัง

"ช่างมึงปะไร ไปห้ามาหาอะไรมาได้หนักหนาจะเอาตั้งสิบบาท"

เนาว์ใช้ความอดทนอ้อนวอน

"สิบบาทนะน้ำส้มแก้วเดียวแม่"

นางละเมียดหันขวับมามองดูลูกสาวด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความตกอกตกใจแล้วก็เปล่งเสียงออกมา

-คุณหญิง ข้างทำเนียบ.. อ่านต่อหน้า 38

ข้างหลังแม่ม่าย

เริง เสาวรส

ตอนแรกผมเทบจะไม่เชื่อว่าเกวลีเป็นแม่ม่าย แม้ว่าเจ้าโรจน์หรือหมวดไพโรจน์รูปหล่อแห่งกองปราบปราม เพื่อนขี้ จะเคยกระซิบกับผมเมื่ออาทิตย์ก่อน

"พี่เฟลิทเพื่อนเข้าปากขอยเอกมัย มีแต่แม่ม่ายใจเปลี่ยวทั้งนั้นเลยว่ะ ตะละคนน่าหม่ำที่ขู้ด!"

กระทั่งหมอพาผมไปเที่ยวในตอนบ่ายวันอาทิตย์ บิวตี้ฟูลซันเดย์ ว่าเข้าไปนั่น ปรากฏว่าเพื่อนเจ้าโรจน์ไม่อยู่ แต่มอบกุญแจไว้ให้ใช้สรอยห้องนั้นได้ตามสะดวก

ใช้เรื่องขอยืมเป็นวิมานฉิมพลีชั่วคราวน่ะซี้

ไม่ต้องจ่ายค่าโรงแรม (โธ่ ตำรวจที่เบ่งไม่เป็นก็มีนี่อะ สารวัตร)

ไม่ทำให้ไก่ตื่น!

โดยเฉพาะ มีเครื่องอำนวยความสะดวกสบายให้สารพัดอย่าง เหล้าเบียร์กับอาหารเต็มตู้เย็น หรืออยากจะกินของแปลก ๆ ก็ยกหูลงไปสั่งที่คอฟฟี่ช้อปก็ยังได้

แอร์เย็นฉ่ำ สเตริโอเสียงเสนาะดอนน่า ซัมเมอร์กำลังคร่ำครวญเพลง "เลิฟ ทู เลิฟ ยู เบบี้" ด้วยสุ้มเสียงสุดเซ็กซี่ของแม่เจ้าประคุณ จนหัวใจชายหนุ่มเต้นดิสโก้ไม่รู้ตัว

เรากำลังนั่งดวดเบียร์กันที่โต๊ะรับแขก มีไซด์บอร์ดคั่นเตียงกับห้องน้ำ รตท.ไพโรจน์เฉลยให้ฟัง

"ตอนแรกที่นี่ก็เป็นดงเมียน้อย แต่ตอนหลังไม่รู้ว่าเกิดอุบัติเหตุทางหัวใจอะไรก็ไม่รู้ ไอ้เสี่ยพวกนั้นถึงหายหน้าไปทีละรายสองราย แม่ม่ายรายอื่นๆ ก็มาเช่าขึ้นอีกเรื่อย ๆ เชย์ซะว่าแปด-เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่นี่เป็นแม่ม่าย"

"สงสัยว่าไอ้พวกนั้นคงจะเป็นโรคหมดความรู้สึก?"

ผมเดา

-แทงหวยแม่นยังงี้ก็ดีหรือก เพราะไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็มีเสียงเคาะประตู เจ้าโรจน์ไปเปิดรับ ปรากฏว่าเป็นสาว ๆสวย ๆเซฟสะท้านโลกันตร์ทั้งนั้น ที่หัวเราะต่อกระซิกเข้ามาหา

ส่วนมากนุ่งกางเกงขาสั้นจุนจู๋แบบนักกีฬา สวมเสื้อยืดยี่ห้อโนบรากันเป็นพื้น

โอ้โฮ พุ่มพวงดวงใจเด่งดั่งซูซันแทบจะโลดทะยานออกจากผ้าบาง ๆ นั่นซะให้ได้ ตุ่มไตทั้งสองพุ่งเด่นออกมาเป็นรูปเป็นร่างจนน่าใจหายใจคว่ำ

หัวเราะทีนมกระเพื่อมสองที!

บางอนงค์ใจถึงยิ่งกว่านั้น ยอดพธูเล่นแต่งชุดนอนเข้ามาเยือนเราถึงในห้องก็ยังมี

คนนึงสวมเบบี้ดอลล์สั้น ๆ สีไพล ยอดพธูเล่นแต่งชุดนอนเข้าสีไพล มองเห็นซับในสีดำได้ถนัดตา ยกเข่งยกขาตามท่านั่งแบบฟรีสไตล์ จนมองเห็นเข้าไปถึงไหน ๆหวิดนัยน์ตาเหล่

อีกคนค่อยยังชั่วหน่อย

แต่งชุดนอนสองชิ้นสีโศก กางเกงขายาวเสื้อแขนสั้นมองอะไรไม่ค่อยเห็น แต่ว่าเนื้อหนังอวบอั๋นมันฟ้องว่าทรงทรวงของแม่เจ้า

ข้างๆ แม่ม่าย.. อ่านต่อหน้า 36

มูเซอคริสเตียน ดอยผ้าห่มปก

ดอยผ้าห่มปก เป็นขุนเขาทางภาคเหนือของประเทศไทย ตะวันตกของอำเภอท่าตอน เชียงใหม่ สูงถึง 2,285 เมตร สูงเป็นอันดับสองของประเทศ รองลงมาจากดอยอินทนนท์ ซึ่งสูงถึง 2,595 เมตร จากระดับน้ำทะเล

อากาศนั้นหนาวเย็นยะเยียบแทบจะขาดใจ ไม่น่าอยู่สำหรับคนพื้นราบที่ไม่เคยชิน แต่สำหรับคนบนภูเขา เผ่ามูซอนั้นได้อาศัยเป็นที่อยู่ทำมาหากินและเลี้ยงชีพมานานนมเต็มทีแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนมูเซอ บ้านมูเซอดอยผ้าห่มปก อันสูงเป็นอันดับสองของประเทศ

ความจริงนั้น มูเซอก็คือมูเซอ ไม่ได้มีอะไรแตกต่างกัน

แต่บนดอยผ้าห่มปกนั้น มูเซอซึ่งผิดแผกไปจากคนมูเซอทั่ว ๆ ไป มูเซอนั้นนับถือผี ใคร ๆ ก็รู้ แต่อีกมูเซอหนึ่งนั้น นับถือคริสเตียน 2 มูเซอบ้านไม่ไกลกัน

เหมือนกัน แต่ก็แตกต่างกัน

คนมูเซอคริสเตียนกลุ่มนี้อพยพหนีจีนฮ่อที่ข่มเห่งรังแกมาจากเขตพม่า

ยิ่งเดิน-ทางเดินยิ่งสูงขึ้น อากาศหนาวเย็นยะเยียบมากขึ้นเส้นทางที่พวกมูเซอเดินนี้เป็นทางแคบ ๆ สารพัดหญ้าขึ้นปกคลุมทางจนบางครั้งต้องแหวกฝ่าไป บางตอนก็ลาดสูงชันน่าท้อแท้ใจ ลมหนาวตอนจะสิ้นปีพัดปะทะใบไม้ดังซู่ซ่าส์ ไม่ขาดสาย

ถึงเหนื่อยอ่อนก็เหมือนไม่เหนื่อย เพราะลมเย็นฉูบได้ตลอดเวลาในความเงียบของป่าและขุนเขา ได้ยินเสียงฟืดฟาดจากลมหายใจทั้งแขกผู้มาเยือนและแม้แต่มูเซอเองก็หอบซี่โครงบานเหมือน ๆ กันทั้งนั้น ใครว่าคนบนภูเขาเดินเขาไม่เหนื่อย

เหงื่อที่ชุ่มกายทำให้หนาวเย็นเพิ่มขึ้นถ้าหยุดพักนาน ๆ

ไม่นานนักก็ถึงบ้านมูเซอคริสเตียน ปลูกสร้างเรียงรายกันมาอย่างไม่มีระเบียบเรียบร้อยอะไร นี่คือสิ่งที่คนมูเซอก็เหมือนกันกับคนมูเซอถึงแม้ว่าจะเจริญกว่ามูเซออื่น ๆ แต่ลักษณะเช่นนี้ก็คงเหมือนเดิม

ทั้งหมดมีประมาณเกือบ 45 หลังคาเรือน

เสียงสุนัขมูเซอเห่ากันเกรียวเมื่อเข้าหมู่บ้าน มีรั้วไม้ไผ่ล้อมรอบหมู่บ้านยาวคดและเคี้ยวไปทั่วตลอดสี่ทิศ คนแก่,คนเฒ่าโผล่หน้าออกมาดู หมูตัวเล็กวิ่งแตกตื่นหาที่ซุกซ่อนคนแปลกหน้า ผู้คนประเภทเด็ก ๆ ร้องไห้กันระเบ็งเซ็งแซ่ ครื้นเครงต้อนรับกันทั้งหมู่บ้าน

เปล่า! คนมูเซอคริสเตียนเหล่านั้นมิได้ หวาดกลัวพวกคนพื้นราบที่ขึ้นมาเยือน แต่ผู้ใหญ่เด็ก ๆ ร้องไห้ดีใจวิ่งขึ้นวิ่งลงบ้าน เพราะคนมูเซอคริสเตียนที่ขึ้นมาพร้อมกันนั้น มีของฝากรวมทั้งขนมหวาน ๆ อร่อย ๆ ซื้อมาจากแม่สาวมาด้วย ประหลาดและแปลกตรงที่ว่า

คนมูเซอคริสเตียนนั้นร้องไห้ด้วยดีใจที่จะได้ของฝาก

เพียง 2-3 นาทีต่อมา พวกผู้ชายผู้หญิง แม้กระทั่งเด็ก ๆ เป็นจำนวนมากไม่รู้ว่าหลั่งไหลออกมาจากไหน ทุกซอกทุกมุมของหมู่บ้านชุลมุนสับสนอลหม่าน ทุกคนยื่นมือมาจับ เหมือนว่าพวกที่ขึ้นไปเยี่ยมนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด

มือผู้ชาย-คนแก่ ๆ จับแล้วก็ปล่อย แต่มือหญิงสาว ๆ ชาวมูเซอ นั้นผู้ไปเยือนดูจะจับนานและเขย่าอย่างนุ่มนวล ทุกคนยิ่งสวยมาก ๆ กรากเข้าไปจับเลย

ในหมู่บ้านมีผู้ดูแลเป็นฝรั่งสอนศาสนา 2 คน ๆ หนึ่งมีอายุมากกว่าอีกคนหนึ่ง ชื่อ แอลวิน บี คุ๊ก ส่วนคนที่เป็นหนุ่มชื่อลอเรนซ์ จี ฟีด ผู้ไปเยือนเรียกสั้น ๆ ว่า มิสเตอร์คุ๊ก และมิสเตอร์ฟีด ทั้งสองได้ให้การต้อนรับคณะเป็นอย่างดี

ทั้งสองคนเป็นชาวคาลิฟอร์เนีย

บนหมู่บ้านมูเซอคริสเตียน บนดอยผ้าห่มปกนั้น สองหมอสอนศาสนา-ชาวอเมริกัน มีที่พักรับรองแขก ซึ่งสร้างเอาไว้หลังหนึ่ง ทุกคนรู้ว่าเมื่อตอนที่เดินทางมาถึงใหม่ ๆ นั้นเหงื่อแตกพลั่ก แต่เพียงครู่เดียวที่หายเหนื่อยแล้วนี่สิ ทุกคนบ่นว่าหนาวไปตาม ๆ กัน

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม คณะผู้ไปเยือน 3-4 คนก็ต้องกัดฟันอาบน้ำให้จงได้ เพราะเหงื่อเมื่อตอนเดินทางพอถูกความเย็นแห้งลงก็รู้สึกว่าจะเริ่มคันยิบ ๆ

อาหารมื้อแรก 2 ครูมิสชันนารี่ ชาวอเมริกัน ก็มาเชิญให้ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา ซึ่งเมื่อตอนที่ไปถึงโต๊ะอาหารนั้นว่างเปล่าไม่มีวี่แววอาหารเลยแม้แต่น้อยนิด เกิดความสงสัยติดหมัดขึ้นมาทันทีว่า ก็แล้วใครเป็นคนทำอาหารล่ะ แต่ความคิดนั้นคิดอยู่เพียงครู่เดียวความสงสัยก็หายไป เมื่อมีคนมูเซอหนุ่ม ๆ สาว ๆ 3-4 คน ถือจานข้าวสำรับ-อาหาร และหม้อข้าวหม้อแกงขึ้นบ้านมา

ทุกคนจึงได้ถึงบางอ้อ รู้กันว่ากุ๊กทำอาหารตามแบบฉบับที่ตรงข้ามกับชีวิตประจำวันของคนมูเซอที่แสนจะสกปรก นั่นก็คือคนมูเซอรุ่นใหม่ คนมูเซอที่อาจจะใช้มีดและช่อมกินอาหารแล้วก็ได้

2 ชาวอเมริกันอบรมเขาเหล่านี้เสียจนกลายเป็นมูเซอที่สะอาดสะอ้านหมดจด เสื้อผ้ารัดเอวสั้น คอไม่มีปก แขนยาวทรงกระบอก นุ่งผ้าเหมือนผู้หญิงพม่า ดูสะอาดสะอ้าน

จากวงอาหารด้วยการต้อนรับของ 2 มิสชันนารี่ ทุกคนก็ได้ทราบว่า คนมูเซอคริสเตียนได้เลิกขนบธรรมเนียมประเพณีเก่า ๆ ไปหมดสิ้นแล้ว ถือประเพณีใหม่ ตามแบบฉบับมลรัฐคาลิฟอร์เนีย ฝรั่งเปี๊ยบ

ครับ! พวกเขาคือ คริสเตียนมูเซอฝรั่งดอย (ภูเขา)

เสียงฆ้องดัง มุย-มุย 4-5 ทีแทนระฆังตามโบสถ์มิสเตอร์คุ๊ก ชี้แจงว่า จะมีการประชุมสวนมนต์สรรเสริญ พระเกียรติคุณพระผู้เป็นเจ้า 2 อเมริกัน ชักชวนให้คณะผู้ไปเยือนร่วมเข้าโบสถ์ด้วย ซึ่งทุกคนก็ไม่ขัดข้อง เพราะหลาย ๆ คนก็เคยผ่านการเข้าโบสถ์มาแล้ว

ตัวโบสถ์เป็นเรือนไม้ไผ่ขนาดใหญ่ ภายในไม่มีอะไรเลย นอกจากภาพไม้กางเขน 2 ภาพ และกระดานดำ 1 แผ่น เท่านั้นเอง ภายในโบสถ์นั้น คริสเตียนมูเซอ นั่งแออัดและสงบเสงี่ยม 2 ชาวอเมริกันพาทุกคนไปนั่ง ทางด้านหนึ่ง ครู่หนึ่งมีมูเซอชรา แต่งกายดีสวมแว่นตาสายตา หยิบเอาหนังสือเพลงสรรเสริญมาเปิด แล้วพูดเป็นภาษามูเซอ

แล้วคนมูเซอซึ่งมีหนังสือด้วยกันทุกคน

บทเพลงเหล่านั้นเป็นบทเพลงสรรเสริญภาษามูเซอ แต่ใช้อักษรโรมันในการเขียนเหมือนภาษาเวียดนามที่ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษฟังเสียงสวดเป็นภาษามูเซอ ดูตัวหนังสือ,ฟังสำเนียง การอ่าน รู้สึกว่าอ่านง่ายแต่ไม่รู้ว่าแปลว่าอะไร

ขณะที่เข้าโบสถ์ 2 มิสชันนารี่ ไม่สูบบุหรี่ และก็ขอร้องไม่ให้คณะผู้ไปเยือนสูบด้วย ทุกคนก็ปฏิบัติตาม แต่พอพ้นโบสถ์ออกมามันก็อีหรอบเดิม

ที่พัก จัดไว้เหมือนจะรู้ใจ ข้างฝาบุด้วยเสื่อไม้ไผ่ เพื่อกันลมหนาวซึ่งพัดอย่างไม่เกรงอกเกรงใจใคร อากาศคืนนั้นเย็นมากจนทนนอนให้สว่างต่อไปไม่ไหว อย่าว่าแต่ผู้มาเยือนเลย คนมูเซอเองก็ทนหนาวไม่ไหว ก่อกองไฟ กลางลานบ้านลุกโชน แสงสว่างของกองไฟไปได้ไกลไม่มากนักเพราะหมอกในตอนใกล้แจ้ง นั้นหนาทึบขึ้น มากขึ้นทุกที

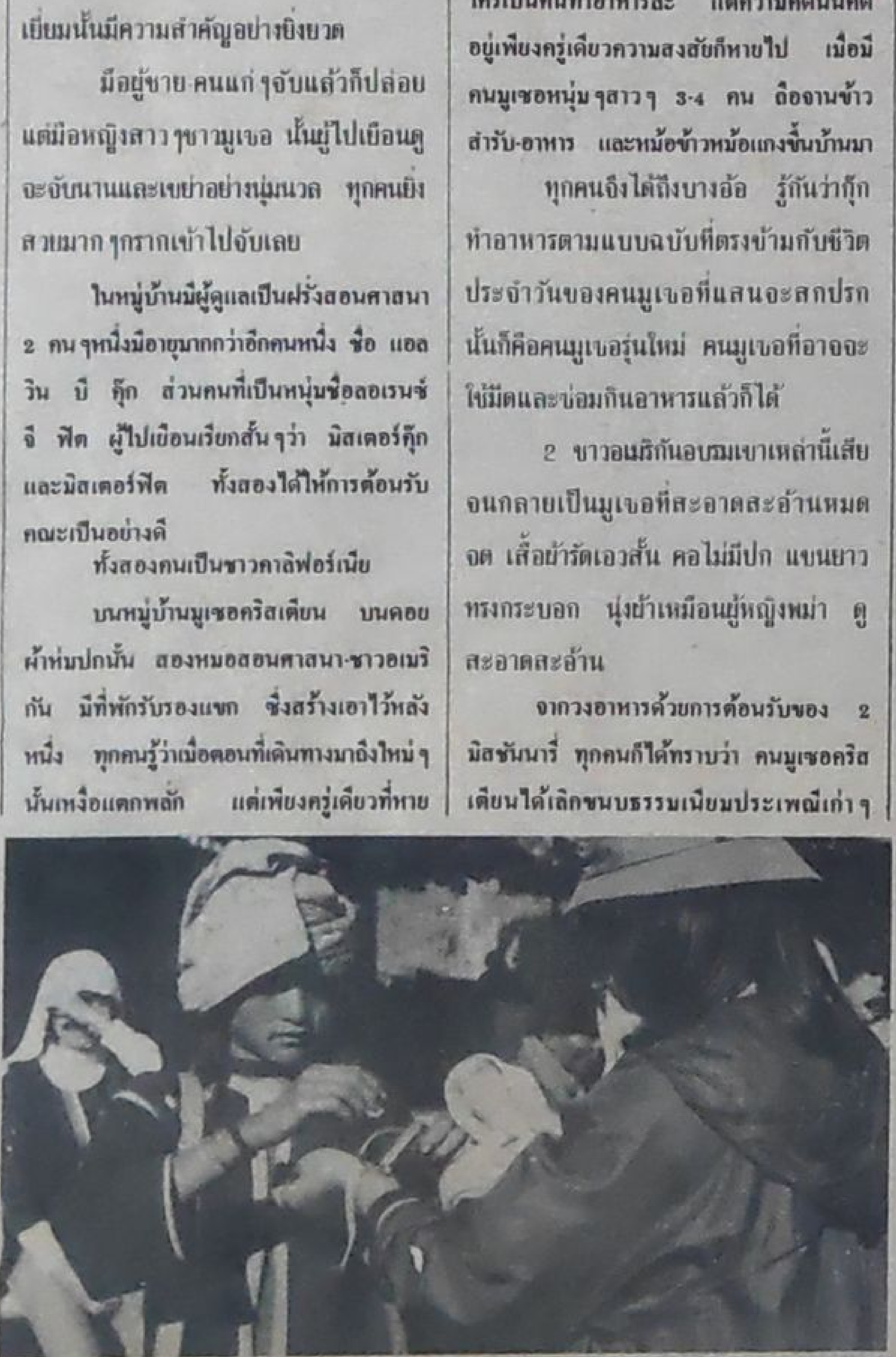

ตอนเช้าเมื่อสว่างแล้วคณะผู้ไป

เยือนได้อาศัยน้ำอุ่นจากบ้าน 2 มิสชันนารี่ และรีบจัดการเรื่องภาระกิจส่วนตัวในตอนเช้า รอบๆตัวไม่ว่าใกล้หรือไกล จะมีแต่หมอกขาวไหลแห่เสียจนมองเห็นลำห้วยน้ำไหลไกลรุ่น เพียงลางๆอางหายไปในสายหมอก

7 โมงเช้า ก็มีเสียงน้องเรียกเข้าโบสถ์กันอีก

เกือบ 10 โมงเช้า ภายหลังที่อาหารเสร็จไปนานแล้วหมอกก็จางลง ภาพทุ่งนาและหมู่บ้านที่อยู่ต่ำลงไปเห็นได้ชัด และแล้วงานซอกแซกเพื่อการพูดและคุยกับมูเซอ-คริสเตียนก็เริ่มขึ้น

อันที่จริงแล้ว คนมูเซอที่นี่ เป็นคริสเตียนมาตั้งแต่อยู่ในเขตพม่าแล้ว คนอเมริกัน 2 คนเพิ่งมาอยู่ด้วยเมื่อตอนอพยพมาอยู่เขตไทยในปีพ.ศ2497 คนมูเซอทุกคนสะอาดสะอ้าน แต่งตัวเรียบร้อย มีการอาบน้ำสระผม ทุกวันทั้งเช้าและเย็น เห็นได้ชัดเมื่อตอนที่คนมูเซอลงไปอาบน้ำในลำห้วยเดินตามกันไปเป็นแถวยาว

ประเพณีความเชื่อถือเก่าๆมิได้มีหลงเหลือให้เห็นอยู่อีกเลยไม่มีการนับถือ ผีไม่มีการเต้น"จะคึ"รอบกองไฟในวันพระจันทร์ครึ่งและเต็มดวงหรือวันข้างแรม 7 ค่ำ

ผี-ที่คนมูเซอเคยนับถือก็สาปสูญไปหมดสิ้น ไม่มีผีไม่ว่าในงานพิธีอะไร แม้แต่งานกินวอ(ปีใหม่) และพิธีแต่งงาน ยามเจ็บไข้ได้ป่วยก็ใช้ยาปัจจุบัน เป็นยาเม็ดยาน้ำและยาฉีด

คนมูเซอ-ที่นี่รู้จักใช้แป้งผัดหน้าโรยตัว รู้จักใช้สบู่,ยาสีฟัน

-แต่มูเซอที่ยังเป็นมูเซออยู่ก็คือมูเซอแก่ๆ ที่ยังรักษาประเพณี นั่งขรึมเงียบ ปิ้งเหาตัวเองกลางแสงแดดอุ่นอยู่

ยามเมื่อเติบใหญ่ เป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาก็ไม่มีการนัดแนะพากันไปแสวงหาความสุข ซึ่งกันและกันในป่าเหมือนอย่างเดิม เมื่อรักกันชอบกันผู้หลักผู้ใหญ่ก็จะจัดการแต่งงานให้ โดยจัดงานที่ในโบสถ์รับพรจากคนมูเซอแก่ๆและฝรั่งมิสชันนารี่ ก็จะรับหน้าที่เป็นพระ

เวลาตายก็ไม่มีการเลี้ยงผีเลี้ยงสางให้ข้าวให้น้ำศพกิน ตายแล้วก็ฝังดินและสวดส่งวิญญาณไปสวรรค์เสีย

ไม่ว่าอะไรๆก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มีขาวก็จะต้องมีดำ มีบวกก็ต้องมีลบ เมื่อมีมูเซอคริสเตียน ก็ต้องมีมูเซอนับถือผีเจ้าเก่าอยู่ด้วย ฟ้าให้มาเกิดเพื่อถ่วงดุลย์กัน

อ่านต่อหน้า 26

ผีเพลง

พรหมนิล

จู่ ๆ ไอ้ยอดก็กลับมา.....

มันทำความแปลกใจให้ทุกคน ในหมู่บ้านภูสามลูกยิ่งกว่าเดิมเสียอีก เพราะมันตั้งอกตั้งใจว่าจะเอาดีทางเป็นนักร้องเพลงลูกทุ่งให้จงได้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

"กูจะร้องเพลงให้ดังระเบิดเหมือนศรชัยหรือยอดรักให้ได้"

มันประกาศอย่างนั้นมาตั้งแต่ปลายปีก่อนโน้น

"ร้องอัดกระป๋องหรือกระบั้งไม้ไผ่กันวะ"

พรรคพวกที่ปากเปราะถาม ติดตามด้วยเสียงหัวเราะครืนใหญ่

"อย่าทำเป็นดูถูก เสียงของกูนี่ไม่ย่อยไปกว่านักร้องที่ดัง ๆ กันหรอกวะ ขอเพียงให้กูมีโอกาสเท่านั้นแหละ ตอนนี้เขาจัดประกวดกันอยู่กูจะไปสมัคร อัดแผ่นโว้ยไม่ใช่อัดกระป๋องหรือกระบั้ง"

ไอ้ยอดพูดจริงจัง ทำตาเคลิ้มฝัน ซึ่งเพื่อน ๆทุกคนต่างก็ยอมรับว่าเรื่องสุ้มเสียงนั้นมันมีอนาคตอยู่ เรื่องลูกคอลูกคางเล่าก็สั่นสะเทือนหวั่นไหวเอาเรื่องทีเดียว

"ได้ดีแล้วอย่าลืมเพื่อนนะเว้ย"

ไอ้แฉ่งว่าปนหัวเราะ เพื่อนคนอื่นก็หัวเราะ

"กูไม่ลืมหรอก ขอแต่ให้สมความตั้งใจของกูก็แล้วกัน"

แล้วมันก็จากไปตามทางที่คิดว่าจะเดินเหินบนเวทีนักร้องกระเดื่องดังของประเทศนี้

จู่ ๆมันกลับมาอย่างเงียบเชียบ

"มึงได้เป็นนักร้องหรือเปล่า"

ไอ้แฉ่งถาม มองหน้าเพื่อนหนุ่มอย่างอยากรู้ความเป็นไป

"ได้ กูร้องเพลงได้เข้ารอบ ยังจะต้องไปชิงชนะเลิศรอบสุดท้าย นี่ไงรางวัลที่กูได้ วิทยุเทปเชียวนะโว้ย เขาให้กูมาหัดร้องแล้วลองอัดเสียงดู"

จริงนั่นแหละ วิทยุเทปเครื่องใหม่เอี่ยมที่มันได้มาทำความตื่นเต้นให้เพื่อนฝูงพอดู ยังไม่เคยมีใครมีเจ้าเครื่องวิทยุเทปอย่างนี้ในหมู่บ้านภูสามลูก อย่างดีก็แค่ทรานซิสเตอร์ราคาไม่กี่ร้อยบาท นี่มันต้องหลายพันทีเดียวถ้าหากคิดจะไปซื้อหา

"เอ็งนี่ยอดสมชื่อจริง ๆ เอาให้สำเร็จนะยอด บ้านเราจะได้มีหน้ามีตาก็เที่ยวนี้แหละ"

ไอ้สมเชียร์

"ก็ต้องคอยดูกันไป กูมั่นใจเหมือนกันว่าจะต้องได้ชนะเลิศ ทีนี้เขาก็จะให้อัดแผ่น นายห้างเขาบอกว่ากูเสียงดี"

"ถ้ามึงแต่งเพลงได้ด้วยก็จะยิ่งเหมาะ"

ไอ้แฉ่งหนุน

"กูพยายามอยู่ นี่ไงเพลงที่กูลองแต่ง"

พูดจบก็ส่งกระดาษสมุดเด็กนักเรียนให้ไอ้แฉ่งดู ตัวหนังสือโย้ไปเย้มาพออ่านออกด้วยชื่อเพลงว่า "ลาก่อนบ้านนา"

อ่านต่อหน้า 34

ฆ่าสาวเสิร์ฟ

เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อชายแปลกหน้าคนหนึ่งขอร้องให้สาวงามทำหน้าที่เป็นไกด์พาเขาไปชมเมืองแล้วก็เลยหายไปโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าหายไปทางไหนต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสาวราวเรื่องจากแหล่งข่าวมากมาย ผลที่สุดก็ได้เค้าอาชญากรบ้ากาม ที่นำความตื่นเต้นเกรียวกราวมาสู่คนทั้งเมือง----

รูปร่างของเธอยั่วยวนชวนสวาท ดวงตาสีเขียวคมหวานซึ่งที่เธอเคยแลกราคไปทั่วสถานบริการ เขขาร์พาเลส ในลาสเวกัส แห่งมลรัฐเนวาดา ในฐานะหญิงนั่งชั่วโมง มาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ทำให้เธอสามารถจะทราบได้โดยไม่ยากนักว่า ลูกค้าคนใด กระเป๋าหนักเพียงใดหรือไม่

วันนั้น แขกของเธอเป็นชายหนุ่มรูปหล่อกับผู้หญิงสาวคู่หนึ่ง ซึ่งนั่งประจำอยู่ที่โต๊ะหมายเลข 9 ในห้องแบ็คคาแนลซึ่งเป็นห้องพิเศษ ดื่มแชมเปญเหมือนเหน้ำเหท่าตลอดมาตั้งแต่หัวค่ำ โดยมีสาวงามที่มีนามว่าอลิซ ที่รู้จักกันในนาม "เจ้บบี้" นั่งประจำทำหน้าที่รินเหล้าเคล้าเคลียอยู่ตลอดเวลาเช่นเดียวกัน

"เราเป็นคนหน้าใหม่ในเมืองนี้" เขากล่าวขึ้นมาในตอนหนึ่ง "เธอเป็นคนหน้าเก่า ถ้ายังไงละก้อ ช่วยพาเราชมเมืองให้ทั่วสักหน่อยจะดีไหม?"

เจ้บบี้ไปมองดูหนุ่มสาวทั้งคู่พร้อมกับหัวเราะอย่างขบขันก่อนที่จะตอบว่า "อุ๊ยตาย! นี่คุณไม่เห็นดอกหรือคะว่าดิฉันกำลังทำงาน?"

ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างนั่งนิ่งเงียบกันอยู่ชั่วครู่ ทำให้แม่สาวนั่งชั่วโมงซึ่งมีนามเดิมว่า อะลิซ ดีเตอร์ นึกเฉลียวใจขึ้นมาว่า หนุ่มสาวคู่นี้น่ากลัวจะเงินหนา งานของเรามันอยู่ในลาสเวกัสนี่ ส่วนไอ้ที่แกจะพาเขาเที่ยวดูหัวเมืองต่าง ๆ มันอีกเรื่องหนึ่ง ธุระอะไรจึงปล่อยให้หลุดมือไปเสียล่ะ คิดตกลงใจแล้วเธอจึงผงกศีรษะหงึก ๆ ก่อนที่จะตอบออกมาว่า "ดิฉันต้องทำงานอยู่ต่อไปอีกประมาณชั่วโมงเดียวเท่านั้นแหละค่ะ ถ้าคุณคอยได้ก็ตกลง"

"โอ๊ย! ไม่มีปัญหาอะไรเลยนี่เธอ" ฝ่ายชายเป็นคนตอบ "เราจะสั่งเครื่องดื่มคอยจนกว่าเธอจะเลิก"

แล้วจะสั่งเครื่องดื่มคอยจนกว่าเธอจะเลิก"

แล้วเจ้บบี้ก็ยังคงคลอเคลียอยู่กับแขกหนุ่มสาวทั้งคู่ของเธอตลอดมาจนกระทั่งถึงเวลาเลิก ตามปกติพนักงานต้อนรับในสถานบริการแห่งนั้นจะต้องสรวมชุดราตรีอยู่ตลอดเวลา โดยเหตุนี้เจ้บบี้สาวจึงกล่าวกับแขกทั้งคู่ของเธอว่า "ขอให้ดิฉันกลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่บ้านเสียใหม่ดีกว่านะคะ" แล้วดิฉันจะกลับมาที่นี่ เดี๋ยวเดียวเท่านั้นแหละค่ะ"

หลังจากพนักงานต้อนรับสาวสวยคนนี้กลับไปแต่งตัวใหม่เพียงไม่ช้าก็กลับมาอย่างรวดเร็วทันใจ ภายในเครื่องแต่งกายชุดเสื้อกระโปรงติดกันที่งามน่ารักชุดใหม่เล่นเอาพนักงานต้อนรับสาว ที่เข้าทำหน้าที่แทนที่โต๊ะหมายเลข 9 หันมามองดูด้วยความ

สวย เพียบพูนด้วยเสน่ห์ แต่ไร้รัก

มยุรา กลิ่นโศก

จามรีเป็นผู้หญิงเปรี้ยว เอาแต่ใจตนเองมาตั้งแต่เล็ก ความสวยของหล่อนได้เพิ่มความไว้ตัว ยะโส

หล่อนเลือกผู้ชายอย่างพิถีพิถัน แม้ว่าชีวิตรักของหล่อนจะอิสระ พ่อแม่ของหล่อนไม่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

"ผู้ชายที่ฉันจะแต่งงานด้วยจะต้อง หนึ่ง,มีเงิน,สอง,มีปริญญา รูปร่างต้องสมาร์ท สาม, ต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน และไม่หึงฉัน "หล่อนบอกกับเพื่อนของหล่อน"

ในขณะที่หล่อนเป็นสาวผู้ปราดเปรียว ดูอีกทีเล้วหล่อนทำราวกับไม่หวงตัวกับผู้ชาย แต่ความจริงแล้ว หล่อนกำลังเสี่ยงตัวเข้าไปเลือกผู้ชายต่างหาก

ในงานกินเลี้ยงระดับอินเตอร์ ต้องปรากฏหล่อนเข้าไปอยู่เสมอ บางทีก็ไปกับเลขาท่านทูต,บางทีก็ควงไปกับดร.นักวิชาการ บางครั้งก็ไปกับนักการเมืองระดับรมต.

บางครั้งถึงกับมีเสียงซุบซิบกันว่า เธอน่าจะตกเป็นเหยื่อของใครสักคนเข้าไปแล้ว แต่ความจริงเป็นเพียงการนินทากันลับหลังเท่านั้นเอง

คนอย่างจามรีไม่ยอมเสียตัวให้ใครง่าย ๆเหมือนปากนินทาของสังคม นัยน์ตาและหัวใจของหล่อนคมเหมือนปาก และกรงเล็บของเหยี่ยว

ผู้ชายต่างหากที่มักจะเลือดซิบออกมาจากหัวใจ ภายหลังจากที่ได้สนิทสนมกับหล่อน เพราะไม่มีเลยสักคนเดียวที่ไม่ขอความรักจากหล่อน

จามรีเป็นผู้หญิงมีเสน่ห์ค่อนข้างรุนแรง ผู้ชายที่ใกล้ชิดกับหล่อนแทบจะยั้งใจไม่อยู่เกือบทุกครั้งที่มีโอกาสได้นั่งชิดสนิทกับหล่อนอยู่ในรถ

เขาขอหล่อนจูบ--

ขอหล่อนแต่งงาน

แต่หล่อนก็ตอบอย่างนุ่มนวลไม่ปฏิเสธ แต่ก็ยังไม่รับข้อเสนอ

"ครั้งแรกขอรอยจูบน่ะจะมีความหมายอันยิ่งใหญ่ทีเดียว ถ้าหากคุณรอจนกว่าฉันจะให้คำตอบ" หล่อนปฏิเสธอย่างฉลาดเมื่อผู้ชายขอจูบ เพียงแต่ขอปลายจมูกสัมผัสกับผิวแก้มเท่านั้น

อ่านต่อหน้า 35

อิจฉา ในขณะที่คนทั้งสามลุกจากโต๊ะในห้องพิเศษ เดินออกไปด้วยกันแม้แต่บรรดาพนักงานรับใช้คนอื่น ๆ ต่างก็ได้เห็นกันอย่างทั่วหน้า ว่าคนเหล่านั้นออกไปจากสถานบริการพร้อมกันทั้งสามคน โดยเฉพาะคนเฝ้าประตูยังกุลีกุจอช่วยเปิดประตูรถเก๋ง คาดิลแล็คคันใหญ่ใหม่เอี่ยม ซึ่งแลดูสีสรรค์เป็นมันปลาบ ให้คนทั้งสามก้าวขึ้นนั่งท่ามกลางสายตาของแขกเหรื่อทั้งหลายในสถานบริการที่ต่างก็หันมามองดูเป็นตาเดียวกันเลยเชียวละ

นั่นเป็นครั้งสุดท้าย ที่บรรดาแขกเหรื่อและพนักงานต้อนรับทุก ๆ คนในสถานบริการ นอกเสียจากหนุ่มสาวทั้งคู่ที่เป็นคนชวนเธอให้ออกไปเที่ยวรอบตัวเมือง มีโอกาสได้เห็นอลิซในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ในคืนนั้น

เหตุการณ์ดังกล่าว ได้อุบัติขึ้นเมื่อคืนวันที่ 19 ติดต่อไปถึงในตอนเช้าของวันที่ 20 ตุลาคม แห่งปี พ.ศ. 2513 ซึ่งย้อนหลังกลับไปประมาณเกือบ 12 ปี แต่เพิ่งจะมีรายละเอียดปรากฏออกมาให้เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไป จากเอกสารบันทึกอาชญากรรมของทางการตำรวจแห่งนครนิวยอร์ค เมื่อเดือนกันยายน ปีที่แล้วมานี้เอง

ตามบันทึกของเอกสารฉบับนั้นกล่าวว่า อลิซ ดีเตอร์ มีบุตรอยู่สามคน ชื่อว่า สตีเว่น โรบิน และบริเจ็ตต์ ลูกทั้งสามของเธอให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าเมื่อมารดากลับมาเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนั้น เธอได้บอกกับลูก ๆว่า อาจจะกลับบ้านไม่ทันเตรียมอาหารเช้าให้ลูก ๆกินก็ได้ ดังนั้นพวกลูก ๆจึงหาอาหารกินกันเอง เสร็จแล้วจึงพากันไป[illegible]ตามปกติ [illegible] [illegible] ในตอน[illegible]ก็ยังไม่เห็นมารดากลับ ทั้งไม่มีลู่ทางที่จะรู้ได้ว่าคุณแม่ไปไหน ทั้งนี้จัดว่าเป็นการผิดปกติกว่าที่เคยมา เพราะเจ้บบี้เป็นแม่ที่รักลูก ๆราวกับชีวิตจิตใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ ลูกชายคนโตจึงได้โทรศัพท์ไปหาคุณยายหลังจากที่พวกตนคอยมารดาอยู่กันตามลำพังพี่ ๆน้อง ๆจนกระทั่งค่ำ

หลังจากนั้นคุณยายจึงได้เดินทางมาอยู่เป็นเพื่อนหลาน และเมื่อได้ทราบต่อมาอีกว่า เจ้บบี้มิได้ไปทำงานตามปกติ จึงได้พากันไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ

เมื่อทางการตำรวจได้รอคอยจนครบ 24 ชั่วโมงหลังจากที่ได้มีบุคคลใดบุคคลหนึ่งหายไปจนครบเวลาดังกล่าว ตามที่ได้มีกำหนดไว้ในกฎหมายการปฏิบัติหน้าที่ของทางการตำรวจ [illegible]ที่ตำรวจจึงได้ลงมือสืบสวน[illegible]

จุดแรกที่เจ้าหน้าที่ตำรวจลงมือสอบสวนก็คือสถานบริการเซซาร์พาเลส บรรดาพนักงานในสถานบริการดังกล่าวให้การเกี่ยวกับคู่หนุ่มสาวที่เจ้บบี้ทำหน้าที่ให้บริการอยู่ในห้อง[illegible]ในคืนวันนั้นด้วย ทั้งนี้มีการอธิบายถึงความสนิทสนมที่เธอมีต่อคนทั้งสองอย่างผิดปกติรวมทั้งการที่เธอออกไปกับหนุ่มสาวคู่นั้น หลังจากกลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกายชุดใหม่จากบ้านแล้ว โดยเฉพาะได้เล่าให้ฟังต่อไปอีกว่า ในตอน[illegible]เช้า คนทั้งสามได้รา[illegible]ให้เจ้าหน้าที่ทราบอีกว่า คน[illegible]การพนันกันอย่างเอา[illegible]วันนั้น พนักงานเหล่านั้นรู้ [illegible] แทบทุกคน เพราะก่อนหน้าที่เธอ[illegible]ไปทำงานอยู่กับสถานบริการเซ[illegible]

อ่านต่อหน้า 27

พิมพิลักษณ์ ภาสวรรณ เปลือยทั้งตัวและหัวใจ ให้สัมภาษณ์..... นางแบบก็มีหัวใจ

โดย....เปรเวน

ครองตลาดมา 3 ปีตั้งแต่ 2523-2525 ในแบบเปลือยบนแผ่นปฏิทินทั้งขนาดเล็ก ขนาดใหญ่ เป็นนางแบบคนเดียวที่ ตากล้องพอใจเพราะไม่ต้องบอกกันนาน

เธอชื่อ

พิมพิลักษณ์ ภาสวรรณ ชื่อเล่นๆ หมิง อายุ 20 ปี บ้านเดิม สุพรรณบุรี

เดินทางเข้ามาขุดทองในกรุงเทพฯ หลายปีแล้วใฝ่ฝันที่จะแสดงภาพยนตร์ แล้วเธอก็ได้แสดงเมื่อปี 2523 ในภาพยนตร์เรื่อง โอ้หยา...อาตือ

ในบทบาทที่แบบบางและโชว์เนื้อหนังสา

"ถ่ายแบบดีกว่าที่ใช้เวลาเพียงวันเดียวก็เรียบร้อย"

"ค่าตัวเป็นอย่างไรบ้าง"

"ไม่แน่ที่ ส่วนมากคนคุ้นเคยกันทั้งนั้นราคามันก็แตกต่างกันไป แล้วก็ขึ้นอยู่กับสินค้าด้วยราคาปานกลางคือห้าพัน"

"ตอนถ่ายแบบเปลือยกายรู้สึกยังไงบ้าง"

"เฉย ๆเคยชินเสียแล้ว"

"เคยมีตากล้องวุ่นวายบ้างไหม"

"ธรรมดา ส่วนมากเวลาหมิงเปลือยกายสังเกตุช่างภาพหนุ่ม ๆมักจะตื่นเต้นมาก ผิดกับช่างภาพแก่ ๆคงจะผ่านโลกมามากกว่า"

"หมิงชอบตากล้องชนิดไหน แก่หรือหนุ่ม"

"ชอบช่างภาพที่พูดน้อย"

"เคยเปลือยต่อหน้าคนแยะ ๆ ไหม"

"ไม่เคยส่วนมากสามสี่คน"

"ตอนถ่ายรูปช่างภาพมาจับโน่นจับนี่บ้างหรือเปล่า"

"ทุกครั้ง เพราะเขาจะต้องมา

โปสท่าให้บางคนหนิงสังเกตุจับอี๋เกิ่นไปก็มี"

"เท่าที่เห็นภาพของหนิงส่วนมากเป็นการโชว์ส่วนบนส่วนล่างน้อย เคยโดนถ่ายชนิดดุเดือดบ้างไหม"

"เป็นไงพี่"

"หมายความว่าถ่ายตรงนั้น...." ชี้มือประกอบไปที่เป้ากางเกง หนิงหัวเราะ

"บ่อยไป แต่หนิงมักจะหลบ,ไม่อยากให้เห็นจะแจ้งเกินไปน่าเกลียด"

"พี่ว่าน่ารักมากกว่า"

"บ้า...มันคนละงานนะพี่"

"แล้วมาถ่ายรูปแก้ผ้ายังงี้แฟนไม่โวยวายเอาบ้างหรอกหรือ"

"บ้า! หนิงไม่มีแฟน ทำงานอย่างนี้ขืนมีแฟนเตะตายโหง"

"เคยมีบ้างหรือเปล่า"

"เคย..."

"ขอโทษ กี่คนมาแล้ว"

"เอาที่พูดคุยกันธรรมดาหรือที่อยู่ด้วยกัน"

"เอาที่อยู่ด้วยกันซี่"

"หนิงลืมไปแล้ว ขี้เกียจจำ"

หนิง นางแบบวัย 20 ปี พักอยู่ที่หอพักแห่งหนึ่งที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ในห้องของ หนิง มีทีวี สเตริโอ ที่นอนกับหมอนข้างรูปกระต่าย

ที่ข้างฝามีรูปดาราฝรั่งติดอยู่หลายคนกับกองเทปคาสเซท

ผมเคยมานอนในห้องนี้ ต้องชมความใจถึง ของเธอผมเป็นผู้ชาย เธอเป็นผู้หญิง นอนห้องเดียวกัน และเตียงเดียวกัน

คราวนั้นผมนอนในแบบคนพิการ ดึกแล้วกลับบ้านไม่ได้เพราะไม่มีค่ารถ เราไปเที่ยวฟังเพลงมาด้วยกันจนหมดตัว

หนิง ชวนผมไปนอนด้วย ผมยังชมน้ำใจเรานอนกันคนละมุม เธอไม่แคร์เพื่อนร่วมหอจะมองยังไง

"คนเราจะนอนด้วยกันทำไม.ไม่ได้ ไม่จำเป็นจะต้องอย่างว่ากันก็ได้ หนิง เบื่อผู้ชายปากมากยังไม่ทันได้กินก็โวยวาย หวังว่าพี่คงไม่ใช่คนประเภทนั้น"

ผมซุกตัวลงบนเตียงนุ่ม ๆของหนิงแล้ว ก็หลับไป มาตื่นเอา 07.00 น. รีบไปทำงาน

ผมยังจำได้ถึงคืนนั้น เราคุยกันหลายเรื่องหนิงเล่าถึงการต่อสู้การดิ้นรน การแหวกว่ายอยู่ในทะเลที่เต็มไปด้วยฉลาม-ตะเข้ คอยจะงับลูกเดียว

เคยมีช่างภาพ(คงจะสมัครเล่นมากกว่าอาชีพ) มาติดต่อให้ไปถ่ายแบบพัทยา

หนิงก็ไป ในรถมีผู้หญิงคือ หนิงเพียงคนเดียว ผู้ชาย 2 คนช่างภาพเป็นคนขับ และเพื่อนอีกคนเมื่อถึงพัทยา

"จะให้ถ่ายในบังกาโล หนิงรู้ทันทีเพราะมาถึงพัทยาควรจะถ่ายทะเล แต่จะให้ถ่ายในห้องที่ไหนก็ได้นี่พี่ไม่จำเป็นต้องไปไกล"

ช่างภาพคนนั้นแสดงออกหลายอย่างจนผิดสังเกตุ ถึงจะได้เงินก็จริงแต่ บางครั้งเงินมันก็ไม่สำคัญเหมือนกัน

หนิงไม่ยอมถ่ายเพราะดูออกว่าจะถ่ายอย่างอื่นมากกว่าจะถ่ายภาพ

"พี่ว่าจริงหรือเปล่า จะถ่ายบนเตียงที่ไหนก็ได้เรื่องอะไรจะถ่อไปพัทยาบทบาทมากเกินไป"

พอดีไปถึงยังไม่ค่ำ หนิงก็เลยนั่งรถเมล์กลับกรุงเทพฯ เรื่องมันก็แค่นั้น

"เห็นหนิงเป็นอะไร หนิงไม่ใช่กะหรี่ ไม่ใช่นักบุญที่จะบริจาค หนิงรับจ้างถ่ายแบบก็ถ่ายไปแต่อย่า เล่ห์เหลี่ยมกับหนิง นอกจากฉลามกับตะเข้พี่ว่ายังมีอะไรอีกที่มันดุกินไม่เลือก"

"ตะโขง พ่อตะเข้" ผมตอบ หัวเราะชอบใจ

"พี่เห็นแหวนหนิงไหมรูปอะไร" ชูนิ้วที่ใส่แหวนให้ดู

"งู"

"ใช่แล้ว แม่ให้มาเป็นงูใหญ่เวลานอนหลับมันเป็นงูเขียว เวลาตื่นมันงูใหญ่นะพี่"

งูเป็นสัตว์ที่กินทุกอย่างที่ขวางหน้าเหมือนกัน

หนิงจึงไม่กลัวฉลามหรือตะเข้ เพราะเธอเป็นงู

เธอมาจากสุพรรณบุรี มีเลือดเนื้อเชื้อไขจากบรรพบุรุษที่จับดาบสองมือสู้พม่ามาแล้ว เลือดในตัวหนิงเข้มไม่กลัวคน ไม่กลัวฉลาม ไม่กลัวตะเข้

"พี่รู้ไม๊ เวลาผู้ชายตื๊อหนิงมาก ๆ หนิงก็หอบเสื้อผ้ากลับบ้านสุพรรณ หายหน้าไปเลยรำคาญ"

สุพรรณนั่งรถแค่ 2 ช.ม.รถแอร์แค่ 60 หลับ ๆตื่น ๆบนรถเดี๋ยวก็ถึง

อ่านต่อหน้า 26

"พริ้มเพศ" เขียนนิยายปัญหาชีวิตของผู้หญิงที่รักชายเผื่อเลือก..

3 หาย

น้ำตาแห่งความสะเทือนใจไหลลงมาอาบแก้มฉัน "โธ่ธันวาคะ"

"และผมคิดว่าคุณก็รักผมเช่นกัน"

"ค่ะ" ฉันยอมรับเขาด้วยเสียงสะอื้น ในขณะนั้นเราต่างอยู่ในอ้อมแขนซึ่งกันและกัน กอดกันแน่นบางครั้งก็หัวเราะ บางครั้งก็ร้องไห้ แล้วเขาก็จูบฉันอย่างดื่มด่ำ จับหน้าฉันจ้องมองหน้าฉันนิ่งและนาน

"เราจะทำอย่างไรกันดี?" ฉันกระซิบกับเขาเสียงแผ่ว

"ผมไม่รู้" เขาตอบฉันอย่างเหนื่อยหน่าย "ผมอยู่ในฐานะที่พูดอะไรไม่ได้เลย หมอบอกว่าปรีย์จะตายในอาทิตย์หน้าหรือไม่เธอก็อาจจะมีชีวิตอยู่ได้แค่ปีเดียว เธอไม่รู้หรอกว่าผมมีคุณ แต่ถ้าเธอยังนอนรอความตายอยู่เช่นนี้นานเกินไป เราก็จะแต่งงานกัน"

"แต่เราก็ยังมีเธออยู่นะคะ" ฉันพูด

"ใช่" เขาพูด คุณต้องพยายามทำใจนะ ถึงอย่างไรครั้งหนึ่งผมก็เคยรักปรีย์แต่..." เขาหยุดพูดชั่วครู่ "แต่ผม...ไม่อยากคิดให้รกสมอง..."

ฉันดึงหน้าเขาเข้ามา "ฉันรักคุณค่ะธันวา"

คืนนั้นในห้องของฉัน ฉันอยู่กับเขา เรากลายเป็นของกันและกัน ฉันรู้สึกเสียวซ่านในบทรักของเขาซึ่งเต็มไปด้วยอำนาจแห่งความรัก

ฉันจะต้องคอยเขาอยู่เช่นนี้ตลอดไปหรือ

หนึ่งเดือนผ่านไป ธันวาไปเยี่ยมภรรยาของเขาทุกๆ เย็นหลังจากที่เขาเลิกงาน ทุกคืนเราอยู่ด้วยกัน พูดคุยกัน ไปดูหนังกัน ขับรถนั่งไปเรื่อยๆ ร่วมรักกัน

ธันวามีความสุขมาก ร่าเริงมากก็เช่นเดียวกับฉัน ซึ่งไม่เคยคิดถึงอนาคต ไม่เคยคิดอะไรให้รกสมอง แต่ก็ยิ่งมีความรู้สึกคลุมเครือเกี่ยวกับอิสระภาพของเขาและการแต่งงานของเรา

1 ปี กับอีก 6 เดือนผ่านไป สถานการณ์ยังเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

"ปรีย์เป็นอย่างไรบ้าง?" ฉันถามเขาด้วยความห่วงใย เพราะธันวาเคยรักเธอ ฉันไม่เคยคิดว่าฉันจะเก็บธันวาไว้คนเดียว ฉันมีอายุ 25 ปีแล้วย่อมมีเหตุผลของตัวเอง ตลอดเวลาชีวิตฉันที่ผ่านมา ฉันต้องการมีครอบครัวเป็นของตัวเองต้องการผู้ชายสักคนหนึ่งที่เป็นสามี มีบ้านเป็นของตัวเองมีลูกสัก 2-3 คน ฉันฝันเสมอมา ฉันไม่อยากมีชีวิตเหมือนดวงพักตร์ที่อยู่คนเดียว ต้องต่อสู้ดิ้นรนและคิดถึงแต่อดีตที่ผ่านมา

ฉันไม่อยากโต้เถียงเรื่องนี้กับธันวา ฉันไม่ต้องการให้เขายุ่งยากไปกว่านี้ ฉันรู้ว่าเขาต้องการฉันมากเช่นเดียวกับที่ฉันต้องการเขา

จากเดือนเป็นปีซึ่งผ่านไปแล้วผ่านไปเล่า ความตรึงเครียดเริ่มขมึงเกลียวขึ้น ในที่สุดเราก็ตกลงเป็นครั้งแรก

"คุณมีปัญหาอะไรน่ะ?" เขากระชากคำถามออกมาในคืนนั้น

"ไม่มีอะไรเลย" ฉันพูด

"คุณไม่ต้องบอกผมหรอกว่า "ไม่มีอะไร ผมอ่านคุณออกเหมือนอ่านหนังสือ"

"ทำไมคุณต้องถามอย่างนี้ด้วย?"

"ผมต้องการได้ยินจากปากของคุณว่าคุณต้องการเลิกกับผมใช่ไหม?"

"ไม่ใช่!" ฉันร้องออกไป "โธ่ธันวา มันเพิ่งจะ...ฉันอยากให้ชีวิตของเราเริ่มต้นเสียที"

"อ้าว!ก็เราอยู่ด้วยกันแล้วนี่" เขาบอกฉัน

"คุณก็รู้ว่าฉันหมายถึงอะไร" ฉันพูด

"การแต่งงานค่ะ"

"เราก็อยู่กันดีเหมือนกับคู่แต่งงานอื่น ๆนะ" เขาโต้ "หรือคุณไม่รู้ว่า"

เขาขัด "ใช่...แต่...." "ไม่ต้องทำอะไรเลยมาลิน" เขาพูดอย่างอารมณ์เสีย "เราอยู่กันอย่างโจ่งแจ้งนี่นา"

เราต่างใช้ถ้อยคำเผ็ดร้อนมากยิ่งขึ้น ฉันผละออกไปฉันรักเขามากที่สุดและฉันก็รู้ว่าเขาสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้ เขาเป็นคนรับผิดชอบและเห็นใจปรีย์ ฉันก็ชื่นชมในตัวเขาเพราะเหตุนี้ มันเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ฉันรักเขา แต่มันก็ไม่สามารถจะทำลายความคิดของฉันได้

และแล้วสิ่งที่ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น ฉันตั้งท้อง ตอนแรกฉันไม่เชื่อว่าฉันจะตั้งท้อง เพราะเราระมัดระวังกันมาก แต่เมื่อหมอพูดว่า

"ไม่ต้องสงสัยหรอกมาลิน คุณตั้งท้องได้ 2 เดือนแล้ว" ฉันจึงยอมรับความจริง

เมื่อฉันบอกธันวาถึงเรื่องนี้ หน้าของเขาซีดขาว เขานิ่งเงียบไปนานทีเดียว

"ดีแล้วแหละ ฉันอยากจะพูดบางอย่างกับคุณ" ฉันเป็นฝ่ายทำลายความเงียบ "เรากำลังจะมีเด็กทุก ๆอย่างจะเปลี่ยนแปลงไป"

เขากุมศีรษะพลางร้อง "คุณคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป?..." เขาพูดจนแทบไม่ได้ยินเสียง

"ธันวา" ฉันจ้องมองเขา "ทำไมคุณพูดอย่างนั้น?"

"บางทีคุณอาจจะคิดว่าถ้าคุณตั้งท้อง ผมอาจจะไปตกลงกับปรีย์ เพื่อมาแต่งงานกับคุณ"

"คุณพูดออกมาได้อย่างไร ฉันอยากจะเลิกกับคุณและเลิกเดี๋ยวนี้ด้วย" ฉันแทบช็อคที่ธันวาดูถูกน้ำใจฉัน

"คุณคิดว่าฉันง่ายซินะ?"

"มันเป็นทางเดียวที่จะจับผู้ชาย" เขาพูด

"จับผู้ชาย" ฉันร้องเกือบเป็นเสียง

"ผมทิ้งปรีย์ไม่ได้" เขาพูดน้ำเสียงเขาแตกพร่า "และคุณก้อยในฐานะที่จะมีเด็กไม่ได้" ในที่สุดฉันก็พูดขึ้นว่า "เขาเป็นลูกของเรานะธันว์

ตะโกน

ในช่วงเวลานั้นเขาคงจะรู้สึกตัวจึงดึงฉันเข้าไปในอ้อมกอดและซุกหน้าลงมากดที่ศีรษะฉัน

"ผมเสียใจ มาลิน ยกโทษให้ผมเถอะ นิ่งเสียเถอะอย่าร้องไห้"

ฉันจูบแก้มเขา เขาเช็ดน้ำตาให้ฉัน "ฉันรู้" ฉันกระซิบ

"ฉันก็เสียใจมาก แต่...แต่เราจะทำอย่างไรกันดีล่ะ"

เขาเดินจากฉันไปและก็เดินเข้ามาหาฉันอีก "คุณต้องทำแท้ง" เขาพูดห้วนๆ

เข่าฉันอ่อนฮวบลงไปบนเก้าอี้ งงจนพูดอะไรไม่ออก

"ผมทิ้งปรีย์ไม่ได้" เขาพูดน้ำเสียงเขาแตกพร่า "และคุณก็อยู่ในฐานะที่จะมีเด็กไม่ได้"

ในที่สุดฉันก็พูดขึ้นว่า "เขาเป็นลูกของเรานะธันว์ลูกของเรา"

"คุณอย่าคิดอย่างนั้นซี และอย่าคิดว่าผมมีลูกกับคุณด้วย มันไม่ใช่เวลานี้ มาลิน ไม่ใช่วิธีนี้" ในที่สุดเขาก็จากฉันไป เมื่อฉันบอกกับเขาว่าฉันขอคิดดูก่อน

หลังจากนั้น 3 วัน ฉันไม่ได้พูดกับเขา ฉันรู้ว่าฉันเลี้ยงดูลูกไม่ได้ เพราะฉันต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง ธันวาไม่เคยช่วยเหลือฉันเพราะเขาต้องเลี้ยงดูปรีย์

ฉันทนไม่ได้ที่จะเอาเด็กออกเพราะฉันและธันวาสร้างเขาขึ้นมาเพราะความรัก แต่การทำแท้งทำให้ฉันหวาดหวั่นใจ แต่มันก็เป็นทางเดียวที่จะทำได้ ฉันปลอบใจตัวเองว่า ฉันจะมีเด็กเมื่อฉันและธันวาพร้อม ฉันจึงตัดสินใจทำแท้งโดยนัดหมายกับหมอ ธันวาขับรถพาฉันไปที่คลีนิค ฉันเดินเข้าไปอย่างฝันร้ายพยายามระงับใจ เมื่อทำแท้งเรียบร้อยแล้ว ธันวาพาฉันไปส่งบ้าน เพื่อให้ฉันพักผ่อนเขากุมมือให้กำลังใจฉัน แต่ฉันบอกให้เขากลับไปเสีย

หลายชั่วโมงผ่านไปฉันตื่นขึ้นและรู้ว่าฉันเสียเลือดไปมาก ฉันตกใจกลัวมาก ฉันเอาผ้าเช็ดตัวคัดเลือดให้หยุดไหล ฉันโผผลงจากเตียงเพื่อไปโทรศัพท์ฉันจะโทรศัพท์เรียกรถพยาบาลและพึมพำบอกที่อยู่ และจากนั้นก็ไม่รู้เรื่องอะไรอีกเลย

สิ่งแรกที่ฉันรู้คือ ฉันลืมตามองแสงสลัว ๆของเพดาน แสงไฟที่อยู่รอบ ๆ ห้อง นายแพทย์ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉัน

"ดีแล้ว มาลินที่คุณมาผ่าตัด ทุกอย่างจะดีขึ้นพยายามพักผ่อนเสียเถอะ

"ความคิดของฉันล่องลอยไปไกลแสนไกล มันเป็นความฝันที่แลดูน่ากลัวเกี่ยวกับการทำแท้งที่เกิดขึ้นกับฉันแล้วเหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายยิ่งขึ้นเมื่อ นายแพทย์บอกกับฉันในวันหนึ่งว่า "ผมกลัวว่าผมทำอะไรไม่ดีไว้ มาลิน" เขาพูด

ฉันหายใจไม่ทั่วท้อง "คุณพูดเรื่องอะไรหรือ?"

"เราต้องตรวจภายในของคุณ" เขาจับมือ "ผมเสียใจคุณอาจจะไม่มีลูกอีกเลย"

ฉันรู้สึกเลือดซ่านตามใบหน้าจ้องมองดูหน้าเขาเขม็ง เขาอธิบายถึงความผิดปกติ เขาจะใช้ยารักษาฉันแต่ฉันไม่เข้าใจ เขาจึงบอกว่าฉันจะไม่มีลูกอีก ฉันหลั่งน้ำตาออกมาหลังจากที่ นายแพทย์ไปแล้ว ทำไม? ฉันร้องไห้สะอึกสะอื้น ทำไมต้องเป็นฉัน? ฉันกลัวเมื่อรู้สึกถึงความผิดที่พระเจ้าคงลงโทษฉันที่ดำเนินชีวิตผิดจารีตประเพณี และฆ่าสายเลือดของตัวเอง

อย่างตัดสินใจเด็ดขาด ฉันสลัดความคิดออกไปอย่างรวดเร็ว พระเจ้าคงเข้าใจฉันและคงสมเพทตัวฉัน พระเจ้าคงรู้พฤติการณ์ของเราดี คงรู้ว่า ธันวารักคนอื่นและเราสองคนก็จะไม่มีความสุข ได้โปรดเถอะ แต่ทำไมถึงต้องไม่มีลูกด้วยเล่า ทำไม?

นายแพทย์เคยพูดว่า

"มาลิน ชีวิตคุณคงจะดีขึ้นถ้าคุณขอเด็กมาเลี้ยง ยังไม่สายเกินไปหรอก"

แต่สำหรับฉันรู้สึกว่าสายเกินไป สายเกินไปจริง ๆ มันเป็นความผิดและความเจ็บปวด ที่ฉันได้ลิ้มในขณะนี้

ในคืนหนึ่งเมื่อธันวามาหาฉัน ฉันเงียบขรึมและปิดปากเงียบไม่ยอมพูด เขาสงสัยและพยายามที่จะพูดกับฉัน ในตอนแรกฉันกลัวว่าจะพูดบางอย่างออกไป ฉันรู้ดีว่าความโกรธอาจทำให้ฉันมีความรู้สึกว่าธันวาเป็นคนเห็นแก่ตัวในไม่ช้าฉันก็พูดถึงความสัมพันธ์ของเราจะเปลี่ยนไปในทางไม่ดี

"คุณต้องบอกผมนะว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนี้" ธันวาวิงวอนเร้าฉัน "เรารักกันนะ เราเป็นคน คนเดียวกัน ช่วยเหลือกันไม่ใช่รึ"

"ใช่ เป็นคน ๆเดียวกัน ช่วยเหลือกันแต่สายเกินไปเสียแล้ว" ฉันพูดออกไปอย่างขมขื่น "มันเกิดขึ้นมาก่อนที่..."

"ก่อนอะไร?" เขาพูด

"ก่อนที่...." น้ำตาฉันไหลลงอาบแก้ม "ธันวาคะ" ฉันร้องไห้ออกมา "การทำแท้ง ทำความเจ็บปวดให้ฉัน ฉัน...ฉันไม่อาจจะมีลูกได้อีก"

ธันวาจ้องมองดูฉันอย่างตกตลึงแล้วเขาก็กระซิบออกมาว่า

"โอ้...พระเจ้า" เขาดึงฉันเข้ามากอด ฉันซบหน้ากับแผงอกเขา เขาปลอบฉันและเมื่อฉันเช็ดน้ำตาและเงยหน้าขึ้นดูเขาก็เห็นเขาหลั่งน้ำตาลงอาบแก้ม

"เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด ไม่มีใครล่วงรู้มาก่อนว่าจะเป็นเช่นนี้ การทำแท้งปกติแล้วมักจะปลอดภัย หมอบอกว่าหนึ่งในพันคนหรอกค่ะ" ฉันบอกเขา

"มีคุณเราก็เหมือนมีคนอื่นอีก เรายังรักกัน" เขาพูดพร้อมกับลูบศีรษะฉัน

ใช่เรายังคงรักกันแต่มันก็ไม่เหมือนเดิม บางทีถ้าเราแต่งงานกัน อะไร ๆก็คงจะดีขึ้น ฉันออกจากโรงพยาบาลเราห่างเหินกันมากขึ้นเพราะทุก ๆวันธันวาจะไปเยี่ยมภรรยาของเขา

หลังจากนั้นฉันจำได้ถึงความสัมพันธ์ของเขา แสดงความเสียใจกับฉันและยอมรับผิดรู้สึกว่าเขาจะผูกมัดฉัน ฉันรู้สึกผูกพันธ์กับเขา และรู้สึกรับผิดชอบว่า เราไม่อาจจะมีเด็กได้อีกทั้ง ๆที่ เราต้องอยู่ด้วยกัน

กาลเวลาผ่านไป ความรู้สึกภายในต่อจิตใจฉันทำให้ฉันซูบผอมลง ฉันว่าและฉันเริ่มไม่ลงรอยกันเสมอ ๆ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ฉันขอร้องให้ธันวาหย่าขาดจากปรีย์แต่เขาปฏิเสธ นรกชัด ๆ เลยที่ฉันไม่มีโอกาสแต่งงานกับเขา ไม่ได้อยู่กับเขา ในที่สุดฉันก็สมัครเข้าเป็นนักสังคมสงเคราะห์หน่วยบรรเทาทุกข์นี้เป็นของรดี ฉันเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การนี้สละเวลาทุก ๆเช้าวันเสาร์เพียงวันละ 2-3 ชั่วโมง ให้กับการเรียนรู้เรื่องนี้ หลัง

อ่านต่อหน้า...28

นางแบบฯ ต่อจากหน้า 23

"คนเราโตกันแล้ว ไม่ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมมีอะไรก็พูดกันได้ หมิงชอบคนจริงมากกว่าคนพูดจะเอากันยังไงว่ากันไปเลย"

หมิงชอบบุหรี่นอกอย่าง มอร์ มวนเล็กก็จริงแต่ยาวสูบได้นาน

มอร์ มีทั้งชนิดซองเขียว กับซองแดง อะไรก็ได้ เมื่อไม่มีมอร์ ขาดตลาดบุหรี่ก็พอแก้เซ็งได้เหมือนกัน

ชอบเบียร์มากกว่าเหล้า ดื่มเบา ๆ อย่าให้มากนักจะมีรสชาด ห้องอาหารข้าง ๆ บ้านพอใจมากกว่าที่อื่นเพราะหมิงรักบ้าน ไม่อยากไปไหน

บางวันอยู่แต่ในห้อง เปิดเทปฟังเพลงนอนแก้ผ้าสบายใจ หิว ก็เดินออกมาซื้อของกินใกล้ ๆ อิ่มก็กลับเข้าไปนอน

กลุ้ม...ก็เผ่นกลับสุพรรณบุรี สมัยที่แตกเนื้อสาว หมิง...บ้าเพลงบ้าวงดนตรีมีที่ไหนจะแห่กันไปกับเพื่อน ๆ เช้าพระอาทิตย์ขึ้นถึงกลับบ้านเดี๋ยวนี้รสนิยมเปลี่ยนไป

เคยใฝ่ฝันอยากเป็นนักร้อง แต่สุ้มเสียงมันไม่ให้เลยขอเป็นนักฟัง

บรรดาเทปตลับที่วางเรียงรายทันสมัยมีเทปชุดของวงดนตรีรอแยลสไปร์ท-แกรนด์เอ็กซ์-และวงดัง ๆ เกือบทุกวง

ฟรานซิบขิป อีหนูคนนั้นนักร้องไทยที่ชอบก็มี นันทิดา เต้าบัวสายศรีไสลสุชาติวุฒิ

ในห้องของหมิงมีเทปดัง ๆ เกือบทั่วโลก ยกวงดนตรีมาไว้ในห้องเกือบหมด

เมื่อก่อนหมิงเรียกผมว่าพ่อ เดี๋ยวนี้เรียกผมว่าพี่

เคยถามถึงทัศนะผู้ชายในฝันหมิงหัวเราะ

"อย่าไปเพ้อเลย จะต้องเป็นผู้ชายอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มีโอกาสเลือกหรอกพี่เอาไว้อีกสักพักพี่ก็จะรู้เองว่าผู้ชายประเภทไหน"

"นั่นมันอนาคต อยากรู้ว่าผู้ชายในทัศนะของนางแบบชอบชนิดไหน"

"ต้องเป็นแมนแล้วก็มีสตางค์บ้าง เพราะมันจะช่วยแก้ปัญหาได้ ขืนได้จน ๆ มาหมิงก็ต้องหาเลี้ยงที่สำคัญอย่าหึงส์โดยไม่มีเหตุผล หมิงถ่ายแบบต้องแก้ผ้าแก้ผ่อนจะมานั่งหึงส์มันก็บ้า..."

ใครมีคุณสมบัติเช่นที่หมิงพูด ผมเห็นด้วยเพราะผู้ชายที่มี แฟนเป็นนางแบบจะต้อง

หูหนวก ไม่ฟังอะไร

ตาบอด ไม่ดูอะไร

เป็นใบ้ ไม่พูดอะไร

ทัศนะอันนี้แผ่ไปถึง เมียที่เป็นนักร้องนักแสดง

ใครทำตัว หูหนวก-ตาบอด-เป็นไม่มีสิทธิจะได้เมีย นางแบบ-นักร้อง-ดารา

เมื่อต้นปี 2525 ภาพปฏิทินของหมิงเกลื่อนตลาด เดิน...อกชูผงาดท้าทายหลายคนเห็นน้ำลายไหล

อยากเป็นทารกขึ้นมาทันที ในความเปิดเผย หมิงก็มีความลับ!

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ในสังคมแบบปากกัดตีนถีบด้วยลำแข้งของตัวเอง มีสิ่งที่ตัวเองหวาดกลัวอยู่หลายอย่างเป็นต้นว่า

อิสระภาพการมีแฟนเป็นตัวเป็นตนมักจะมีขอบเขตไม่มีอิสระภาพ

กลัวมีน้อง เพราะการมีน้องในภาวะที่ต้องดิ้นรนยังไม่พร้อม เป็นปัญหาใหญ่

ด้วยเหตุนี้บรรดาผู้หญิง จำนวนมากจึงยึดเสรีภาพเหนือสิ่งอื่นใด แต่กับนางแบบอย่างหมิงกลัวที่สุดคือ

ความร่วงโรยของสังขาร

อกที่ตระหง่าน ชูชัน เป็นสมบัติอันล้ำค่าที่หมิงแหนหวงถนอมมาก

ดูแต่ตามืออย่าต้องของจะเสีย เป็นภาษิตของนางแบบทั่วไป โดยเฉพาะนางแบบที่ต้องการโชว์ความอิ่มสมบูรณ์

และอีกภาษิตหนึ่งเป็นชีวิตลับ สำหรับพิมพิลักษณ์ภาสวรรณ์ก็คือ ภาษิตง่าย ๆ เห็นเกลื่อน

ห้ามเลี้ยงทารก...ความสุขที่ดื่มกินและแตะต้องไม่ได้ ...ห้ามขาด

ผู้หญิงมากรู้..ต่อจากหน้า 11

ขึ้นแก่ตัวของหล่อนเอง

แต่ผู้ชายมีส่วนอยู่มากในการก่อปัญหาให้แก่หล่อน คือการกลับบ้านไม่อยู่กับร่องรอย เที่ยวมาก ดื่มมาก และใช้เงินมากจนไม่มีเวลาและเงินสำหรับครอบครัว แต่กลับไปมีกับสังคม

ปัญหาอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญก็คือ เวลาระหว่างผัวกับเมียไม่ตรงกัน

คือเมื่อผัวกลับบ้าน เมียก็นอนเสียแล้ว เพราะใครจะทนคอยอยู่ไหว พ่อเจ้าประคุณกลับบ้านตั้งตีหนึ่งตีสอง แล้วพอกลับมาถึงก็เมามาย เสื้อผ้าเปรอะเปรื้อนด้วยคราบลิฟติคเต็มไปหมด

ไอ้เวลาไม่ตรงกันนี่แหละสำคัญ

ผู้หญิงคนไหนจะทนนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียง รอพ่อเจ้าประคุณผัวอยู่ไหวทุกคืน

ในที่สุดก็จำเป็นที่จะต้องกราบลาไปหาฝาละมี มาครอบใหม่

ผู้หญิงนะลงผ่านผู้ชายคนแรกไปแล้ว

พอถึงผู้ชายคนที่สอง อะไรมันก็ชักจะธรรมดา ผู้ชายคนแรกกับคนที่สองมันเหมือนกัน ทีนี้พอไม่สพอารมณ์ก็ ผู้ชายคนที่สามก็เหมือนกันอีก

แล้วผู้ชายกี่คนมันก็เหมือนกันทั้งนั้น ไม่เห็นจะเสียหายหรือสึกหรอตรงไหน

แม่ก็เลยกลายเป็นผู้หญิงมากผู้ชาย

ก็น่าจะเห็นใจหล่อนละครับ.

มูเซอฯ ต่อจากหน้า 19

ต่ำจากดอยมูเซอคริสเตียนนี้ มีหมู่บ้านมูเซอ ชนิดขนานแท้และดั้งเดิมอีกหมู่บ้านหนึ่ง หัวหน้าหมู่บ้านชื่อ "จะนะ" มีขนบธรรมเนียมประเพณีแบบเก่า ๆ ไม่ยินดียินร้ายกับคริสเตียนไม่ว่าจะถูกชักจูงและมีแนวโน้มอย่างไร ส่ายหัวลูกเดียว ไม่เอาและก็ไม่ยอมมาติดต่ออะไรด้วยสองหมู่บ้านคนมูเซอนี้ขาดสัมพันธุ์ ตัดญาติขาดอีโต้กันไปเลย

มีเรื่องบาดหมางกันบ่อย ๆ สาเหตุนับถือในสิ่งที่ตนไม่นับถือ

ตามปรกติคนมูเซอนั้นสกปรก นับถือผีสาง ดังนั้นการประกวดประขันกันจึงเริ่มขึ้น มูเซอ "จะนะ" เริ่มอาบน้ำบ้าง ปรับปรุงบ้านเรือนบ้าง เติมลานบ้าน-สนามเด็กเล่นของมูเซอ "จะนะ" นับถือผีไม่มี มูเซอจะนะก็แผ้วถางป่าทำเป็นสนามให้เด็ก ๆ วิ่ง สระผมถูสบู่เอากะเขาเหมือนกัน เหมือนทุกอย่าง เว้นแต่ไม่นับไม่ถือคริสเตียน รางน้ำคริสเตียนมีมูเซอจะนะก็ทำขึ้นมาบ้างไม่ยอมน้อยหน้า

นับว่าคนมูเซอนับถือผีปรับตัวเองได้ทันทีทุกอย่างที่มูเซอคริสเตียนมี

เกิดความยุ่งยากกันเล็กน้อยในวันคริสตมาสของทุก ๆ ปี มูเซอคริสต์ยกคณะไปร้องเพลงเซอริเนดตามบ้านต่าง ๆ ในหมู่บ้านที่ยุ่งยากก็คือมูเซอจะนะร้องไม่เป็น "จะนะ" ผู้เป็นหัวหน้าก็ไม่ยอมแพ้ สั่งก่อกองไฟกองมหึมาไฟลุกคุโชน เอาแคนมาเป่าเอาปี่เอากลองมาตี เต้นรำประชดประชันคริสเตียนมูเซอเสียงฝุ่นตลบเสียงดังไปถึงไหนถึงกัน นั่งตรงจุดกึ่งกลางของสองหมู่บ้าน แก้วหูแทบพัง เสียงจากมูเซอทั้งสองบ้านประดังกันเสียจนฟังไม่เป็นโล้เป็นพาย เสียงสวดเสียงร้องเพลงจังหวะท่วงทำนองสูง ๆ ต่ำของมูเซอคริสต์ และก็สอดแทรกขึ้นมาด้วยเสียงกลองเสียงฉาบเหมือนคลื่นวิทยุที่ทับกัน ยังไงก็ยังงั้น

เพียงคนและความเชื่อมั่น ก็ยังวุ่นวายถึงเพียงนี้ ความเชื่อถือเป็นสิทธิของมนุษย์ชน ศาสนา เหมือนกระดาษทรายที่ขัดสนิมกิเลสจากมนุษย์

เกิดเป็นคน ศาสนา มาทีหลัง ถ้าทุกคนทำดีมีศีลมีสัตย์ ศาสนาก็แทบไม่มีความหมาย ถึงแม้คนผู้นั้นจะอาบน้ำให้สะอาดหรือไม่อาบปล่อยกายให้สกปรก

ศาสนาอะไร นับถืออะไรก็ดีทั้งนั้น ถ้าจิตตใจตนสบาย และไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เชิญไขตรับท่านผู้อ่าน

ฆ่าสิทเสิร์ฟ ต่อจากหน้า 21

เลส เธอเคยทำอยู่กับสถานบริการเหล่านั้นมาก่อน ทุก ๆคนลงความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าเธอเป็นคนดี มีอัทธยาศัยเรียบร้อยและเป็นหญิงที่น่าคบคนหนึ่ง แต่ไม่มีใครให้เหตุผลได้ว่า เธอหายไปเพราะเหตุใด

จากการสืบสวนถึงความเป็นมาแต่หนหลังของเธอเป็นที่เปิดเผยอีกว่า อลิซ ดีเตอร์ เดินทางเข้าไปอยู่ในลาสเวกัส จากเมืองแจ๊คสันในลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปิ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2509 เธอมีบ้านพักอาศัยอยู่ที่เลขที่ 1104 ถนนปาล์ม มีอายุ 31 ปี เคยแต่งงานและก็ได้หย่าขาดจากสามีมาแล้วด้วย สามีของเธอคนที่หย่าขาดจากกันมีที่พำนักอยู่ในลอส แอนเจลิส นอกเหนือไปจากลูก ๆทั้งสามคนแล้ว มารดา น้องสาว สองคน กับน้องชายอีกหนึ่งคนต่างก็อยู่ในลาสเวกัส ด้วยกันทั้งนั้นทุก ๆคนในครัวเรือนของเธอ งงงันในการหายตัวไปของเจ้บบี้ด้วยกันทั้งสิ้น แต่ก็ไม่มีใครสามารถจะให้เหตุผลได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธอหรือไม่ แม้แต่อย่างใดเลย

ฝ่ายจัดการในสถานบริการเซซาร์พาเลส ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่นักสืบว่า หนุ่มสาวคู่นั้นจ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่มก่อนที่จะออกไปกับหญิงสาวที่หายเป็นบัตรเครดิตมีจำนวนเงินถึง 235 ดอลลาร์ โดยบัตรระบุนามของ สจ๊วต โกลด์สไตน์ ไว้อย่างแจ้งชัด สถานที่ในบัตรบ่งไว้ว่าอยู่ในชิคาโก มลรัฐอิลลินอยส์

แล้วบรรดาเจ้าหน้าที่ในนครดังกล่าวก็ได้รับแจ้งให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวแก่ชื่อและที่อยู่ของเจ้าของบัตรโดยทันที

ในขณะเดียวกันนั้น การสืบสวนเกี่ยวกับบุคคลที่หายไปด้วยกันภายในรถเก๋งคาดิลแลคใหม่เอี่ยม โดยรถเก๋งคันนั้นถูกส่งคืนให้แก่เจ้าของผู้ให้เช่าในลาสเวกัส เรียบร้อยแล้ว ก็ปรากฏเป็นรายละเอียดชัดแจ้งขึ้นมาเช่นเดียวกันด้วย ทั้งนี้เนื่องจากในตอนเช้าวันอังคารที่ 20 ตุลาคม ผู้จัดการอู่ให้เช่ารถดังกล่าวได้โทรศัพท์แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบว่า รถคาดิลแลคคันดังกล่าวที่ถูกส่งคืนอู่นั้น นอกจากจะอยู่ในสภาพชำรุดเสียหายแล้ว ยังมีอะไรบางอย่างที่น่าสงสัยอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบรถคืนในตอนกลางคืนวันนั้น กำลังมีงานยุ่ง มิได้จัดการตรวจสภาพรถให้ละเอียดถี่ถ้วน ปล่อยให้ผู้เช่าเปลี่ยนรถคันอื่นไปโดยมิได้สังเกตุอะไรดังกล่าวแล้ว

หลังจากที่ได้มีการตรวจสภาพกันอย่างถี่ถ้วนในตอนหลังจึงได้พบว่า ภายในรถเก๋งด้านข้างรถทั้งสองด้านมีรอยถูกกระสุนปืนขนาดเล็ก ๆเจาะอยู่หลายรู โดยเฉพาะบนเบาะนั่งตอนหลังมีปลอกกระสุนขนาด .22 คาลิเบอร์ตกอยู่หลายปลอก ทั้งยังมีรอยเลือดสาดกระเซ็นอยู่บนพื้นรถด้านหลังด้วย

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำคนเฝ้าประตูสถานบริการเซซาร์พาเลส ที่ประจำทำงานอยู่ในคืนวันเกิดเหตุไปยังอู่ที่ให้เช่ารถคันดังกล่าว เมื่อเขาได้ตรวจดูรถคาดิลแล็คแล้วก็แจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำการสอบสวนทราบความมั่นใจของเขาว่า รถคาดิแล็คคันนั้นเป็นคันเดียวกันกับที่คนทั้งสามขับออกไปจากสถานบริการในคืนวันนั้นแน่นอน

ตามบันทึกรายการเช่ารถคาดิแล็คคันนั้นเท่าที่มีอยู่ในมือของผู้จัดการอู่แสดงให้เห็นว่า รถคันดังกล่าวเพิ่งจะได้นำออกให้เช่าเป็นครั้งแรกในชิคาโก ส่วนนามผู้เช่าที่ปรากฏอยู่ในบัตรเครดิตก็คือ สจ๊วต โกลด์สไตน์ นั่นเอง จากการตรวจสอบไปทางเจ้าหน้าที่ตำรวจลับในนครวอชิงตันไม่ปรากฏว่า สจ๊วต โกลด์สไตน์ เคยมีประวัติเป็นอาชญากรมาก่อนแม้แต่อย่างใดเลย

เพราะเขาเพิ่งจะเริ่มหัดเป็นฆาตกรกามสงเคราะห์ครั้งนี้เป็นครั้งแรก แต่ก็เล่นเอาเจ้าหน้าที่ตำรวจหัวหมุนไปตาม ๆกันได้เสียด้วย

แล้วคดีที่น่าพิศวงเกี่ยวแก่ฆาตกรทางกามปริศนารายนี้ก็เริ่มขึ้นในตอนเช้าวันพุธที่ 21 ตุลาคมเป็นต้นมา เจ้าหน้าที่ตำรวจทางชิคาโกได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งมลรัฐเนวาดาทราบว่า สจ๊วต โกลด์สไตน์ กับเรนีภรรยาสาววัย 21 ปีของเขา หายตุ๋มจากชิคาโกมาเป็นเวลาสามเดือนแล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจลาสเวกัสจึงตั้งประเด็นเตรียมสอบสวนผัวหนุ่มเมียสาวคู่นี้ไว้สองประเด็น คือ หายตัวไปประกอบการฆาตกรหนุ่ม คือ หายตัวไปประกอบการฆาตกรรม เพราะได้พบรอยกระสุนปืนและรอยเลือดปรากฏอยู่ในรถคาดิลแล็คที่เช่าไป ประเด็นหนึ่ง กับอีกประเด็นหนึ่งก็คือ อลิซ ดีเตอร์ หายตัวไปได้ยังไง โดยเฉพาะรถคาดิแล็ค ที่โกลด์สไตน์เช่าในลาสเวกัสนั้น เป็นรถที่จะใช้ได้ภายในมลรัฐเนวาดาเท่านั้น ถ้าหากนำไปใช้ข้ามเขต ก็คงจะเป็นที่แน่นอนละว่า ต้องนำไปประกอบอาชญากรรมที่ร้ายแรงแห่งใดอย่างหนึ่ง อย่างไม่ต้องสงสัย

หลังจากที่ได้มุ่งประเด็นไปในทางฆาตกรรมแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำนครดังกล่าวก็มีคำสั่งให้เรียกตัวนายอำเภอราล์ฟ แล้มบ์ กับปลัดอำเภอผู้ช่วยของเขา ช่วยทำการตรวจหาศพตามบริเวณที่ว่างเปล่าและรกร้างโดยทั่วไปรอบ ๆ เขตแคว้นแดนนครลาสเวกัส แต่จนแล้วจนรอดก็มิได้วี่แววประการใดเลย

อย่างไรก็ตาม เจ้าพนักงานสอบสวนก็ยังคงมีความเชื่อมั่นอยู่เหมือนเดิมว่า สจ๊วต โกลด์สไตน์ ได้ใช้บัตรเครดิต จ่ายเป็นค่าใช้จ่าย ทั้งเป็นผู้ขับรถคาดิลแล็คหมายเลขทะเบียนที่ออกในมลรัฐเนวาดาคันใหม่เอี่ยมดังกล่าวไปในที่ต่าง ๆอย่างแน่นอน

เจ้าหน้าที่ตำรวจตามเส้นทางที่สำคัญ ๆ ซึ่งติดต่อระหว่างนครชิคาโกและลาสเวกัส ต่างก็ได้รับคำสั่งให้เฝ้ามองดูว่าจะมีรถคาดิลแล็ค ซึ่งโกลด์สไตน์ ผัวเมียคู่นี้ขับผ่านไปบ้างหรือไม่ แม้แต่ทางการในแคลิฟอร์เนียก็อยู่ในสภาพที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวด้วย

หลังจากนั้นต่อมาอีกหลายวัน จึงได้มีรายงานข่าวคืบหน้าจากเจ้าหน้าที่ตำรวจทางไวโวมิ่งกล่าวในการรายงานติดต่อครั้งนั้น "ทั้งสองคนนั้นผ่านไปทางตัวเมืองนั้น ทั้งยังได้แวะเข้าพักที่หอพักของเขาในราว ๆกลางเดือนตุลาคม ด้วยครับ"

เจ้าหน้าที่ผู้รายงานข่าวอ้างคำพูดของเจ้าของหอพักซึ่งชี้แจงให้เขาทราบว่า สจ๊วต โกลด์สไตน์ ขับรถคาดิลแล็คคันใหม่เอี่ยมเดินทางมาจากชิคาโก

"ไอ้เจ้าหมอนั่นเขาเกิดสนใจอยากจะขอซื้อหอพักวาปิตติเสียด้วย" เจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่นโคดี้กล่าวต่อไปอีกว่า "ได้มีการร่างสัญญาซื้อขายกันขึ้นแล้ว แต่ทางฝ่ายผู้ขายเกี่ยงจะขอรับเงินสดเป็นจำนวนมาก ผลที่สุดก็เลยไม่ตกลงกัน ถึงยังงั้นทางเจ้าของหอพักก็ยังได้รับทราบว่า นายโกลด์สไตน์คนนี้ตั้งใจว่าจะต้องขายหลักทรัพย์บางอย่างของเขาเสียก่อนจึงจะมีปัญญานำเงินสดมาวางได้ แต่ไอ้ที่เจ้าของหอพักเกิดฉุกใจขึ้นมาก็ตอนที่ได้ทราบว่า โกล์ดสไตน์กำลังจะเดินทางต่อไปยังลาสเวกัสนั่นเอง เพราะตามความหมายฟัง ๆดูคล้ายกับโกลด์สไตน์หมายมั่นปั้นมือว่า คงจะหาเงินสดได้จากการเล่นพนันอะไรสักอย่างฉะนั้น"

หลังจากนั้นต่อมาอีกเพียงไม่กี่อาทิตย์ ผัวหนุ่มเมียสาวชาวชิคาโกก็เดินทางย้อนกลับไปทางเมืองโคดี้ แล้วทั้งสองก็แวะเข้าพักที่หอพักวาปิตติอีก แต่ก็ยังไม่มีอะไรคืบหน้าเกี่ยวกับการซื้อขายหอพักดังกล่าวตามเคย

"เจ้าของหอพักกล่าวว่า โกลด์สไตน์ผัวเมียคู่นี้เดินทางไปแวะพักในครั้งแรกด้วยท่าทางกระชุ่มกระชวยมีชีวิตจิตใจดี เหลือเกิน แต่ไหงในการเดินทางไป

แวะครั้งที่สอง จึงดูมีท่าตื่น ๆ เหมือนคนประสาทแตกไปได้ก็ไม่รู้" เจ้าหน้าที่ตำรวจไวโอมิงกล่าวอย่างคะนองปาก

ตามบันทึกที่เจ้าของหอพักทำเป็นสถิติไว้แสดงให้เห็นว่า แผ่นป้ายทะเบียนรถคาดิแลคที่โกลด์สไตน์ขับมาในครั้งที่สองนั้น เป็นแผ่นป้ายทะเบียนของรถยนต์ที่ออกในมลรัฐอิลลินอยส์ คันที่เขาขับมาจากชิคาโกในตอนแรก ซึ่งหมายความว่าโกลด์สไตน์ได้ปลดแผ่นป้ายดังกล่าวมาเปลี่ยนใช้กับรถเก๋งคาดิลแลคที่เช่ามาใหม่ในขณะที่เดินทางไปถึงลาสเวกัส เจ้าหน้าที่ผู้ทำการสืบสวนคดีดังกล่าวจึงพากันมั่นใจว่า ชายคนที่ทางตำรวจต้องการพบตัว ได้ไปก่อคดีอาชญากรรมอันร้ายแรงขึ้นที่ไหนสักแห่งแล้ว ทั้งนี้โดยการนำรถที่เช่ามาเดินทางออกนอกเขตเป็นพาหนะในการประกอบกรรมทำเข็ญดังกล่าว

ตามคำบอกเล่าเกี่ยวแก่กระสุนปืนขนาด .22 คาลิเบอร์ ที่พบในรถเก๋งคาดิลแล็คซึ่งมีรอยเลือดสาดกระจายอยู่ภายในเก๋ง เจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ในเมืองโคดี้ได้ทำการตรวจสอบไปตามห้างร้านโดยทั่วไปแล้ว ได้รับสารภาพมาว่า สจ๊วดโกลด์สไตน์ได้ซื้อปืนขนาด .22 คาลิเบอร์ แบบอัตโนมัติมาจากร้านในเมืองนั้นตั้งแต่เขาเดินทางไปถึงในเที่ยวแรกแล้ว

เป็นอันว่าประจักษ์พยานหลักฐานต่าง ๆเริ่มจำกัดวงแคบพอจะได้เค้าขึ้นมาบ้างเพียงเลือนลางแล้ว ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าถ้าหากอลิซ ดีเตอร์ถูกกระทำการฆาตกรรมแล้ว ศพของเธออยู่ที่ไหน? เพราะระยะทางระหว่าง ลาส-เวกัส กับตัวเมืองโคดี้ในมลรัฐไวโอมิงน่ะ มันห่างกันตั้ง 600 ไมล์ทีเดียว หากศพของเธออาจจะถูกเหวี่ยงทิ้งลงข้างทางที่ไหนสักแห่งในระหว่างทางดังกล่าวก็ได้ และถ้าหากเจ้าพนักงานผู้ทำการสอบสวนปรารถนาที่จะทำการพิสูจน์ให้เป็นคดีฆาตกรรมแล้วก็จำเป็นที่จะต้องหาศพให้พบ มิฉะนั้นจะมีหลักฐานอะไรไปแสดงต่อศาลในการนำคดีขึ้นพิจารณาล่ะ

หลังจากนั้นต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำท้องถิ่นในตัวเมืองคลาร์คแห่งมลรัฐเนวาดาจึงได้ออกหมายจับบุรุษที่ทางการต้องการตัวในข้อหาว่าประกอบการฆาตกรรม กับกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับการเช่ารถ ออกวิ่งข้ามเขตที่ทางการกำหนดไว้

ขณะที่ทางการตำรวจทั่วไปในระหว่างตั้งแต่เขตนครชิคาโกตลอดถึงบริเวณชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิค ต่างก็กำลังทำการค้นคว้าหาทางสืบสวนการหายตัวไปอย่างลึกลับของอลิซ ดีเตอร์โดยไม่มีเวลาหยุดยั้งนั้น ข่าวคืบหน้าเกี่ยวกับการวางแผนของโกลด์สไตน์ที่มุ่งหมายจะซื้อหลักทรัพย์ในไวโอมิ่งไว้เป็นของตนก็ชักจะเริ่มเป็นรูปร่างกระจ่างชัดยิ่งขึ้นมาอีก ประจักษ์พยานอันแสนจะวิตถารของบุรุษที่ทางการกำลังตามล่าหาตัวได้รับการเปิดเผยจากบรรดาผู้ที่รู้จักมักคุ้นซึ่งถูกเจ้าหน้าที่เชิญตัวมาสอบสวน ตลอดจนจากเอกสารหลักฐานบางชิ้น ที่โกลด์สไตน์ได้เขียนขึ้นด้วยมือของเขาเองได้ปรากฏออกมาเรื่อย ๆ แต่ละล้วนเป็นที่น่าตื่นเต้นไปเสียทั้งนั้น

จนกระทั่งต่อมาเมื่อคืนวันอาทิตย์ที่ 15 พฤศจิกายน สจ๊วด โกลด์สไตน์ ก็เดินดุ่ม ๆเข้ามอบตัวแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่กองบังคับการสวนสาธารณะชิลเลอร์ ซึ่งอยู่ตรงบริเวณชานเมืองทางด้านทิศเหนือของนครชิคาโก

"ผมเข้าใจว่า ทางการตำรวจต้องการจะสอบสวนผมเกี่ยงแก่รถคาดิลแล็คที่ผมเช่าขับออกมาจากมลรัฐเนวาดาใช่ไหมครับ?" เขาเอ่ยปากถามตำรวจ

บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งมลรัฐอิลลินอยส์ต่างก็ลอยหน้าลอยตาเข้ารุมล้อมโกลด์สไตน์พร้อมกับชิงกันอธิบายว่า ไอ้เรื่องเช่ารถผิดระเบียบน่ะมันเรื่องเล็ก แต่ไอ้หมายจับตัวเขาในข้อหาว่าวางแผนฆ่าคนนั่นสิมันถึงจะเป็นเรื่องใหญ่จริง ๆละ ว่าแล้วก็ช่วยกันตะครุบตัวเขายัดเข้ากรงขังไปเลย

ไอ้เจ้าหมอโกลด์สไตน์คนนี้ดู ๆ มันก็วิตถารสมชื่อเหมือนกัน เพราะเสือกหนีเขาอยู่ได้ตั้งเกือบเดือน แล้วอยู่ ๆก็เสือกเดินเข้าไปหาตำรวจ เรื่องมันแปลกยังงี้แหละ เราถึงได้เลือกเอาหลังข่าวอาชญากรรมเรื่องนี้มาเสนอท่านผู้อ่านเป็นปฐมฤกษ์ในฉบับปฐมฤกษนี่แหละครับ

ข้างฝ่ายเรนี่ โกลด์สไตน์ เมียสาวของเขาก็ถูกนำตัวไปควบคุมไว้ที่สถานีตำรวจ หลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจตามไปคว้าเอาตัวมาจากโรงแรมรถยนต์แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า สโกกี้ ในมลรัฐวิลลินอยส์ในคืนเดียวกันนั้น เธอบอกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า หนูไม่ได้ทำผิดคิดร้ายกับใครที่ไหนในเนวาดา เลยนะผู้หมู่ พร้อมทั้งยังให้คำมั่นสัญญากับตำรวจว่า เธอยินดีที่จะให้ความร่วมมือกับตำรวจทุกวิถีทาง เชียวละอีหนูมันแบะท่าเหมือนยังกะไม่เคยเป็นคู่ทุกข์คู่ยากของโกลด์สไตน์ ยังไงยังงั้นแหละ

อ่านต่อฉบับหน้า

3 ชาย ต่อจากหน้า 25

จากที่ล้มป่วยเนื่องจากการทำแท้งมาแล้ว ฉันกลายเป็นคนหวาดกลัวกับเรื่องของทุกคนที่เป็นมนุษย์และปัญหาของพวกเขาซึ่งต้องการความช่วยเหลือ และกำลังเดือดร้อน ฉันทำงานโดยได้รับทุนจากเพื่อน ๆ ที่ก่อตั้งกันขึ้นมาหรือไม่ก็ทำตุ๊กตาสำหรับเด็กหรือไม่ก็ช่วยพวกผู้หญิงตามชนบท ฉันพบคนหลายชนิดที่น่าสนใจจากการดำเนินชีวิตที่ต้องการความช่วยเหลือ ธันวาเห็นด้วยกับฉัน เขาบอกว่าบางทีอาจจะทำให้ฉันดีขึ้น

สาคริก ก็อยู่ในกลุ่มของเราด้วย เขาเป็นเซลส์ขายพวกหนังสือสารานุกรม เมื่อเราพบกันในตอนเช้าของวันเสาร์วันหนึ่ง เขาสนใจฉัน ชวนฉันไปดื่มกาแฟ เขาเป็นคนน่าศรัทธาและเป็นมิตรที่ดีต่อฉัน หัวเราะอยู่เป็นนิจ เป็นคนสนุกสนาน และที่แน่ ๆที่สุดคือ วันหนึ่งเขาบอกฉันว่า เขาต้องการฉัน แต่ฉันยังไม่ให้คำตอบ

เขาชวนฉันไปดื่มกาแฟบ่อย ๆ ฉันคิดว่าไม่น่าเกลียดอะไรในฐานะผู้ร่วมงานกัน ฉันรู้สึกว่าเขาเป็นคนน่ารักดี แล้วในวันหนึ่งเขาเขียนโน้ตสั้น ๆ ทิ้งไว้บนโต๊ะทำงาน ซึ่งมีข้อความว่า "ผมหลงใหลคุณมาก มาลิน คุณคิดไหมว่ามีบางอย่างที่เราต้องตกลงกัน? ผมหมายความว่าความเป็นคนสวย และ..." เขา ขีดฆ่าลงหนังสือที่เขาเขียน "คุณคงเข้าใจนะว่าผมไม่ได้ดูถูกคุณ" ฉันยิ้ม "ไม่มีการแต่งงานอีกแล้ว"

เขายิ้มเหย ๆและบีบมือฉัน แล้วเขาก็เงียบขรึมเมื่อพูดว่า "คุณไม่มีพันธะไม่ใช่หรือ?" "ใช่" หน้าเขาสดชื่นขึ้นเมื่อฉันบอกเรื่องระหว่างฉันกับธันวาให้เขาฟัง

"กี่ปีแล้วที่อยู่ในสภาพนี้?" ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะถามเช่นนี้

ฉันรู้สึกหน้าชาเมื่อตอนเขาว่า "ราว ๆ 4 ปี"

เขาพูดเสียงแผ่วเบาว่า "นานเกินกว่าที่ผมจะแยกคุณได้"

ฉันเอื้อมไปจับมือเขา "คอยซิคะสาคริก" ฉันยุ่งยากใจที่จะพูดอะไรออกมาสักคำ ฉันผงะร่างเล็กน้อย" ฉันจะพยายามพูด ฉัน..."

"คุณต้องการเลิก?" เขาถาม

ฉันพยักหน้าแทนคำตอบ

อาทิตย์ต่อมายิ่งทำให้ฉันยุ่งยากใจยิ่งขึ้น ฉันร้องไห้ และถกเถียงกับตัวฉันเอง ถึงเรื่องระหว่างธันวา กับสาคริก มันสับสนไปหมด

ฉันรักธันวา แต่ฉันเบื่อที่จะต้องรอคอย มันเลื่อนลอยเขาอาจจะไม่ได้แต่งงานกับฉันก็ได้ ทั้ง ๆที่ฉันรอคอยมาตั้ง 4 ปี แล้วและอาจจะเป็นไปได้ที่จะต้องรอต่อไปอีก จริง ๆนะ ฉันไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไปเลย อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายคอยและคอยการแต่งงานที่เลื่อนลอย ฉันจำได้ดีว่าฉันเหมือนกับคนโง่คนสิ้นคิด ฉันคิดอยู่เสมอว่าสักวันหนึ่งฉันและธันวาจะแต่งงานกัน

คืนนั้นเป็นคืนวันศุกร์ที่ฉันพูดกับธันวา เรากินอาหารเย็นด้วยกันและออกไปดูหนังด้วยกัน ดูเหมือนเขาจะเอาใจฉัน หลังจากกลับจากดูหนังแล้ว เรานั่งอยู่ด้วยกันบนโซฟาภายในห้อง ฉันรวบรวมความกล้าก่อนที่จะพูด

"ธันวาคะ ฉันต้องการพูดเรื่องของเราค่ะ"

เขาพยักหน้ามองฉันและพูดว่า

"ตกลง ว่ามาเลย"

ฉันพูดอย่างโอนโยนว่า

"ธันวา ฉัน...ฉันคิดว่าเราสองคนต่างก็รู้สถานะการณ์ของเราดีว่ามีความหวังน้อยเหลือเกิน"เขามองฉันมั่ง ฉันกุมมือตัวเองและพูดต่อไป "เรารู้ดีใช่ไหมคะ แต่เราก็ไม่รู้ว่าเราจะต้องรอกันอีกกี่ปี"

"มาลิน อย่า..."

"เราจะไม่ทำอะไรที่ดีกว่านี้หรือคะ ธันว์ นอกจากจะเลวลง...เลวลง" "ฉัน...ฉันตัดสินใจที่จะเป็นฝ่ายไป" ฉันพยายามกลืนน้ำลายลงคอ "ฉันคิดมานานแล้ว ฉันจึงพยายามทำงานเพื่อให้ลืม"

เขานั่งมองจ้องหน้าฉัน ในที่สุดเขาก็พูดออกมาว่า

"คุณอย่าพูดอีกเลย" คำพูดของฉันมันทำลายความรู้สึกของฉันตลอดเวลา

"เราควรจะพูดกันให้รู้เรื่องนะ" ฉันพูดเบาจนแทบไม่ได้ยิน "อย่างน้อยที่สุดก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย"

ดวงตาเขาลุกวาว

"คุณมีคนใหม่หรือ?"

ฉันพูดออกไป

"ไม่หรอก เอ้อ ใช่ อาจจะมีแต่มันไม่ได้เป็นเหตุผลสำคัญ คุณลองคิดดูก็แล้วกันว่า ถ้าทุก ๆสิ่งสำหรับเราถูกต้องคนอื่น ๆก็ไม่มีความหมาย?" ธันวาหัวเราะออกมา เหมือนกับเขาจะรู้ว่าฉันพูดถูกบางอย่างที่เกิดขึ้นกับเรามันเป็นความผิดตลอดมา

ในที่สุดเขาก็พูดออกมาว่า

"ตกลง แต่ผมจะไม่ลืมคุณเลยมาลิน ผมต้องการคุณเสมอ ถ้าเราเจอกันบ้าง ตกลงไหม?"

ฉันหัวงอย่างอ่อนโยน

"ค่ะถ้าคุณต้องการอย่างนั้น"

เขาจูบลาฉันอย่างโอนโยน หลังจากนั้นฉันร้องไห้ทุก ๆคืนด้วยความว้าเหว่ และวันเสาร์ต่อมาฉันก็บอกกับสาคริกว่าฉันเป็นอิสระแล้วคืนนั้นเราจึงออกเที่ยวเดร่กันเป็นครั้งแรก เราดื่มกาแฟด้วยกันที่ที่พักของฉันเราคุยกันราว ๆ 2 ชั่วโมงกว่าๆ ศึกษาเรื่องส่วนตัวของกันและกัน บางครั้งเขาก็เหมือนคนอ่อนแอบางครั้งก็เหมือนคนเข้มแข็งแต่เขาก็ยังคงเป็นคนน่ารักนุ่มนวล และฉันก็ต้องการเขา

คืนนั้นฉันจึงตกเป็นของสาคริก เขาทำให้ฉันอบอุ่นทุก ๆอย่างที่ฉันขาดความอบอุ่นตลอดมา ฉันงุนงงในความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับสาคริก เขาไม่ได้เป็นผู้ชายที่ฉันจะมอบชีวิตให้เขา

ฉันและสาคริกไปทำงานด้วยกันเป็นเวลา 6 เดือนเต็ม วันหนึ่งเขามาหาฉันพร้อมกับข่าว

"ผมต้องไปจากเมืองนี้ ผมมีงานใหม่ที่สงขลา เพื่อขายเรือท่องเที่ยว"

ในขณะนั้นฉันรู้สึกผิดหวังแต่ก็ไม่มากนัก

"ก้าวหน้าดีนี่ สาคริก" ฉันพูดและยิ้มออกมา "ฉันขอให้คุณโชคดีนะ"

"คุณคงไม่ผิดหวังนะ" เขาพูดและยิ้มกับฉัน

"ค่ะ" ฉันยิ้มตอบ "ไม่มากนักหรอก"

เขาจับคางฉัน

"คุณเป็นคนน่ารักมาลิน ผมไม่เหมาะที่จะเป็นสามีคุณเลยคุณก็รู้"

"ค่ะ ฉันเข้าใจ" เขาจูบฉันและก็จากฉันไป

อีหนึ่งเดือนต่อมาฉันพยายามมุ่งกับงานอย่างเดียว เข็ดหลาบกับความผิดหวังที่ผ่านมา ฉันอยู่คนเดียว โดยไม่สนใจใครอีกเลย

คืนหนึ่งธันวามาหาฉัน

"เป็นไงบ้าง มาลิน?" เขาถาม

"ก็ยังงั้นแหละค่ะ"

"คุณยังทำงานที่เดิมหรือ?"

"ค่ะ" ฉันตอบ ฉันท้อใจ เกี่ยวกับธันวา แต่เขาก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของฉัน"

"คุณล่ะเป็นอย่างไรบ้าง มีแฟนใหม่หรือยังและตอนนี้ทำอะไร?"

เขาบอกฉันว่า เขามีคู่ควงคนใหม่แล้ว ฉันถามเขาเกี่ยวกับปรีย์ เขาบอกว่าอาการเธอดีขึ้น เราต่างถามทุกข์สุขกันแต่ก็ทำให้ฉันสะเทือนใจ เราสองคนรักกัน แต่ก็ไม่อาจจะอยู่ด้วยกันได้

ในเดือนมิถุนายน วิรัชต์ เซลล์ของบริษัทฉันเขาเป็นพนักงานคนใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงาน เขาเป็นคนสูงสุภาพสวมแว่นตา ท่าทางเขาเป็นคนน่าสนใจเพราะเขาเคร่งขรึมมาก ฉันเคยพูดคุยกับเขา 2-3 ครั้ง ในร้านกาแฟเขาไม่สนใจเหมือนธันวา หรือมีอารมณ์ขันอย่างสาคริก แต่ฉันชอบเขาเพราะเขาเป็นคนเปิดเผยเป็นกันเองกับฉัน

แล้ววิรัชต์ก็ชวนฉันเที่ยวเป็นครั้งแรก ฉันชั่งใจอยู่นานกลัวพลาดเหมือนครั้งที่ผ่าน ๆมา เราไปทานอาหารทะเลด้วยกัน นอกจากนั้นก็ดื่มไวน์และกาแฟ

ในที่สุดเขาก็พูดขึ้นว่า "ไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงน่ารักอย่างคุณยังไม่แต่งงาน?" "ดู ๆคุณก็เป็นผู้หญิงที่อิสระ แต่ผมไม่ชอบผู้หญิงอิสระ"

ฉันยิ้ม "ไม่มีอะไรเหมือนกันนี่คะ ฉันไปเที่ยวกับเพื่อนชายในบางโอกาสหลังจากเลิกงานแล้ว"

"ผมเสียใจ" เขาพูด

"คงไม่ใช่เรื่องนวนิยายใช่ไหมฮะ" ฉันมองเข้าไปในดวงตาเขา ฉันรู้ว่าเขาเข้าใจ ฉันคิดว่าถ้าเขารู้เรื่องเกี่ยวกับชีวิตฉันเขาจะต้องเห็นใจฉัน ไม่เยาะเย้ยไม่ถากถางฉัน

"แล้วคุณล่ะคะ?" ฉันถามเขา

"ผมแต่งงานแล้ว กับคู่รักตอนเรียนมหาวิทยาลัย แต่เราก็ผิดหวังเราหย่าขาดจากกันแล้วและผมไปเวียดนาม แล้วหลังจากนั้นผมก็เข้ามาทำงานในวงการขายประกัน" เขาพาฉันไปส่งที่บ้าน หลังจากนั้น เราพบกันบ่อย ๆเที่ยวด้วยกัน และในที่สุดเราก็พูดเรื่องของเรา นอกจากนั้นฉันยังบอกเขาว่า ฉันไม่อาจจะมีลูกได้อีกความสัมพันธ์ของฉันกับวิรัชต์ดำเนินไปเรื่อย ๆ แม้ว่าเรายิ่งใกล้ชิดกัน บางครั้งฉันรู้สึกตัวเองรักเขา แต่ธันวาก็ยังโทรมาคุยเรื่อย ๆซึ่งฉันไม่อาจจะลืมเขาได้

แล้วเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นคืนฝนตกของคืนวันศุกร์คืนหนึ่ง หลังจากที่วิรัชต์มาส่งฉันที่ที่พัก ตอนนั้นเขาจูบลาฉันอย่างอ่อนหวาน ฉันรู้สึกเคลิบเคลิ้มและก็มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉันไปรับโทรศัพท์ "ค่ะ ธันวานั่นเอง" ฉันจึงบอกกับเขาว่าธันวาโทรมา ฉันหวาดระแวงมากเขาอยู่เป็นเพื่อนฉันทำไมนะฉันบอกไม่ถูกว่า ชีวิตฉันจะต้องมีผู้ชาย 2 คนเสมอ คนหนึ่งคือวิรัชต์ ซึ่งฉันต้องการเขาแต่อีกคนหนึ่งธันวาที่ฉันลืมเขาไม่ได้

ฉันกับวิรัชต์ยิ่งมีความสัมพันธ์กันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เราไปเที่ยวตามชนบทด้วยกัน แล้ววิรัชต์ก็บอกกับฉันว่า เขาต้องการแต่งงานกับฉันฉันอึ้งกับตะลึงเพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนขอฉันแต่งงานเลย ฉันดีใจจนบอกไม่ถูก

หลังจากเราแต่งงานกันแล้ว วิรัชต์พาฉันไปฮันนีมูน 3 อาทิตย์ แล้วเราก็กลับมาอยู่ที่เดิมของฉัน แล้วอยู่ ๆธันวาก็โทรศัพท์มาอีก เขาถามทุกข์สุขของฉันและเขาบอกว่าฉันคงจะเลิกติดต่อกับเขาอย่างเด็ดขาด ฉันก็บอกกับเขาไปว่าใช่ วิรัชต์หึงหวงฉันเขาบอกว่า

"ผมไม่คิดว่าคุณยังติดต่อกับเขาอีก"

"เราไม่มีอะไรกันหรอก" ฉันบอกเขา

วิรัชต์โกรธเขาไม่เข้าใจ แล้วจะเลิกกับฉัน ฉันร้องไห้ออกมาอย่างเสียใจ บอกเขาว่า

"ได้โปรดเถิดวิรัชต์อย่าทิ้งฉันไป" แต่วิรัชต์ก็บอกฉันว่าเขาจะคอยให้ฉันลืมอดีตให้ได้เสียก่อน

หลังจากนั้นฉันก็ทราบข่าวว่าปรีย์ตายแล้ว ฉันรู้สึกเศร้าใจในการจากไปของเธอ และรู้สึกมีความหวังในตัวธันวาฉันเกลียดตัวเองที่ตัดไม่ขาด วันหนึ่งวิรัชต์มาหาฉันบอกว่าถ้าฉันไปพบธันวาเขากับฉันก็เลิกกัน แต่ฉันก็ไปพบธันวาเพื่อแสดงความเสียใจกับเขา เราก็พบกันที่ร้านกาแฟ แต่เขาก็ไม่พูด และในที่สุดเขาก็พูดว่า เขาเจอผู้หญิงคนใหม่แล้วเธอชื่อนลินี เขากำลังจะแต่งงานกับเธอก่อนที่จะจากกัน เขาบอกว่าฉันเป็นคนดี เขาไม่คิดว่าจะมีผู้หญิงคนไหนรอคอยได้นานเท่าฉัน

หลังจากนั้นฉันก็พบกับวิรัชต์ เขาไม่ใยดีฉันเลยและก็จากฉันไป ฉันไม่คิดว่าวิรัชต์

อ่านต่อหน้า 40

เริ่มเรื่อง ซื้อรักไม่ได้.. ต่อจาก หน้า ๑

สำหรับเรื่องนี้หมอจะสามารถบอกให้เรารู้ได้ไม่มาก ทางที่ดีหมู่รีบไปที่โรงเก็บศพเสียในตอนนี้ ดูว่ามีอะไรติดอยู่ในเสื้อผ้าของคนตายที่พอจะใช้เป็นหลักฐานได้บ้าง เราจะต้องรีบทำงานในเรื่องนี้ เพื่อแข่งกับคนร้าย"

สิบตำรวจเอกบาหร์ ตรงไปที่โรงเก็บศพตามคำสั่ง ณ ที่นั้นเขาได้พบ ดร.เปปสไตน์กำลังทำงานเกี่ยวกับการชันสูตรศพอยู่พอดี

"เอกสารต่างๆ ที่อยู่ในกระเป๋าของผู้ตายวางรวมอยู่นั่นแล้ว" นายแพทย์กล่าวพร้อมกับชี้มือไปที่เอกสารที่เขาวางรวมกันเอาไว้ "ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ใช่คนออสเตรียนเพราะมีหนังสือเดินทางเป็นคนอเมริกัน"

บาหร์กลับคืนไปสู่ที่ทำงานของสารวัตรนักสืบ พร้อมกับเอกสารและสิ่งของต่างๆ ที่ค้นได้ในตัวของผู้ตาย ที่เขาได้รวมใส่มาในถุงพลาสติก

"มันอะไร?" นักสืบฑ์กส์เอ่ยถาม "หนังสือเดินทางของชาวอเมริกันหรือ หมู่ได้ตรวจสอบภาพถ่ายกับร่างของผู้ตายหรือเปล่า"

"ผมได้ตรวจสอบดูแล้วครับ เป็นคนๆเดียวกันแน่นอน" สิบเอกบาหร์กล่าว "ตามหนังสือเดินทางนี่ ปรากฏว่าเขามีนามว่า ยอห์น ดาลิน เบิร์กฮาร์ดต์ และเขาเป็นคนที่มาจากเมืองกันซัสซิตี้ ซึ่งไม่รู้ว่าอยู่ไหน"

"เป็นเมืองใหญ่อยู่ในรัฐมิสซูรี่ ในสหรัฐอเมริกาโน่น" สารวัตรฑ์กส์กล่าว "มีอะไรบอกให้รู้บ้างไหมว่าเขามาทำอะไรอยู่ที่นี่ ผมหวังว่าเราคงจะไม่ได้รับมือกับพวกแกงก์จากอเมริกานะ"

"ไม่ใช่แน่ครับ" บาหร์กล่าวเสียงหนักแน่น "เขามาเป็นนักศึกษาในวิชาการแพทย์ที่นี่ นี่ไงครับบัตรนักศึกษาของเขาสำหรับการผ่านเข้าออกมหาวิทยาลัยที่กล่าวปรากฏว่าเขามีที่พักอยู่ที่เลขที่41 ถนนบอเอลเลอร์"

"ถ้างั้นหมู่ตรงไปที่ถนนบอเอลเลอร์เดี๋ยวนี้ และค้นดูว่าพอจะมีร่องรอยอะไรบ้าง หมอเขาบอกหรือเปล่าว่าเขาจะเสร็จการชันสูตรศพเมื่อใด"

"ในตอนเช้าครับ ดูท่าเขาจะไม่ค่อยชอบใจนัก เกี่ยวกับการทำงานในตอนกลางคืน"

"เลวมาก" สารวัตรนักสืบกล่าวอย่างไม่พอใจ "ผมเห็นจะต้องเขียนบันทึกบอกกล่าวให้บรรดาผู้ที่จะเป็นฆาตกรในอนาคตให้รับทราบกันไว้เสียทีว่า ให้พวกเขาจำกัดเวลาในการปฏิบัติงานของเขาให้อยู่ในชั่วโมงของการทำงาน เพราะนายแพทย์ชันสูตรศพของเราเขาไม่ชอบทำงานตอนกลางคืน ถ้าหากคุณพบอะไรที่น่าตื่นเต้นที่ถนนบอเอลเลอร์ โทรศัพท์แจ้งให้ผมทราบทันที ถ้าไม่มีอะไร ก็รอไว้มารายงานให้ผมทราบเมื่อตอนที่คุณกลับคืนสำนักงานก็ได้"

อีกครึ่งชั่วโมงต่อมา สิบเอกบาหร์ก็โทรศัพท์ถึงลูกพี่ของเขาว่า "ผมก็ไม่ทราบว่าคุณจะถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นหรือไม่ แต่ผมคิดว่าคุณน่าจะมาที่นี่ และดูสภาพของสถานที่แห่งนี้ด้วยตัวเอง ผมไม่รู้ที่จะสรุปสภาพการณ์ให้คุณทราบได้อย่างไรถูก แต่สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกมั่นใจก็คือนักเรียนหมอที่ชื่อเบิร์กฮาร์ดต์ผู้นี้ ไม่ใช่นักเรียนแพทย์อย่างธรรมดาสามัญอย่างแน่นอนที่สุด"

"เอาล่ะ ผมจะไปเดี๋ยวนี้แหละ - เออ ...คุณเข้าไปในห้องนั้นได้อย่างไร"

"มีคนคอยดูแลอยู่ที่นี่ครับ" บาหร์ตอบ "มันเป็นอะพาร์ตเมนต์ที่ทันสมัย และมีราคาแพงที่สุดครับ"

"ราคาแพงที่สุด" เป็นคำพูดที่สารวัตรนักสืบรู้สึกว่าจะต่ำกว่าความเป็นจริงไป เมื่อเขาไปถึงอะพาร์ตเมนต์แห่งนั้นมันเป็นอาคารที่ได้รับการสร้างขึ้นอย่างหรูหราที่สุด เพื่อสนองความต้องการของผู้ที่สามารถใช้จ่ายเงินได้อย่างฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะภายในห้องชุดให้เช่าแต่ละห้องนั้นมีขนาดกว้างขวางน่าอยู่ โดยเฉพาะที่ห้องรับแขกนั้น ได้รับการตกแต่งอย่างหรูหราเป็นพิเศษ ด้านหนึ่งของผนังห้อง เต็มไปด้วยอาวุธปืนโบราณที่ได้รับการสะสมเอาไว้อย่างมากมาย ซึ่งมีปืนบางกระบอกที่สารวัตรจำได้ว่าเป็นปืนโบราณที่มีราคาแพงลิบลิ่ว

"คุณพูดถูกแล้ว" เขากล่าวกับผู้ช่วยของเขา "ผมเองก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่าสถานที่แห่งนี้ ไม่น่าจะเป็นที่พักอาศัยของนักศึกษาในวิชาการแพทย์ แต่เมื่อผมคิดไปในอีกแง่หนึ่ง คนอเมริกันนั้นต่างก็มีฐานะร่ำรวยด้วยกันทั้งนั้น ดังนั้นบางทีนี่ก็อาจเป็นวิธีใช้ชีวิตของนักเรียนแพทย์ของเขาก็ได้"

"ผมยังสงสัยอยู่" บาหร์กล่าว "แล้วก็อ...ดูการสะสมภาพโป๊ในสมุดเก็บภาพเล่มนี้ซิครับ นี่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นอย่างสูงทีเดียว คุณดูนี่ซิครับ...แล้วก็ภาพนี้ผมเดาไม่ออกว่า เขาสามารถเอาคนมาแสดงท่าและถ่ายภาพนี้ได้อย่างไร ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า เรื่องอย่างนี้จะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้"

"อา...ตอนนี้คุณยังหนุ่มเกินไป บาหร์ รอจนกระทั่งคุณได้ทำหน้าที่เป็นตำรวจอยู่นานปีเท่ากับผมเสียก่อนเถอะ แล้วคุณก็จะได้เห็นในสิ่งที่ผมเองได้เคยเห็นมาแล้ว เมื่อผมสังกัดอยู่ในหน่วยปราบปรามการถามกอนาจาร"

เขาหยิบเอาสมุดภาพเล่มหนาเตอะมาพลิกๆ ดูอย่างไม่ตั้งใจในตอนแรก ต่อจากนั้นเขาก็หยุดการพลิกดูภาพอย่างเคร่าๆ แต่แล้วเขาก็หวนกลับไปเปิดพิจารณาดูใหม่คราวนี้เขาดูด้วยความพินิจพิจารณาเป็นพิเศษ

"เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก" เขากล่าว "มร.เบิร์กฮาร์ดต์ หรือใครก็ตามที่เป็นผู้รวบรวมภาพทั้งหลายในสมุดเล่มนี้ จะต้องเป็นคนที่มีนิสัยชอบการร่วมรักกับคนเพศเดียวกัน หรืออย่างน้อยก็ชอบทั้งสองอย่างทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ เพราะในภาพที่ได้ถูกรวบรวมเอาไว้นี้ มีการเน้นในเรื่องอวัยวะเพศของชายเอาไว้เป็นพิเศษ แต่ว่าในขณะเดียวกัน ก็มีการรวมเอาภาพการร่วมเพศระหว่างหญิงกับชายเอาไว้ด้วย ทำให้ผมเกิดงงจนเดาไม่ถูก เขาจะเป็นคนที่นิยมการร่วมเพศประเภทไหนกันแน่ ซึ่งอาจเป็นทั้งสองประเภทก็ได้"

"มันอาจเป็นวงการเซกส์ที่มีการสมสู่กันอย่างไม่เลือกประเภทก็ได้" บาหร์ออกความเห็น "และนั่นเองที่ได้กลายเป็นเหตุผลที่ทำให้เบิร์กฮาร์ดต์ ต้องถูกยิงตาย บางทีเขาอาจมีการโต้เถียงกันเกี่ยวกับเรื่องเงินทองหรือใครคนหนึ่งเกิดอิจฉาใครอีกคนหนึ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง"

"เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ คุณได้พบชื่อและตำบลที่อยู่ของใครในห้องนี้บ้างไหม"

"มีอยู่รายเดียวเท่านั้นเองครับ เป็นชายที่มีชื่อว่า วูลฟ์แกงค์ ฮาร์ตมันน์ ชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของเขาปรากฏอยู่บนด้านหลังของนามบัตรของเจ้าของห้องที่เสียบติดอยู่กับแผ่นกระจกในห้องนอน"

"ดี ถ้างั้นเรารีบตามหาตัวฮาร์ตมันน์เสียก่อน และดูว่าเขาพอจะบอกอะไรที่จะเป็นร่องรอยให้เราพอที่จะให้เราคล้ำไปหาตัวคนร้ายได้บ้าง-เออ...คุณเคยซักถามปากคำของผู้ดูแลสถานที่แห่งนี้เกี่ยวกับความเป็นไปของเบิร์กฮาร์ดต์บ้างหรือเปล่า"

บาหร์สั่นศีรษะ "ยังเลยครับ ผมตั้งใจเอาไว้ว่า ผมจะลองสอบถามปากคำของเขาดูก่อนหน้าที่จะออกไปจากที่นี่ สารวัตรอยากจะสอบถามปากคำเขาเดี๋ยวนี้หรือครับ"

"ถูกแล้ว พาตัวเขามาที่นี่ แล้วเราจะได้ร่วมกันซักถามเขา เขาพูดอะไรบ้างหรือเปล่าเมื่อหมู่ขอเข้ามาตรวจค้นในห้องนี้"

"เปล่าเลยครับ เขาเพียงแต่ขอดูบัตรประจำตัวของผม ต่อจากนั้น เขาก็พาผมขึ้นบันไดตรงมาที่ห้องนี้ โดยไม่ได้พูดอะไรแม้แต่คำเดียว"

"ในอีกนัยหนึ่ง เขาอาจยังไม่รู้ว่าเบิร์กฮาร์ดต์ได้ตายไปแล้วก็ได้ ถ้างั้นก็เป็นการดี เราอาจได้เงื่อนแง่อะไรจากเขาได้มาก ถ้าหากว่าเขารู้ว่าเบิร์กฮาร์ดต์ยังไม่ตาย"

บาหร์ออกจากห้องลงบันไดไปสู่ชั้นล่าง สักพักหนึ่งเขาก็กลับขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับออสการ์ผู้ดูแลสถานที่ เขาเป็นคนร่างเล็กผอมและอยู่ในวัยห้าสิบกว่าปี

"เราอยากจะถามคุณเล็กน้อยเกี่ยวกับผู้เช่าห้องนี้ ที่มีนามว่าเบิร์กฮาร์ดต์" สารวัตรฑ์กส์กล่าว "คุณเคยใกล้ชิดกับเขาไหม"

"ผมจะพบกับเขาโดยเฉพาะเมื่อจำเป็นเท่านั้น" ออสการ์ตอบ "ผมไม่อยากเกี่ยวข้องกับเรื่องบ้าๆ ของเขาเลย ผมเคยคิดอยู่เหมือนกันว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจคงจะต้องมาที่นี่ในไม่ช้าก็เร็ว ผมบอกให้เขารับรู้เอาไว้ว่า ถ้าหากผมเป็นผู้มีอำนาจอย่างเต็มที่ของสถานที่แห่งนี้แล้ว ผมอาจขอให้เขาย้ายออกไปตั้งแต่เมื่อปีก่อนแล้ว คนแบบนั้น มีแต่จะนำเอาเรื่องยุ่งยากมาสู่

มากกว่าอย่างอื่น"

"ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ" สารวัตรฟั้กส์ถามอีก "เบิร์กฮาร์ดต์ เขาจ่ายเงินค่าเช่าที่พักให้คุณเป็นปกติดีอยู่หรือ"

ผู้ดูแลสถานที่ส่งเสียงหัวเราะอยู่ในลำคอ "เขาไม่เคยชำระค่าเช่าที่พักเลย นางบอเออร์เป็นผู้ชำระเงินแทนเขา ผมเดาเอาว่านางเป็นที่อยู่ในฐานะที่จะช่วยเหลือเขาได้เป็นอย่างดี เพราะว่านางเป็นคนที่มีเงินมากมาย นางเป็นเจ้าของโรงรถกรีนสตาร์กาเรช นางเป็นคนมีเงินมาก"

"เธออยู่ที่นี่ด้วยหรือ"

"เปล่าครับ นางมีบ้าน อยู่อย่างเป็นส่วนสัดอยู่ที่อื่น ผมเดาเอาว่าอย่างนั้น" ผู้ดูแลสถานที่กล่าว "นางมักจะมาที่นี่บ่อยครั้งมาก จนกระทั่งคนชื่อวูลฟ์แกงค์ได้ข้างเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ต่อจากนั้นงานปาร์ตี้ในแบบต่างๆจึงได้เริ่มต้นขึ้น"

"วูลฟ์แกงค์ ฮาร์ตมันน์ ใช่ไหม" สารวัตรฟั้กส์ ถามขึ้นทันควัน

"คนนั้นแหละครับ เขามาอยู่ที่นี่เกือบตลอดเวลาไปเลย เขาคงเป็นเพื่อนสนิทของเบิร์กฮาร์ดต์ ผมเดาว่าอย่างนั้น เขามานอนค้างคืนที่นี่เกือบจะเป็นประจำ" เขาหยุดชะงักนิดหนึ่ง "เตียงนอนที่นี่ไม่ใช่มีเพียงเตียงเดียว" เขากล่าวเสริม เหมือนกับจะกันมิให้เข้าใจผิด

"แล้วผู้ที่มาร่วมงานปาร์ตี้นั่นล่ะ เป็นงานในแบบผู้ชายล้วนๆ หรือผู้ชายกับผู้หญิง"

"ก็มีทั้งผู้ชายกับผู้หญิงแหละครับ และก็มีบางคนที่ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ร่วมอยู่ด้วย เพราะเหตุนี้ ผมจึงได้บอกกล่าวให้เขารู้ว่าผมไม่พอใจ ผมบอกเขาว่า "ถ้าคุณขืนจัดงานปาร์ตี้แบบนี้ขึ้นอีกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น คุณจะต้องออกไปจากที่นี่ แต่เขาก็ไม่ได้แสดงท่าท่าว่าจะยี่หระอะไรกับคำขู่ของผม ในเมื่อเขามีนางบอเออร์ ผู้พร้อมที่จะหาเช่าสถานที่แห่งใหม่ให้เขาได้ทันที"

"คุณรู้ได้อย่างไรว่า งานปาร์ตี้ที่ได้รับการจัดขึ้นนั้น ดำเนินไปในแบบไหน" สารวัตรกล่าวขึ้น "ในตอนนั้นคุณอยู่ร่วมในอะพาร์ตเมนต์นี้ด้วยงั้นหรือ"

"ตามปกตินั้น ผมไม่เคยสนใจเลยว่า เขาจะทำอะไรกันในห้องพักของเขา แต่ว่าสิ่งที่ทำให้ผมต้องสนใจขึ้นมา ก็เนื่องจากสิ่งที่เขาได้มากระทำกันที่นอกห้อง โดยเฉพาะภายในห้องโถงของสถานที่แห่งนี้ มีอย่างที่ไหนครับ ผู้ชายสองคนช่วยกันลอกคราบหญิงสาวจนเปลือยเปล่าบนหัวบันได สถานที่นี้เป็นสถานที่ที่ควรให้เกียรติ เพราะเป็นที่พักสำหรับชนชั้นผู้ดี ผมพึ่งได้รับการต่อว่ามาจากผู้เช่ารายอื่นๆมาตั้งหลายรายแล้วเมื่อวันก่อนนี้เอง"

"เอาแล้ว ผมเข้าใจ และรู้สึกว่ามันมากเกินไป" สารวัตรกล่าว "เอาล่ะครับ ผมต้องขอขอบคุณเป็นอย่างมาก ที่คุณได้ช่วยเปิดเผยเรื่องราวให้เรารู้ เราอาจต้องติดต่อกับคุณอีกครั้งหนึ่ง ในเมื่อเราต้องการความรู้เพิ่มเติม"

ต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายก็อำลาออกจากอะพาร์ตเมนต์แห่งนั้นไป แล้วทั้งสองคนก็แยกทางกันไป สำหรับตัวสารวัตรนั้นตรงไปพบกับวูลฟ์แกงค์ ฮาร์ตมันน์ ส่วนสิบตำรวจเอกบาห์ร มุ่งหน้ากลับคืนไปสู่สำนักงาน เพื่อค้นหาตำบลที่อยู่ของนางเบอร์ทรู๊ด บอเออร์

"สารวัตรต้องการที่จะให้ผมนำตัวเธอมาที่สถานีด้วยไหมครับ" บาห์รถาม

"ทางที่ดีควรจะนำตัวมา ผมจะเอาตัวฮาร์ตมันน์มาด้วย ถ้าหากว่าผมสามารถพบตัวเขา และต่อจากนั้น เราก็จะได้ร่วมสอบสวนปากคำของเขา ด้วยการแยกกันทำงานก่อน แล้วต่อจากนั้น จึงค่อยสอบสวนร่วมกัน ในตอนนี้ผมรู้เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า น่าจะต้องมีการเกี่ยวพันในทางเพศเกิดขึ้นในระหว่างคนทั้งสองและกับเบิร์กฮาร์ดต์ และดูจะมีทางที่เป็นไปได้เป็นอย่างยิ่ง ที่เรื่องที่กล่าวนี้มีการเกี่ยวพันกับการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นมิทางใดก็ทางหนึ่ง ผมคิดว่า เราน่าจะถือได้แล้วว่า คนทั้งสองต่างก็เป็นผู้ที่ต้องสงสัยด้วยกันทั้งสองคน"

สารวัตรฟั้กส์ ไม่ได้ประสบกับความยากลำบากแต่ประการใดเลย. ในการที่จะหาตัววูลแกงค์ ฮาร์ตมันน์ ในตอนที่เขาไปถึงที่อยู่ของวูลฟ์แกงค์นั้น ปรากฏว่าชายหนุ่มยังคงนอนหลับอยู่บนเตียงภายในที่พัก เขาเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี ใบหน้าราบเรียบ และมีผมสีทองที่หยิกเป็นคลื่น และดูเหมือนจะกำลังอยู่ในสภาพที่กำลังหลับสนิท

เขาไม่ได้คัดค้านแต่อย่างใด ในเมื่อสารวัตรเข้าไปปลุก และบอกให้เขาติดตามไปที่สถานีตำรวจ เขาแสดงท่าว่า เขาไม่รู้เลยว่าเป็นเพราะอะไรเขาจึงต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเกาะกุมตัว แต่เขาก็ตามเจ้าหน้าที่ไปโดยดี โดยที่เขาไม่ได้ระบุเรื่องราวเกี่ยวกับขอห์นเกล็น เบิร์กฮาร์ดต์แต่อย่างใด

เมื่อได้เดินทางกลับมาถึงสำนักงานนั้น พึ่งจะได้ทราบความจริงว่า ผู้ช่วยของเขาต้องประสบกับความล้มเหลว เพราะปรากฏว่าเบอร์ทรู๊ด บอเออร์ไม่ได้อยู่ในสถานที่พัก และก็ไม่อยู่ตามสถานที่ประกอบกิจการค้าของเธออีกด้วย โดยเฉพาะที่กรีนสตาร์คาเรช ซึ่งเป็นโรงรถ

แม้กระทั่งผู้จัดการโรงรถของเธอเอง ก็ยังแสดงท่าทีสงสัยเป็นอย่างยิ่ง โดยอ้างว่า ไม่เคยปรากฏมาก่อนว่า เธอจะไม่โทรศัพท์เข้ามาติดต่อซักถามเกี่ยวกับเรื่องราวบางประการเกี่ยวกับสถานที่ทำงาน เขาบอกว่า เขาไม่ได้พบเจ้านายของเขามาเป็นเวลาสองวันมาแล้ว แต่เขาคิดว่า เธออาจจะไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง เพื่อรักษาเท้าของเธอที่เกิดมีอาการแตกหัก เนื่องจากการที่เธอหกล้มที่โรงรถเมื่อสองสัปดาห์ก่อน

"ผมได้ตรวจสอบดูแล้ว รู้สึกว่าเรื่องนี้ดูจะไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด" บาห์รกล่าว "สารวัตรทราบไหมครับว่านางบอเออร์อยู่ที่ไหน นางมีบ้านพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่72 ถนนฟิตซกี้ ซึ่งเป็นที่ๆห่างจากจุดที่เราพบศพคนตายเพียงแค่สามช่วงประตูห้องเท่านั้น"

"และในตอนนี้นางไม่อยู่" สารวัตรกล่าวพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะ "เบิร์กฮาร์ดต์จะต้องไปที่นั่นและคงจะพึ่งกลับจากการพบกับนางบอเออร์ หรือมิฉะนั้น เขาก็คงกำลังเดินทางกลับมาจากสถานที่แห่งนั้น เมื่อเขาต้องถูกยิงตาย เรื่องนี้เราจะต้องตรวจสอบกับคนที่เคยได้สอบถามปากคำชาวบ้านในย่านถนนแห่งนั้นมาก่อน และดูว่าเขาเคยพูดจากับใครที่บ้านเลขที่72 นั่นบ้าง ในระหว่างนี้ผมอยากจะพูดจาซักถามฮาร์ดต์มันน์เขาเสียหน่อย"

อย่างไรก็ตาม การซักถามปากคำของฮาร์ดต์มันน์ ปรากฏว่าไม่ค่อยจะได้ผลอะไรนัก สารวัตรฟั้กส์ ยังคงไม่ยอมเปิดเผยให้เขาทราบว่าเบิร์กฮาร์ดต์นั้นได้ตายไปแล้ว เพราะยังคงหวังอยู่ว่าอาจมีร่องรอยอย่างใดที่น่าจะหลุดออกจากปากของฮาร์ตมันน์ ซึ่งจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาได้รู้ถึงเรื่องราวของการฆาตกรรมที่ได้เกิดขึ้นนั้นแล้ว

แต่แล้วเขาก็ต้องประสบกับความผิดหวัง ในเมื่อนักศึกษาหนุ่มคนนั้น ได้ให้การด้วยความระมัดระวังเป็นที่สุด เขาจะต้องชั่งตรองเป็นอย่างดีเสียก่อนที่เขาจะให้คำตอบ ท้ายที่สุด สารวัตรฟั้กส์ก็กลับเป็นฝ่ายที่ต้องถูกบีบบังคับให้จำต้องเปิดเผยเรื่องราวออกมาเองเกี่ยวกับเรื่องชาวอเมริกันที่ต้องถูกฆ่าตาย

"สิ่งที่ผมอยากทราบก็คือ" เขากล่าวในที่สุด "ขนาดของความสัมพันธ์ที่คุณมีอยู่กับนักศึกษาวิชาการแพทย์ชาวอเมริกันคนที่มีชื่อว่า ขอห์น เกล็นน์ เบิร์กฮาร์ดต์คนนั้น"

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของนักศึกษาหนุ่มอย่างฉับพลัน "เพราะเรื่องเพียงแค่นี้เอง! ผมกำลังสงสัยอยู่เหมือนกันว่า สารวัตรกำลังจะต้อนผมเข้าสู่มุมใดมุมหนึ่งกันแน่ เรื่องนี้คุณคงรู้มาจากผู้ดูแลสถานที่อย่างแน่นอน เขาเป็นคนที่มักจะก่อให้เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นมาเสมอ ผมคิดว่าเขาคงจะอิจฉาในความสุขของพวกเรามากกว่าอย่างอื่น"

"โปรดตอบให้ตรงกับคำถามของผม" สารวัตรเน้นเสียง

"ความสัมพันธ์ที่ผมมีอยู่กับขอห์นนี่งั้นหรือครับ - อา...ผมก็บอกได้เพียงแค่ว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีมากต่อกันและกัน"

"คุณพบกับเขาเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อใด"

"เมื่อตอนค่ำของวันจันทร์ เราได้ร่วมกินอาหารค่ำด้วยกันที่ร้านอาหารพิงค์เมาส์ ซึ่งในตอนนั้นผมรู้สึกว่าขอห์นนี่ เขาอะดื่มหนักเป็นพิเศษ" ฮาร์ตมันน์หยุดพูดพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะฮิ-ฮิ ขึ้นมาอย่างฉับพลัน "สารวัตรคงไม่คิดว่าเขาจะเกิดป่วยหรือเป็นอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง จริงไหมครับ"

สารวัตรฟั้กส์ ไม่นำพาต่อคำถามนั้น "เมื่อค่ำวันจันทร์" เขาพูดในสิ่งที่เขาสนใจ

อ่านต่อหน้า 32

ต่อจากหน้า.... 31

"นั่นก็คือวันที่ 18 และนับจากนั้นมา คุณก็ไม่ได้พบกับเขาอีกเลยอย่างนั้นหรือ ถ้างั้นผมก็อยากทราบต่อไปว่า เมื่อคืนวันที่ 20 มีนาคม คุณอยู่ที่ไหน"

"ผมก็นอนอยู่บนเตียงภายในที่พักของผม" ท่าทางของฮาร์ตมันน์เปลี่ยนเป็นดูขึงขังและจริงจังขึ้นมา นัยน์ตาของเขาก่อแววกังวลขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด "โปรดบอกให้ผมทราบอย่างเปิดเผยเถิดครับ สารวัตรว่ามีอะไรเกิดขึ้น" เขากล่าวอย่างเหนื่อยหน่าย "มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ และผมมิต้องถูกหาว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นอย่างไรบ้าง เรื่องนี้สารวัตรจะต้องแจ้งข้อสงสัยหรือข้อกล่าวหาให้ผมทราบตามกฎหมาย มิฉะนั้นแล้ว ผมจะไม่ตอบคำถามอย่างไรของสารวัตรต่อไปอีก"

คำกล่าวของฮาร์ตต์นั้นเป็นความจริง และก็เป็นการแสดงให้เห็นว่า กลวิธีการของสารวัตรฟั๊กส์ต้องประสบกับความผิดพลาดล้มเหลวไปแล้ว เพราะมันเป็นเรื่องที่พิสูจน์ให้เห็นว่า ถ้าหากว่าฮาร์ตมันน์ไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมจริงๆแล้ว เขาก็จะต้องเป็นคนที่ฉลาดพอที่ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองต้องถูกติดกับอยู่ภายในสภาพที่เขาไม่มีทางที่ จะถอนตัวออกมาได้

และด้วยเหตุที่กล่าวนี้ ที่ทำให้สารวัตรฟั๊กส์จำเป็นต้องกล่าวเปิดเผยออกมาว่า "เบิร์กฮาร์ดต์เขาต้องถูกฆ่าตายเมื่อคืนนี้ เขาต้องถูกยิงถึงแก่ความตายที่ถนนฟิตสกี้"

"นัยน์ตาของฮาร์ตมันน์ เริ่มมีอาการหรี่เล็กลง แสดงท่าทีให้เห็นว่า เขาเหมือนกับสุนัขที่มีความร้ายกาจตัวหนึ่งที่ถูกขับต้อนเข้าไปจนมุมอยู่ในที่แห่งหนึ่ง และพร้อมที่จะใช้เขี้ยวเล็บของเขาป้องกันตัวเองให้พ้นจากจุดจบอันแสนจะขมขื่น

"แล้วสารวัตรก็ถือว่าผมเป็นคนทำอย่างงั้นหรือครับ" เขาทำเสียงเหมือนคำราม "ทำไมคุณจึงไม่ติดตามไปที่แม่สาวแก่คนนั้น นางเป็นคนที่หวงและหึงเขาอย่างร้ายกาจ ถึงขนาดที่นางไม่ยอมปล่อยให้เขาเข้าไปที่ห้องน้ำแต่เพียงลำพัง โดยที่ไม่มีนางตามติดไปด้วย บัดนี้เขาถูกยิงตายอย่างลึกลับตรงหน้าบ้านของนางเอง และแทนที่คุณจะตามไปสอบถามปากคำของนาง คุณกลับติดตามสอบถามผม ผมไม่เคยหึงหวงใคร และผมก็ไม่เคยสนใจที่จะแบ่งส่วนให้เขาร่วมกับใครก็ได้ ผมก็ไม่รู้ว่า..."

"รั้งใจตัวเองไว้หน่อย" สารวัตรกล่าวเป็นเชิงเตือนสติ "ในตอนนี้ ผมยังไม่ได้ถือว่าคุณเป็นผู้ต้องหาว่าเป็นผู้ฆ่าเบิร์กฮาร์ดต์แต่อย่างใด ผมเพียงแต่เอาตัวคุณมาเพื่อสอบถามปากคำเท่านั้น ถ้าหากว่าคุณต้องการที่ปรึกษาทางกฎหมาย ก็เชิญติดต่อเรียกทนายของคุณมาได้เลย โทรศัพท์ก็อยู่ข้างตัวคุณนั่นแล้ว เชิญได้เลยครับ"

"ผม...ผม...ไม่ต้องการครับ" ฮาร์ตมันน์กล่าวในน้ำเสียงที่ตื่นเต้น "ผมต้องขอโทษครับ ที่ผมเกิดลืมตัวขึ้นหน่อย เอาล่ะครับ บัดนี้ผมพร้อมที่จะตอบข้อซักถามของสารวัตรทุกข้อทุกประการ แต่จะอย่างไรก็ตาม ผมก็ต้องขอยืนยันว่าผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ผมไม่ได้ฆ่ายอห์น"

"และคุณคิดว่านางเยอร์ทรู๊ด บอเออร์ เป็นคนฆ่าใช่ไหม และนั่นก็คือผู้หญิงคนที่คุณเรียกว่าแม่สาวแก่คนนั้นจริงไหม"

ฮาร์ตมันน์ พยักหน้ารับ "ผมไม่ควรจะพูดอย่างนั้นเลย" เขากล่าวเสียงพึมพำ ผมเองก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้เลยว่า นางฆ่าเขาหรือไม่ ผมทราบแต่เพียงว่า นางรักอยู่กับเขาผมก็รู้เท่านี้เอง"

"ผมทราบว่า นางเป็นคนออกค่าเช่าสำหรับอะพาร์ตเมนต์ชั้นดี ที่เขาพักอาศัยอยู่จริงไหม"

"ทั้งอะพาร์ตเมนต์ ทั้งเสื้อผ้าของเขา รถยนต์ที่เขาขับขี่ ที่สะสมปืนโบราณของตกตลอดจนเพื่อนฝูงของเขาด้วย" ฮาร์ตมันน์กล่าว "นางเป็นคนจ่ายให้เขาทั้งนั้น จ่ายทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการนั่นแหละ และนายยอห์นนี่คนนี้ ก็เป็นคนที่มีรสนิยมสูงเสียอีกด้วย ครอบครัวของเขาทางสหรัฐส่งเงินค่าใช้จ่ายมาให้เขาเพียงแค่เดือนละสามร้อยเหรียญเท่านั้น และเขาก็ใช้จ่ายจนเกลี้ยง ส่วนที่เหลือนางบอเออร์จึงรับหน้าที่เจ้ามือจ่ายแทน"

"เพื่อนของเขาที่คุณว่า เป็นเพื่อนหญิงหรือเพื่อนชาย คุณสามารถที่จะพูดกับผมอย่างเปิดอกได้เลย คุณฮาร์ตมันน์" สารวัตรกล่าวอย่างเปิดใจ

"ก็ทั้งสองเพศนั่นแหละครับ" ฮาร์ตมันน์ตอบ "ยอห์นนี่ เขาเป็นทั้งไฟบวกและไฟลบ เขาเป็นคนที่ชอบทั้งผู้หญิงและทั้งผู้ชายครือๆกัน"

"เขาเคยมีเรื่องยุ่งยากกับนางบอเออร์บ้างหรือเปล่า"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ว่าเขาเคยมีเรื่องยุ่งยากอะไรกันหรือเปล่า ทั้งสองพึ่งได้พบและรู้จักกันเมื่อสามหรือสี่ปีก่อนหน้านี้ เมื่อยอห์นไปที่โรงรถของเธอ เพื่อเลือกซื้อรถยนต์สักคันหนึ่ง ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขามองเห็นอะไรดีในตัวนางเข้า แต่จะอย่างไรก็ตาม เขาได้ขอนัดพบเที่ยวกับนางในคืนวันหนึ่ง และนับจากนั้นเป็นต้นมา คนทั้งสองต่างก็คบหากันอย่างสนิทสนมเรื่อยมา นางเป็นผู้หญิงที่มีอายุถึง 41 ปีแล้ว และเคยแต่งงานมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง ผมคิดว่านางจะมีลูกชายเล็กๆคนหนึ่งด้วยซ้ำไป ในตอนนั้นนางอาจมองหาผู้ชายคนใหม่อยู่ก็ได้ ซึ่งก็พอดียอห์นนี่-ซึ่งเขาเองก็กำลังต้องการจะมีแม่สักคนหนึ่งอยู่เช่นกันด้วยเหตุนี้เอง รูปร่างและท่าทางของนางจึงเป็นที่ถูกใจเขาขึ้น นี่ผมเดาเอานะครับ"

ฮาร์ตมันน์ แสดงตัวให้เห็นอย่างแน่ชัดว่า เขาเป็นคนที่รู้ถึงเรื่องของการพันตูระหว่างยอห์น เกลิน เบิร์กฮาร์ดต์กับนางเยอร์ทรู๊ด บอเออร์เป็นอย่างดี และดูเหมือนเขาจะเกิดพอใจที่จะได้เป็นผู้เล่าเรื่อง เพื่อเป็นการแสดงว่าเขาเป็นผู้รู้ดีเสียอีกด้วย ดังนั้นสารวัตรฟั๊กส์ จึงปล่อยให้เขาฟุ้งต่อไปโดยไม่ได้ซักถามอะไร เป็นการขัดคอ

"นางได้ทุ่มเทเงินทองลงไปเพื่อยอห์นนี่เป็นจำนวนมาก จนกระทั่งเกิดผลกระทบต่อกิจการที่นางกำลังดำเนินการอยู่ เพราะทำให้เกิดเงินขาดมือขึ้น" ฮาร์ตมันน์บรรยายเรื่อง "ยอห์นนี่ เคยเล่าให้ผมฟังว่านางใช้เงินเกี่ยวกับเขาไปเป็นจำนวนถึง 15,000 เหรียญในชั่วเวลาหกเดือนที่ผ่านมา นางจะต้องหลงใหลเขาเป็นอย่างยิ่ง แต่ดูเขาก็ไม่ค่อยสนใจใยดีนางเลย และมองเห็นนางเหมือนกับสิ่งไร้ค่า แต่นางก็ยังคงพาตัวเข้ามาพัวพันกับเขาอย่างไม่ท้อถอย

"เรื่องที่ร้ายแรงที่สุดเกิดขึ้นเมื่อราวสักเดือนกว่ามานี้เอง คืนวันนั้นเขาดื่มเหล้าเข้าไปมากจนกระทั่งเมา และกล่าวหาว่านางขโมยเงินของเขาไปเป็นจำนวน 90 เหรียญ มันเป็นเรื่องที่เขาต้มยำขึ้นมาเองอย่างแน่นอน เพราะเงินทุกเหรียญที่เขามีอยู่นั้น ล้วนแต่เป็นของนางทั้งสิ้น แต่เขาได้ปั้นเรื่องให้ดูเป็นจริงเป็นจัง ประกอบกับว่าเขาเตรียมตัวเมาเพื่อจะหาเรื่องอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นเขาจึงแสดงบทบาทอาละวาด และบีบบังคับให้นางจำต้องมอบกุญแจห้องชุดทั้งหมดให้แก่เขา และไล่ตะเพิดนางออกไปจากห้องชุดของเขา

"ผมขอบอกตามตรงว่า ผมเองนั้นไม่เคยแยแสหรือนึกสนใจนางบอเออร์มาก่อนเลย แต่มันก็ทำให้ผมเกิดความไม่สบายใจขึ้นมา เมื่อเห็นว่านางต้องถูกเหยียดหยามอย่างนั้น ในตอนที่เกิดเรื่องนั้น มีพวกเราอยู่ในห้องนั้นด้วยราวสี่หรือห้าคน และพวกเราก็เห็นนางเดินก้มหน้างุดๆ ออกไปจากห้องพร้อมกับร้องไห้อย่างน่าสงสารอีกสองวันหลังจากนั้น นางก็เกิดหกล้มขาหักที่โรงรถของนางแทนที่จะสงสารเขากลับกล่าวซ้ำเติมให้ไปเข้าหูนางอีกว่าเขาจะไม่ยอมเดินควงคู่กับผู้หญิงร่างอ้วนที่สูงอายุแถมยังขาหักอีกต่อไป และนับจากนั้นมา ผมก็ไม่เคยเห็นเขาไปไหนๆกับนางต่อไปอีก"

"เหตุการณ์ตอนหลังที่สุดนี่ เกิดเมื่อใด" สารวัตรฟั๊กส์ถาม

"เมื่อสัปดาห์ที่แล้วมานี่เองครับ ในราววันพุธหรือพฤหัสที่ผ่านมานี่แหละ"

สารวัตรฟั๊กส์ ซักถามปากคำต่อไปอีกสองสามประโยค ต่อจากนั้นเขาก็ออกคำสั่งให้ปล่อยตัววูลฟแกงค์ ฮาร์ตมันน์เป็นอิสระ "ขออย่าออกจากเมือง หรือเปลี่ยนที่อยู่อย่างกระทันหัน" เขาบอกกล่าวเอาไว้ก่อน "เราอาจต้องการซักถามอะไรๆ คุณต่อไปอีกเมื่อไรก็ได้"

"ทุกเมื่อเลยครับสารวัตร" ฮาร์ตมันน์กล่าวก่อนจะที่จะพาตัวออกไปจากสถานีตำรวจ

"การติดตามหาตัวนางบอเออร์ของหมู่ได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง" สารวัตรฟั๊กส์หันมาถามผู้ช่วยของเขา หลังจากที่ฮาร์ตมันน์ได้ออกจากสถานีตำรวจไปแล้ว ซึ่งก็เป็นเวลาพอดีกับที่สิบตำรวจเอกบาหร์กลับเข้ามาถึงสถานีพอดี "ถ้าหากว่า เรื่องที่ฮาร์ตมันน์เล่าให้ผมฟังเป็นความจริง นางก็คือผู้ต้องสงสัยคนสำคัญของเราสำหรับคดีนี้"

"ยังไม่มีผลอย่างไรเลยครับ - เราจัดการกระจายข่าวออกไปแล้ว แต่ดูเหมือนจะยังไม่มีใครทราบกันเลยว่านางบอเออร์ไปอยู่ที่ไหน และมีอะไรเกิดขึ้นกับนาง ผมไปติดต่อถึงบ้านที่อยู่ของนางแล้ว แต่ปรากฏว่าไม่มีคนอยู่ หลังจากที่ผมได้เคาะเรียกอยู่ตั้งนาน"

"พยายามติดตามหาตัวนางให้พบ และในระหว่างนี้ ผมอยากให้หมู่ตรวจสอบดูฐานที่อยู่ของฮาร์ตมันน์ตามคำกล่าวอ้างของเขาด้วย ผมก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า หมู่จะสามารถทำได้อย่างไร เขาอ้างว่าในคืนที่เกิดเหตุนั้นเขานอนอยู่ที่บ้าน แต่ว่าบางทีหมู่อาจได้พบกับใครสักคนหนึ่ง ที่เห็นเขาอยู่นอกห้องนอนในช่วงเวลาที่กล่าวแล้วก็ได้ เขาได้เล่าเรื่องราวให้ผมได้รับทราบอย่างกว้างขวางเป็นอย่างดี"

"ผมคิดว่าจะไปสืบเรื่องราวของเขาได้ตามสถานที่ชุมชนของพวกเกย์" บาร์ออกความเห็น "พวกเกย์มักจะไปรวมกันอยู่ในสถานที่ต่าง ๆที่พวกเขามักจะไปชุมนุมกันอยู่เป็นประจำ"

"เชิญตามสบายเลยหมู่" สารวัตรกล่าวเป็นเชิงสนับสนุน

เป็นเวลาถึงสองวัน กว่าที่สิบตำรวจเอกบาห์จะกลับคืนมาสู่สำนักงาน และในระหว่างเวลาที่กล่าวนี้สารวัตรฟิกส์ก็คิดว่าเขาคงจะได้รับทราบข่าวดีอะไรขึ้นมาบ้าง ซึ่งก็เป็นไปตามที่เขาคาดหมายเอาไว้

การอ้างฐานที่อยู่ของฮาร์ตมันน์นั้นเต็มไปด้วยร่องรอยและรูโหว่อย่างมากมาย ทำให้เป็นที่น่าสงสัยว่าเขาได้สร้างฐานที่อยู่ขึ้นมาเอง" บาห์กล่าว "สามารถติดตามไปพบกับคนถึงห้าหกคนที่ต่างก็ได้เห็นตัวเขาเมื่อตอนยี่สิบสามนาฬิกาของคืนวันที่ได้เกิดมีการฆาตกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้นอนอยู่ที่บ้านตามที่อ้าง"

"แสดงว่าเขาได้โกหกผม" สารวัตรกล่าว "เอาล่ะ ตอนนี้ผมได้รับรายงานละเอียดเกี่ยวกับการชันสูตรศพเรียบร้อยแล้ว เป็นการแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าเบิร์กฮาร์ด ต้องถูกฆาตกรรมอย่างแน่ชัดเมื่อเวลา 13.55 นาฬิกา มีใครได้เห็นฮาร์ตมันน์ หลังจากเวลาที่กล่าวแล้วมั้ง"

"ไม่มีใครเคยเห็นเขาภายหลังเวลา 23.30 นาฬิกาเลยครับ" บาห์กล่าว "มีอะไรอื่นที่สำคัญจากการชันสูตรศพบ้างไหมครับ"

"ผลจากชันสูตรศพเป็นการแสดงว่า ผู้ตายต้องถูกยิงด้วยกระสุนปืนสั้นอัตโนมัติ" สารวัตรกล่าว "ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการเคลื่อนไหวของกระสุนปืนบอกว่าเป็นปืนแบบวอลเธอร์ 7.62 มีการยิงทั้งหมดรวมสามนัดด้วยกัน ซึ่งหมอได้เอากระสุนออกมาครบถ้วนแล้ว ระยะของการยิงอยู่ในระยะห่างไม่น้อยกว่า 20 ฟุต และกระสุนปืนรวมเป็นกลุ่มอยู่ทางด้านซ้ายลำตัว กระสุนปืนนัดหนึ่งทะลุผ่านหัวไหล่ซ้ายและทลวงเข้าไปถึงในปอด อีกนัดหนึ่งตัดผ่านกล้ามเนื้อหน้าอก ตรงใต้รักแร้ซ้าย และนัดที่สามตัดผ่านเส้นโลหิตใหญ่ในตะโพกซ้าย เป็นที่เห็นได้แน่ชัดไม่มีกระสุนใดมีความร้ายกาจพอที่จะทำลายชีวิตของผู้ตายได้โดยตัวของมันเอง แต่เบิร์กฮาร์ดต้องเสียชีวิตไปเพราะต้องเสียโลหิตมากเกินขนาด"

"กระสุนทุกนัดถูกยิงเข้าใส่จากทางด้านหลังเป็นส่วนใหญ่?" บาห์เอ่ยขึ้น "นั่นแสดงให้เห็นว่าผู้ตายกำลังวิ่งหนี"

"ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น" สารวัตรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย "และกระสุนทุกนัดล้วนมาจากทิศทางของบ้านของเยอร์ทรู้ด บอเออร์ทั้งสิ้น เรายังคงควานหาตัวนางไม่ได้ และผมก็พึ่งจะออกคำสั่งให้ส่งกำลังเจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งไปค้นที่บ้านหลังนั้น เพราะมันอาจมีอะไรที่บ่งบอกให้รู้ว่านางไปที่ไหนได้บ้าง"

"สารวัตรคงต้องการที่จะให้ผมไปเอาตัวฮาร์ตมันน์มาอีกครั้งหนึ่งใช่ไหมครับ" บาห์ถามตามตรง "บัดนี้ เราก็ได้รู้กันแล้วว่าโกหก ตอนนี้เราก็สามารถที่จะใช้วิธีการบีบคั้นเพื่อเค้นเอาความจริงบางประการออกจากปากของเขาให้ได้"

"ใช่แล้ว-หมู่รีบไปเอาตัวเขามาโดยเร็ว จากคำบอกเล่าของหมู่ ผมจะต้องเกิดความแปลกใจเป็นอย่างมากถ้าหากว่าเขาจะยังคงอยู่ที่เมืองนี้"

สารวัตรฟิกส์ ไม่มีเหตุผลที่จะต้องได้เกิดความแปลกประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะว่าวูลฟ์แกงก์ ฮาร์ตมันน์ ได้หายหน้าไปเสียก่อนแล้ว

"การปรากฏชัดว่า เมื่อเขาได้ออกจากสถานีตำรวจในวันนั้น เขาก็ตรงไปที่บ้านพักของเขาเลย และจัดการเก็บของลงกระเป๋า และพาตัวออกจากบ้านไปภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง" บาห์รายงานเรื่องราวต่อ "เจ้าของบ้านที่เขาเช่าอยู่บอกว่าเขาออกไปเรียกรถแท็กซี่ และนางเข้าใจว่าเขาคงจะตรงไปยังสถานีรถไฟ"

"จะเป็นในกรณีใดก็ตาม ป่านนี้เขาก็คงจะเดินทางออกนอกประเทศไปแล้ว ผมโง่ไปเองที่ได้ปล่อยตัวเขาไป แต่ผมก็ไม่ทันได้ฉุกคิดว่า เขาจะทำการเสมือนกับจะยอมสารภาพผิด ด้วยการหนีออกไปนอกประเทศเช่นนั้น อีกประการหนึ่งบัดนี้ก็มีรายการที่สำคัญเกิดขึ้นมาอีกเรื่องหนึ่งแล้ว พวกที่ออกไปค้นหาร่องรอยนางเยอร์ทรู้ด บอเออร์ ไม่ได้พบกับเค้าเงื่อนอย่างใดเลย แต่เขากลับได้พบรอยกระสุนอยู่ในผนังห้องซึ่งเป็นทางขึ้นของบันไดขึ้นไปสู่ชั้นบน พวกเขาได้ช่วยแกะเอากระสุนนั้นออกมา และได้ส่งไปตรวจสอบที่แผนกประสุนปืนดูแล้ว ดูเหมือนจะเป็นกระสุนปืนวอลเธอร์ 7.62"

"ภายในบ้านหรือครับ แล้วใครเป็นคนยิง เยอร์ทรู้ดบอเออร์หรือ หรือว่าเป็นฮาร์ตมันน์ แล้วสารวัตรคิดไหมครับว่ามันจะเป็นไปได้หรือไม่ถ้าหากว่านางเยอรทรู้ด บอเออร์ ก็ได้ตายไปแล้วเหมือนกัน"

สารวัตรฟิกส์ ไม่เคยได้มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน แต่แล้วอีกครึ่งชั่วโมงต่อมา เขาก็ได้ไขปัญหาในเรื่องหนึ่งได้สำเร็จ-กระสุนที่ฝังอยู่ในผนังของห้องภายในบ้านของนางบอเออร์นัดนั้น ได้ถูกลั่นไกออกไปจากปืนกระบอกเดียวกันกับที่ได้สังหารชีวิตของยอห์น เกลิน เบิร์กฮาร์ดต์ นั่นเอง

เมื่อเป็นดังนี้ การค้นหาตัวนางเยอร์ทรู้ด บอเออร์ ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นผู้ต้องหาคนสำคัญไปแล้วจึงได้รับการกระตุ้นให้กลายเป็นเรื่องที่ต้องกระทำกันอย่างจริงจังยิ่งขึ้น ในโอกาสเดียวกันนั้น ก็ได้มีการขอร้องอย่างเป็นทางการ เพื่อให้ช่วยสืบหาที่อยู่ของวูลฟ์แกงก์ที่ได้หนีออกนอกประเทศ ตรงไปยังกองการตำรวจสากล อีกวันหนึ่งต่อมา ก็ปรากฏมีข่าวรายงานจากหน่วยตำรวจสากลว่า ฮาร์ตมันน์ได้หลบหนีข้ามพรมแดนเข้าไปอยู่ในดินแดนของประเทศเชโกสโลวาเกีย อันเป็นประเทศคอมมูนิสต์ และเป็นประเทศที่ทางรัฐบาลของประเทศออสเตรีย ไม่เคยได้ทำสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันอีกด้วย

"ถ้าหากว่าเขาเป็นผู้ที่ได้กระทำผิดจริง บัดนี้เราก็ไม่มีทางได้ตัวเขาอีกแล้ว" สารวัตรฟิกส์กล่าว

แต่ปรากฏว่าฮาร์ตมันน์นั้นมิใช่ผู้กระทำความผิด เขาไม่ได้เป็นอาชญากร เพราะว่าในตอนบ่ายวันเดียวกันนั้นเอง นางเยอร์ทรู้ด บอเออร์ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาคนสำคัญ ก็ได้พาตัวกลับคืนมาสู่บ้านอันโอ่อ่าของนาง แล้วก็ต้องถูกจับกุมตัวเกือบจะในทันที อีกยี่สิบนาทีต่อมา ภายในห้องทำงานของสารวัตรฟิกส์ นางก็ได้ไขความลับเกี่ยวกับการฆาตกรรมยอห์น — เกลิน เบิร์กอาร์ดต์ ให้สารวัตรฟังอย่างสิ้นเชิง

"ฉันได้ฆ่าเขา" นางกล่าวด้วยเสียงสั่นสะท้าน "ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่าเขาเลย แต่ว่าเขาทำกับฉันจนกระทั่งฉันทนไม่ไหว เขาได้รีดเงินฉันไป เขาเกือบจะทำให้ธุรกิจของฉันต้องพินาศ เขาไม่เคยได้ซื่อสัตย์ต่อฉันเลย และเขายังได้ยั่วให้ฉันเกิดความเจ็บใจ ด้วยการคุยโวเกี่ยวกับความผูกพันระหว่างเขากับวูลฟ์แกงก์ และการเสพสมทางเพศระหว่างเขากับผู้ชายและผู้หญิงคนอื่น ซึ่งฉันก็พยายามอดทนจนได้ แต่แล้วในคืนวันนั้น เขาได้กล่าวว่า เขากำลังจะตัดทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ระหว่างเขากับฉัน

-อันนี้แหละที่เป็นเรื่องที่ฉันทนไม่ได้ ฉันรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจอย่างหนัก และโอกาสนั้นสมองของฉันก็เริ่มสั่งการทันที ฉันดึงเอาปืนสั้นออกมาจากกระเป๋าถือของฉัน และลั่นกระสุนนัดแล้วนัดเล่าเข้าใส่ร่างของเขา จนกระทั่งปืนหมดกระสุน เขาวิ่งหนีออกจากบ้าน และวิ่งไปตามท้องถนน ฉันก็ยังคงตามยิงเขาอยู่ ต่อจากนั้น ฉันก็พาตัวไปเช่าโรงแรมเล็ก ๆแห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่น จนกระทั่งจิตใจของฉันเริ่มเป็นปกติดีขึ้น ฉันจึงได้กลับมาบ้านและเผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่ตำรวจ"

"แล้วกระสุนปืนนัดที่ฝังอยู่ในฝาผนังของทางบันไดขึ้นชั้นบน เกิดขึ้นได้อย่างไร" สารวัตรฟิกส์ถาม "คุณกำลังยืน

อ่านต่อหน้า 34

ต่อจากหน้า...33

อยู่ที่บันได เมื่อเริ่มลั่นกระสุนยิงเขาอย่างนั้นหรือ"

"นั่นเป็นเรื่องที่ได้เกิดขึ้นในตอนหัวค่ำ ฉันกำลังกลุ้มใจเหลือเกินเกี่ยวกับเรื่องยุ่งยากทั้งหมดที่ฉันมีอยู่กับยอห์น และเกี่ยวกับเรื่องเงินที่ฉันได้ทุ่มเทไปเพื่อเขาอย่างมากมาย จนกระทั่งกระทบกระเทือนถึงธุรกิจของฉัน ฉันคิดจะให้เรื่องมันจบสิ้นไปทั้งหมด ดังนั้นฉันจึงได้นั่งคิดและตัดสินใจอยู่ที่บันได แล้วฉันเอาปลายกระบอกปืนจี้เข้าที่ศีรษะแล้วเหนี่ยวไก แต่ปรากฏว่าไม่มีกระสุนติดอยู่ในปืนแม้แต่นัดเดียว ฉันจึงได้เริ่มบรรจุกระสุนใหม่ และได้เกิดปืนลั่นขึ้น ทำให้กระสุนปืนฝังเข้าไปในฝาผนังบนช่วงบันไดตอนนั้น และในตอนนั้นเอง ที่ฉันได้คิดขึ้นมาถึงลูกชายที่ยังเล็กของฉัน และตัดสินใจใหม่ว่าฉันจะฆ่าตัวตายไม่ได้ และนั่นเองได้เป็นเหตุทำให้ฉันมีปืนอยู่ในกระเป๋าถือเมื่อตอนที่ยอห์นเข้ามาในบ้าน"

เบอร์ทรู๊ด บอเออร์ ได้ให้ปากคำให้เจ้าหน้าที่บันทึกเอาไว้โดยละเอียด ต่อจากนั้นนางก็ได้ลงนามในคำให้การของเธอ เป็นหลักฐานว่านางได้เป็นผู้ฆ่ายอห์น เกลิน เบิร์กฮาร์ดต์ แล้วนางก็ตกเป็นจำเลยในชั้นศาล และแม้ว่านางจะไม่ได้ปฏิเสธว่าเป็นผู้ยิงนักเรียนแพทย์ชาวอเมริกันก็ตาม แต่นางก็ยังได้อ้างว่า การที่นางได้กระทำไปอย่างนั้น ก็เพราะนางกำลังอยู่ในภาวะคลุ้มคลั่งเป็นการชั่วคราว

ในการพิจารณาคดีของศาลนั้น ไม่ปรากฏมีหลักฐานแต่อย่างใดว่า จำเลยได้มีการเตรียมการไว้ก่อน แต่กระนั้นอัยการก็ยังได้เรียกร้องต่อศาลให้ลงโทษจำเลยสำหรับความผิดฐานฆ่าคนตายในอันดับที่สอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ อัยการได้อ้างว่า แม้ว่าจำเลยจะได้พิสูจน์ต่อศาลว่า เบิร์กฮาร์ดต์ได้กระทำการทารุณต่อจิตใจของนาง แถมยังได้หลอกลวงเอาเงินของนางไปบำรุงบำเรอความสุขเป็นส่วนตัว ซึ่งเป็นการสร้างความเจ็บช้ำให้แก่นางก็ตาม แต่ก็น่าจะมีการแก้ไขตกลงกันโดยวิธีอื่น จำเลยไม่น่าจะปล่อยให้ตัวเองลุแก่โทสะ จนถึงกับตัดสินใจฆ่าคนตายอย่างนั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการล้างแค้นนั่นเอง

ในการตอบโต้กับคำแถลงของอัยการ ทนายจำเลยได้กล่าวแก้ด้วยการชี้ให้เห็นว่า เบอร์ทรู๊ด บอเออร์นั้น เป็นนักยิงปืนที่มีฝีมือเยี่ยมคนหนึ่ง สำหรับมือปืนสตรีแห่งสโมสรยิงปืนและล่าสัตว์แห่งกรุงเวียนนา นางเคยได้รับรางวัลชนะเลิศ ในการแข่งขันยิงปืนสั้นมาแล้วสองปีซ้อน และยิ่งไปกว่านั้น นางยังเป็นนักกีฬาหญิงในการกีฬาเกือบทุกประเภทอีกด้วย นางเป็นหญิงคนหนึ่งที่ถือใบอนุญาตให้ขับขี่เรือยนต์แข่ง และการขับขี่เครื่องบินอีกด้วย

"ถ้า" ดร.ไมเออร์ ทนายจำเลยกล่าวสรุป "นางเบอร์ทรู๊ด บอเออร์ เกิดมีเจตนาที่จะฆ่ายอห์น เกลิน เบิร์กฮาร์ดต์จริง ๆแล้ว นางก็อาจใช้ปืนยิงเขาให้ตายได้ง่าย ๆด้วยการใช้กระสุนเพียงนัดเดียว โดยหมายเล็งยิงเป้าหมายฉกรรจ์ เช่นที่หัวใจหรือที่หัว ซึ่งนางย่อมสามารถทำได้อย่างง่ายดายสถิติของความแม่นปืนของนางนั้น แสดงให้เห็นว่า นางยิงได้อย่างแม่นยำมากในระยะดังกล่าว ข้อเท็จจริงที่นางไม่ได้ใช้ฝีมือแม่นปืนของนาง เป็นการพิสูจน์ว่านางได้ลั่นกระสุนออกไปโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ลั่นออกไปเพราะความพลุ่งพล่านดาลเดือดของอารมณ์ ทำให้นางเกิดลืมตัวไปเป็นการชั่วคราว เพราะจิตใจที่ต้องถูกบีบคั้นอย่างทารุณ" ต่อจากเขาก็ได้เรียกร้องขอให้ศาลได้พิจารณาพิพากษาโทษ ในข้อหาว่าฆ่าคนตาย เพราะต้องถูกก่อกวนอารมณ์อย่างรุนแรง และโดยไม่ได้มีการเตรียมการไว้ก่อน เป็นการฆ่าคนตายที่เกิดขึ้นอย่างปุบปับ

เหตุผลของทนายจำเลย ทำให้คณะลูกขุน พากันเชื่อถือ ดังนั้น เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน นางเบอร์ทรู๊ด บอเออร์ จึงได้ถูกศาลพิพากษาให้ต้องจำคุกเป็นเวลาสามปี สำหรับความผิดฐานฆ่าคนตายเพราะต้องถูกก่อกวนอารมณ์ ซึ่งสมควรได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ

"ผีเพลง" ต่อจากหน้า19

"แม่เจ้าโว้ย ชื่อเพราะซะด้วย ไหนลองขยับให้เพื่อนฟังหน่อยซิ"

"ย่อมได้ พวกเอ็งฟังนะ..."

ว่าแล้ว มันก็กดปุ่มที่วิทยุเทปแล้วยืนโก่งคอร้องด้วยเสียงอันดัง

"....ลาก่อนบ้านนาของข้านี่เอ๋ย จากแล้วไปเลยจะไม่คืนกลับ ยากจนนักหนาเกิดมาอาภัพ ไม่รวยไม่กลับมาให้คนหยาม..."

มันร้องต่อไปจนจบ เพื่อน ๆ ตบมือเสียงสนั่นอย่างให้กำลังใจ แต่พอมันเปิดวิทยุเทปที่ร้องอัดเสียง ทุกคนก็มองหน้ากันอย่างทึ่งใจ

"ไหงมีเสียงดนตรีด้วยละ/."

ไอ้ยอดมันยิ้มอย่างพออกพอใจตอบว่า

"ก็กูให้เขาอัดเสียงดนตรีเข้าไปก่อน แล้วมาร้องให้พวกเอ็งฟังไงล่ะ เขาเรียกว่าทำเทคนิคน่ะ ยังมีอะไรแปลก ๆกว่านี้อีก ยิ่งถ้าพวกเอ็งมาฟังตอนกลางคืนยิ่งน่าฟังกว่านี้ ไม่เชื่อมาลองฟังดูก็ได้/."

"เอาซิ คืนนี้พวกกูจะมาฟัง"

มืดแล้ว

มีแต่เสียงของหรีดเรไร ภูสามลูกทมึนอยู่เหมือนยักษ์ยืนยาม ไอ้ยอดมันหอบเสื่อลงจากบ้านไปที่โคนต้นไม้ เพราะไม่อยากรบกวนพ่อแม่ที่บ่นว่าหนวกหู เพื่อนเกลอทะยอยมาทีละคน ไอ้แฉ่ง ไอ้สม ไอ้ดม ไอ้หนา ครบหน้าครบตากันเป็นอันดี

"มาเลยเพื่อน กูจะให้ฟังเพลงบรรเลงก่อน"

พูดจบมันก็กดปุ่มเสียงดังแกร็กม้วนเทปก็หมุนโดยไม่ช้า

"โหววว---วู-วู่ โบ้วววววว------"

"เฮ้ย,เพลงอะไรกันวะ มันเสียงหมาหอนนี่นา"

"เฮ้ย,เพลงอะไรกันวะ มันเสียงหมาหอนนี่นา"

ไอ้แฉ่งตาเหลือก เพื่อนมันก็ทำท่าเหมือนกัน ไอ้ยอดหัวเราะ

"ใครบอกมึง นี่เป็นเพลงประกอบในหนังต่างหาก"

"หนังอะไร"

"หนังผี/."

มันตอบหน้าตาเฉย ทำเอาพรรคพวกสะอึก บ้างก็ทำคอย่น

"บ้ารึไง อยู่ ๆก็เอาเพลงหนังผีมาให้ฟัง"

เสียงเพลงนั้นยังกังวานต่อไป มันทำให้เพื่อนทุกคนมองหน้ากัน ขนลุกเกรียวกันทั้งทีม แต่ไอ้ยอดมันหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ

"พอทีวะ ยอด ถ้ามึงไม่ปิดเพลงห่า ๆนี่พวกกูจะกลับละ"

ไอ้หนายื่นคำขาด มันเอื้อมมือไปปิดเทปนั้นทันทีเหมือนกัน

"หยุดก็หยุด แค่นี้ก็ปอดกันไปได้ กูมีเรื่องสนุกจะเล่าให้ฟัง พวกมึงจะฟังหรือเปล่า"

"เอาซิ ดีกว่าฟังเพลงตะหวักตะบวยนี่ เรื่องพวกหางเครื่องลูกหาบนั่นหรือเปล่า"

"ดีกว่านั้นอีก----"

แล้วมันก็เริ่มเล่า

ยอดออกจากบ้านภูสามลูกเมื่อบ่ายมากแล้ว ด้วยเกรงว่าจะไม่ทันรถทัวร์เที่ยวสุดท้ายที่จะเข้าจังหวัดและต่อไปที่กรุงเทพฯ มันจึงเดินอ้ำเอา ๆ

แปลกเหลือเกิน---

ทั้ง ๆที่ไม่ใช่หน้าฝน เพราะเพิ่งเก็บเกี่ยวเสร็จ ทำไมท้องฟ้ามันมืดครึ้มอย่างกับอะไรดี ลมก็แรงอย่างจะเกิดพายุ ท้องฟ้าทางทิศตะวันตกแดงฉานเหมือนสีเลือด---

"อะไรของมันวะ เสือกฝนตกลงมาแล้วกูจะทำอย่างไรดี"

มันบ่นกับตัวเอง มือหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้ากระชับขึ้นกว่าเดิม

ทางด้านซ้ายมือมีกระต๊อบจวนพังมิพังแหล่อยู่หลังนึง คิดว่าถ้าฝนตกลงมาตอนนี้ก็จะวิ่งเข้าไปหลบฝนซักพักหนึ่งก่อน แต่นั่นมันถนนสายใหญ่นี่นา ทำไมเงียบเหลือเกิน ไม่มีรถแล่นผ่านมาซักคัน

หรือว่ารถทัวร์หมดแล้ว----

ขณะที่ยังละล้าละลังอยู่ว่า จะ

หลบเข้าไปที่กระต็อบดีหรือไม่นั่นเอง

เสียงรถเก๋งคันหนึ่งก็แล่นมาด้วยความเร็วสูง ช่วงตอนนั้นเป็นทางโค้งเลียบตีนเขา

โครม/.

เสียงรถเก๋งกระแทกเข้ากับรถบรรทุกที่สวนมาดังสนั่นหวั่นไหว ยอดมันยืนนิ่งตลึงอ้าปากค้าง รถเก๋งคันงามกระเด็นเหมือนถูกจับโยน มันพลิกคว่ำพลิกหงายไปมาหลายตลบ เจ้ารถบรรทุกคันนั้นไม่ยอมหยุด มันเพิ่มความเร็วขึ้น จนหายลับไปจากสายตา---

"ชิบหาย มันชนแล้วหนีนี่หว่า"

เร็วเท่าความคิด ยอดวิ่งไปยังที่เกิดเหตุ แต่ก็ช้าไปเสียแล้ว ไฟลุกท่วมรถเก๋งคันงามนั้น เสียงคนร้องโหยหวนพร้อมกับกลิ่นเนื้อคนเหม็นไหม้น่าสยดสยอง

"ตายเรียบละซี กี่คนวะ"

ไอ้ดมถามเสียงแหบ

"กูไม่กล้าเข้าไปดู ไม่รู้ว่ากี่คน"

เสียงของไอ้ยอดแผ่วเครือเหมือนกับเหน็ดเหนื่อยเหลือประมาณ

ทันใดนั้น เสียงหมาก็หอนโบ๋วขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทั้งหมดมองตากันอย่างงุนงงว่า นี่มันเรื่องอะไรเล่า--

แกร๊ก/

เทปตลับนั้นหลุดออกมาจากช่องของมัน ทำเอาพรรคพวกสะดุ้งโหยง

"อะไรกันนี่/."

ไอ้แฉ่งอุทานออกมา เพราะว่าเทปตลับนั้นยังหมุนอยู่ ไอ้ยอดเก็บเข้าที่เก่า มันยังคงหมุนต่อไป

"โบ๋วว์---บู๋ววว์-----"

"ปิดโว้ย ปิด มึงนี่บ้าไปแล้วหรือไง"

ไอ้หนาตะโกนเสียงลั่น แต่ไอ้ยอดไม่ใส่ใจ มันทำเป็นเฉยเสียอย่างนั้นเอง ทำให้เพื่อนฝูงหัวฟัดหัวเหวี่ยง

หมาเจ้ากรรมทางท้ายหมู่บ้านหอนรับขึ้นเกรียวกราว ไอ้แฉ่งโมโหเดือดโดดเข้าคว้าคอเสื้อไอ้ยอด คำรามว่า

"มึงพูดเรื่องจริงมา ไอ้ยอดว่ามึงได้เทปนรกนี่มาจากไหน"

"ก็กูบอกมึงแล้วว่าได้รางวัลมาจากร้องเพลง"

"โกหก กูไม่เชื่อ ทำไมมึงจึงเปิดเพลงบ้า ๆเป็นเสียงหมาหอนอย่างนี้วะ"

"อ้าว, ก็พวกมึงอยากฟังไม่ใช่รึ กูเล่าเรื่องสนุก ๆให้ฟังแล้ว แถมเปิดเพลงให้ฟังอีกยังไม่ว่าดี...."

"พวกกูจะกลับละ หมาเปรตนั่นก็หอนกันอยู่ได้"

ไอ้สมพูดอย่างหงุดหงิด คนทั้งสี่ลุกขึ้น ไอ้ยอดหัวเราะพูดว่า

"ตามใจพวกมึงซี กูไม่ได้บังคับใคร จะไปไหนก็ไป"

"ไปเถอะเรา ท่ามันไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว"

ไอ้แฉ่งว่า

"ไอ้พวกปอดแหก แค่นี้ก็หูตูบเสียแล้ว รีบไปซิ ฮ่ะ ๆ ๆ"

เสียงของไอ้ยอดเย็นเยือก เพื่อนหนุ่มมองตากันแล้วเดินลิ่วจากไป มันไม่ใส่ใจกลับเปิดเทปเสียงดังกว่าเดิม

มีแต่เสียงหมาหอนทั้งนั้น/.

"กูว่ามันมีอะไรแปลก ๆว่ะ"

ไอ้สมว่า เพื่อนอีกสามคนหยุดกึกโดยไม่ได้นัดหมาย

"อะไรแปลก"

"ไอ้ยอดล่ะซี ทำไมมันเอาเพลงหมาหอนเปิดให้พวกเราฟัง"

"หรือว่ามัน---"

"มันอะไรวะ แฉ่ง มึงพูดออกมาให้หมดกระทงความ"

"มันตายไปแล้วน่ะซี/."

"เฮ้ย, เป็นไปได้อย่างไร ก็มันยังเป็นตัวเป็นตนอยู่นี่หว่า---"

ไอ้หนาร้องออกมาอย่างอัศจรรย์ใจว่าทำไมไอ้แฉ่งพูดอย่างนั้นออกมาได้ ไอ้แฉ่งโบกมือให้พรรคพวกหยุดเดิน แล้วพูดว่า

"เราแอบย่องเข้าไปดูมันอีกทีไหมล่ะ ว่ามันจะทำอย่างไรบ้างเมื่อพวกเราไม่อยู่ด้วย"

"เออดีเหมือนกันว่ะ จะได้หายสงสัยเสียที"

ทั้งหมดหันกลับมายังที่ไอ้ยอดเล่นเทปอีกครั้งหนึ่ง ในแสงสลางเลือนได้แสงดาวนั้น ร่างของไอ้ยอดนั่งตะคุ่ม ๆ อยู่ มันไม่ได้ใส่ใจเลยว่าพวกนี้จะกลับมาอีก

"ฮือ...ฮือ...ฮือ...ฮือ....ฮือ..ฮือ...."

"พวกมึงอยู่ที่นี่แหละ อย่าทำเสียงดัง กูจะเข้าไปดูใกล้ ๆ"

ว่าแล้วก็คลานกระดึบเข้าไปอย่างแผ่วเบาเหมือนอาการของแมวขโมย ใกล้เข้าไปทีละนิด ๆจนอยู่ในระยะห่างไปเกินห้าวา----

ทันใดนั้น กลิ่นเหม็นสาบเหม็นสางก็กระทบเข้ากับจมูก ตามมาด้วยกลิ่นเน่าเหม็นอย่างรุนแรงจนแทบสำลัก ไอ้แฉ่งตัวเย็นไปหมด

โดยที่มันยังนั่งหันหลังให้นั้นเอง ไอ้ยอดมันก็พูดออกมาว่า

"มึงกลับมาทำไม หือแฉ่งอยากฟังเสียงเพลงผีรึ ฮ่ะ ๆๆ"

เสียงนั้นไม่ใช่เสียงยอดเลย พอมันหันหน้ามาให้เห็น ไอ้แฉ่งก็รู้สึกเหมือนตายไปแล้วครึ่งตัว--

ใบหน้านั้นบิดเบี้ยวเหยเก เต็มไปด้วยเลือดสด ๆ อ้าปากผงาบ ๆ

"เฮ้ย ผีหลอกโว้ย/."

มันร้องสุดเสียง แล้วเผ่นอ้าวอย่างไม่เหลียวหลัง วิ่งเข้าชนพรรคพวกจนล้มคว่ำล้มหงายไปตาม ๆกันด้วยความขวัญหนีดีฝ่อ

เช้าวันต่อมา----

เจ้าหน้าที่ตำรวจสามนายเข้ามาที่หมู่บ้านภูสามลูก ถามหาพ่อแม่ของไอ้ยอด

"มีอะไรหรือครับ จ่า"

ไอ้แฉ่งถามด้วยความแปลกใจ

"มีคนตายเพราะถูกรถชนข้างถนนไปจังหวัดคนหนึ่ง บัตรประชาชนบอกว่าชื่อยอด ดวงดี อยู่ที่ภูสามลูกนี่ ตายมาสามสี่วันแล้ว ให้พ่อแม่ไปรับศพกลับ/."

ไอ้แฉ่งหลับตาลงด้วยความเสียวสยอง พูดในลำคอว่า "ไปที่ชอบ ๆเหอะวะยอด กูจะกรวดน้ำไปให้"

สวยเพียงบุพผา ต่อจากหน้า 21

"ระวังพวกปากว่ามือถึงนะจามรี" เพื่อนคนหนึ่งของหล่อนเตือน

จามรีเยาะคำเตือนของเพื่อนอย่างไม่แคร์

"อย่างดีก็ได้แค่แตะเนื้อแตะหนัง ก็คิดเสียว่าเป็นทาน ไม่เสียหายอะไรนี่ทุกวันนี้ผู้หญิงคนไหนไม่ถูกผู้ชายแตะเนื้อ"

จริงอย่างที่จามรีว่า เรื่องของการแตะเนื้อนิด ต้องแก้มหน่อยเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้หญิงทุกวันนี้

ไม่เห็นจะชอกช้ำที่ตรงไหน ดีเสียอีกได้เรียนรู้ผู้ชายสำหรับเผื่อเลือกอย่างจามรี

โดยปกติแล้ว หล่อนเป็นคนอ่อนหวาน

แต่ลึกเข้าไปข้างใน จามรีเป็นผู้หญิงที่ขี้หึงอย่างร้ายกาจ แต่หล่อนไม่แสดงออกเลยถ้าหากว่าหล่อนไม่รัก

เพื่อนของหล่อนเคยเตือนผู้ชายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับจามรี

"ยายนี่น่ะถ้าเขารักละก้อ อย่าไปทำอะไรขัดใจเขาเชียวนะ ร้ายเป็นบ้า ร้อนกว่าไฟเสืออีก"

ใช่จามรีร้อนกว่าไฟเสืออีก

แล้วจามรีก็แต่งงานกับ ดร.เชื้อพระวงศ์คนหนึ่ง

เขาเป็นหนุ่มเต็มตัววัย 35 สมาร์ท

รับราชการอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศระดับนักการทูต ต้องเดินทางไปต่างประเทศปีละหลายครั้ง

การแต่งงานระหว่างหล่อนกับหม่อมเจ้าองค์นั้นเป็นไปอย่างสมเกียรติ

แขกเหรื่อนับเป็นเรือนร้อย

ไหนจะเอกอัครราชทูต

ไหนจะนักการธนาคาร,พ่อค้า,นักการเมือง,ทหาร

นายกรัฐมนตรีและท่านผู้หญิงเป็นประธานในการหลั่งน้ำสังข์

จามรีสวยที่สุดจนทุกคนออก

อ่านต่อหน้า 37

อาทิตย์นี้ อ่านต่อหน้า 13

"ผมยังไม่มีงานที่จะใช้คุณ" อำมาตย์บอก

มานิตย์กลับบอกเขาว่า

"ไม่เป็นไรหรอกครับ ถ้ามีเรียกผมใช้ก็แล้วกัน ผมมาที่นี่ทุกวันแหละครับ"

"ตอนนี้แย่หรือไง?" อำมาตย์ถามอย่างตรงไปตรงมา

"ก็งั้นแหละครับ แต่ผมไม่ได้ขอรับใช้ เพราะความแย่หรอก ผมมันคนชอบสนุก"

"ก็ดี...แล้วมีอะไรผมจะเรียกใช้"

"ครับ คุณจะได้เห็นฝีมือผม"

อำมาตย์ดื่มกาแฟจนหมดแก้ว เรียกบ๋อยมาจ่ายเงิน แล้วก็ลุกขึ้น

"ผมไปละมานิตย์"

มานิตย์รับคำ

"โชคดีครับ"

อำมาตย์ก้าวอย่างรวดเร็วออกไปที่ประตูห้อง พอร่างเขากระทบกับอากาศนอกห้อง

เขาก็ได้ยินเสียงกระสุนระเบิดถี่ยิบ

"ปัง...ปัง...ปัง...ปัง..."

อำมาตย์ทิ้งตัวลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับรู้สึกเสียวปลาบที่ต้นแขนและชายโครง

เสียงปืนยังแผดสนั่น

เขากลิ้งไปตามพื้นหน้าห้อง แล้วกลิ้งตกไปตามคั่นบรรได 3 คั่น

ไม่ทันที่จะทำให้อำมาตย์คิดอะไรมากกว่าที่จะหนีความตายให้พ้น

เมื่อฟาดลงไปกับพื้นเกือบถึงฟุตบาธ เขาก็รู้สึกว่ามือที่ลงไปตามไหล่และชายโครงนั้นพบกับน้ำเหนียวเหนอะ

เลือด

กระสุน 2 นัด ถูกที่ไหล่นัดหนึ่ง และที่สีข้างนัดหนึ่ง

คนหลายคนกรูกันเข้ามาหาเขา

"คนถูกยิงเร็ว! เรียกรถเร็ว! คนถูกยิง!" เสียงผู้ชายคนหนึ่งร้อง

พอดีมานิตย์วิ่งกระเสือกกระสนออกมา เขามาดูเหตุการณ์ เขาก็พบกับอำมาตย์กำลังถูกประคองขึ้น

"คุณอำมาตย์ถูกยิง มาผมพาไปโรงพยาบาลเอง เป็นยังไงครับ พอเดินไหวไม้?"

เขาถามอย่างกระตือรือร้น

"ได้...ไม่เป็นไร" อำมาตย์พยายามทำใจให้เข้มแข็ง

มานิตย์ประคองเขาไปที่รถแท็กซี่ เขาสั่งรถพุ่งไปโรงพยาบาลอย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางคนที่มุงกันเข้ามาดูเหตุการณ์

ขณะนั้น เวลาเกือบ 24.00 น.

ห้องแม่ม่าย..ต่อจากหน้า 17

ประคุณมหิมบึ้มบึ้ม...ซ่า...พิลึกละคุณเอ๋ย

คนนี้แหละ แม่ม่ายเกวลี!!

หน้ารูปไข่ ผิวเนียนคล้ำ จมูกโด่ง ปากบางแดงระเรื่อน่าจูบชะมัด เธอบอกว่าอยากดูหนังจากวีดิโอเทป

"หนังโป๊ไม่เอานะคะ!"

เกวลีรีบบอก ชายตามองแวบหนึ่ง ทำให้เกิดการตาแทงตากันผางเบ้อเร่อ

--เธออาจจะรู้ว่าพวกผู้ชายที่เล่นวีดีโอเทปน่ะ ส่วนมากมักจะมีหนังโป๊เป็นกระตั๊ก ๆด้วยกันทั้งนั้น ตั้งแต่โป๊น้อยที่สุด จนถึงโจ๋งครึ่มแจ่มแจ้งแดงแจ๋แบบหนังลามกไปนั่น

"เก๊เค้าชอบหนังซาดิสม์หยั่งไอ้ชาติหิน ทีซาส์ล บรอนสันเล่นคู่กะโฮปแลงก์ค่ะ มีฉากพวกวัยรุ่นรุมอัดก็อปปี้ลูกสาวพระเอกจนเป็นบ้า"

เกวลีหน้าแดงเข้ม

"ประสาท! ดูหลายรอบแล้วย่ะ"

"งั้น "สตอร์ด็อก" เป็นไงฮะ?"

ไฟโรจน์ทุลีกุจอ- หมายถึงงานของจอมโหด แซม แพ็คคินพาร์ในชื่อพากย์ไทยว่า "ไอ้ก้านสั้น" ที่ฉายสกาล่ามา 5-6 ปี เห็นจะได้

เป็นอันว่าตกลงตามนั้น

เงียบกันเป็นทิวเชียวครับ อีตอนถึงฉากพวกช่างไม้วิตถารกลุ้มรุมกันข่มขืนซูซานน่า ยอร์จ ในห้องรับแขก ท่ามกลางการ (แสร้ง) ดิ้นรนของคุณเธอ ผู้รับบทเป็นเมียใจเปลี่ยวของไอ้หนูดัสติน ฮอฟมันท์ ผู้บ้าตำราซะจนลืมทำการบ้านบนเตียงให้เมีย

เสียวหวีดร้อง เสียงขู่คำรามกับเสียงหอบหายใจฟืดฟาดระหว่างที่ไอ้พวกบ้ากามกำลังชำเราสาวหุ่นเซ็กซี่

ไม่ว่าข้างหน้าหรือข้างหลัง...กับการบังคับให้เธอใช้ปากกระตุ้นอารมณ์ให้มัน

--จากการเงียบเสียงเมื่อตะกี้ คนดูชักจะหอบหายใจหนักหน่วงกันขึ้นมาซะแล้วซี่ นัยน์ตาวิ้งไสไปตาม ๆกัน ...ผมชายตาไปทางเกวลี ปรากฏว่าเธอบีบมือแน่นอยู่บนหน้าตัก บางทีก็ขยับโคนขาไปมาคล้ายกับจะบรรเท่าความเมื่อยขบ แต่ผมรู้ดีว่าเธอทำแบบนี้เพราะอะไร?

ครับ เพื่อไม่ให้เยิ่นเย้อ ก็ขอรวบรัดไปถึงตอนที่ผมเข้าไปอุบเงียบอยู่ในห้องของเธอซะเลย!

สะสวย จุ๋มจิ๋ม หอมกรุ่น ประดับประดาน่ารักตามแบบของห้องนอนผู้หญิงทั่ว ๆไป...แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับอารมณ์เร่าร้อนฉ่ามาจากการดูหนังอุ่นเครื่องเมื่อตะกี้ ทำให้เรารู้ว่าต่างปรารถนาอะไร

โผพรวดเข้าหากัน เธออัดปากกับผม เนื้อตัวสั่นเทิ้ม หอบหายใจลึกแรง งึมงำแหบปร่าฟังแทบไม่ได้ศัพท์

"เร็ว ๆซีคะ โธ่..."

เสื้อนอนกระเด็นไป สองเต้าผุดพรวดออกมาอล่างฉ่างครั้นกางเกงหลุดพรืด...ปรากฏว่าเกวลีเหลือแต่ตัวล่อนจ้อนไม่ผิดกับทารกแรกเกิด

คราวนี้มือไม้เธอสารวนกับเสื้อกางเกงผม...เสียววาบคล้ายโดนไฟฟ้าจี้ รู้สึกเหมือนโดนดูดกลืนหนักหน่วง

รวบร่างอวบขึ้นมาโยนบนเตียง แล้วผมก็โถมเข้าใส่ทั้งเนื้อทั้งตัว ท่ามกลางเสียงคร่ำครวญ ดิ้นรน ยังกะม้าพยศ แต่จ๊อกกี้อย่างผมไม่ใช่ใจเสาะหรือว่ายอมเล่นหลังม้าง่าย ๆมีแต่จะควบตะบึง ทั้งโยกทั้งไส ทั้งลงแส้ไม่ปรานี คล้าย ๆกับจ๊อกกี้ผู้สปริ้นท์ที่สุดเหวี่ยงเข้าเส้นชัยในการแข่งขันที่มีรายการดับเบิ้ลเงินรางวัลเป็นเดิมพัน!

"ทำไมเก๊ถึงเลิกกะเค้าน่ะหรือคะ?"

เกวลีนอนอัดควันบุหรี่อยู่แนบกายผม เราต่างผลัดกันอัดควันให้ดูโรแมนติค ก่อนจะเล่าต่อเสียงหยัน

"คนแรก..อาทิตย์สองอาทิตย์ถึงจะมาหา ถึงจะมีเงินทองเหลือใช้แต่มันก็ทรมานเป็นบ้า เหยื่อซาดิสม์ชัด ๆรายต่อมา นอนอยู่ดี ๆ มันก็ตบหน้าโครม ๆจนกระเด็นลงมาจากเตียง แล้วมาประคองปลอบโยน เห็นเราเป็นมาร์โซคิสต์มั้ง-พวกชอบความเจ็บปวดทรมาน"

"บ้าดี"

"ค่ะ...กำลังนั่นนี่กันอยู่ดี ๆ ก็ตบตีเก๊อีก โอ๊ย ใครจะไปทนไหว เลยไล่ออกจากห้อง ไม่ต้องมาเหยียบอีกต่อไป อยู่คนเดียวดีกว่า"

หล่อนขอตัวเข้าห้องน้ำ ครู่หนึ่งก็เดินบิดธรณีออกมาเปิดเบียร์ขวดใหม่ รินสองเหยือกมาวางที่โต๊ะหัวเตียง โดยไม่ได้อินังขังขอบเรือนกายเปล่าล่อนของตัวเอง

ไม่แยแสกระทั่งนัยน์ตาเบิกโพลงของผมด้วย กระทั่งต้องเอื้อมมือไปตะปบพูนพงอวบอล่าง-เป็นการขอบใจ

แขม่วท้องระริก นัยน์ตาฉ่ำ หยิบบุหรี่จากมุมปากไปดับแล้วฟุบหน้าลงกับอก...เอื้อมมือผ่านหน้าท้องแผ่ว ๆ อย่างชำนิชำนาญไปสู่จุดหมายจนผมขนลุกเกรียวขึ้นมาบันดล

ปากลิ้นแม่ม่ายเกวลีเหลือกำลังลาก...ว่องไวใหญ่หลวงยิ่งกว่าลิ้นงูซะด้วยซ้ำ ก่อนจะกระโจนขึ้นมาบนตัว

"น่าแก้ค่ะ! น่าแรงๆ" เธอร้องคราง ผมตะปบก้อนเนื้อทั้งสองเอาไว้ "เบาแรงๆค่ะ แรงจัด...ดึงแทบมันหลุดออกมาเลย โอ๊ย... นั่นแหละค่ะ คุณคงจะไม่รู้ว่าเค้าบ้าที่ก็เลยติดเซ็กส์แบบมาดิสม์ซะแล้ว...โอ๊ย น่าเก เห็ดตายโค่ะ ทูนหัว"

อ่านต่อหน้า 37

ห้องแม่ม่าย.. ต่อจากหน้า 36

ยมเลยต้องพลิกร่างเปลี่ยนตำแหน่งกับเธอ...คราวนี้เกวลีก็เลยโดนสังหารอย่างเหี้ยมเกรียมสาสมใจ จากคนที่บางอารมณ์ก็น่าตีส้มสุดขั้วเหมือนกัน...!

สวยเพียบพูนๆ ต่อจาก หน้า 35

ปากชมว่า หม่อมเจ้าพระองค์นั้นเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดเพราะจามรีนั้นมีความงามระดับนางงามโลก

แม่ของจามรีให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า เมื่อตั้งครรภ์จามรีนั้นหล่อนฝันว่านางฟ้าเอาแหวนเพชรมาสรวมนิ้วให้

ภาพการแต่งงานของจามรีเป็นหน้าปกหนังสือพิมพ์แฟชั่นเกือบทุกฉบับที่ออกในประเทศไทย

"ฝ่าบาทจะต้องทิ้งงานที่ทำอยู่เสียบ้าง เพื่อเอาเวลาให้จามรีมาก ๆ หน่อย" หล่อนบอกกับหม่อมเจ้าผู้เป็นสามี

นัยน์ตาของเขาที่มองหล่อนนั้นประกายวาวเหมือนจะกลืนเข้าไปในหัวใจ

เขาพบหล่อนเพียงอาทิตย์เดียว

แล้วก็สารภาพรักกับหล่อน

จามรีตกลงทันที

เขาคิดว่าเขาขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น

ในขณะที่หม่อมเจ้าวสันต์บอกตัวเองว่าขึ้นสวรรค์นั้น

มีบางคนบอกว่า ท่านตกนรกต่างหาก เพราะท่านวสันต์อาจจะเป็นผู้ชายคนเดียวที่เปิดประตูกรงเข้าไปขังตัวเองเอาไว้อย่างโดดเดียว

"เขาไม่มีวันที่จะแย้มหน้าออกมาดูดวงตะวันเลย นอกจากจะถูกหล่อนกอดเอาไว้ให้ดูพระจันทร์ที่ดวงหน้าของหล่อนเท่านั้น แล้วคิดดูซิมันน่าเบื่อไม้?" นั่นเป็นคำพูดค่อนข้างร้ายกาจทีเดียวสำหรับคนที่เป็นผัวของจามรี

ชีวิตเดือนแรกของจามรี และหม่อมเจ้าวสันต์ไปด้วยความหอมหวล ชีวิตรักของหล่อนและเขาตกเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ และข่าวซุบซิบในสังคมอยู่เกือบทุกวัน

ทั้งสองคนต้อนรับเพื่อนฝูง แขกเหรืออย่างน่าเหน็ดเหนื่อย แต่จามรีบอกว่ามันเป็นความสุขที่สุดในชีวิตของหล่อน

แต่พอเข้าเดือนที่ 2

จามรีก็ชักจะบ่นกับสามีของเธอ

"คุณชายคะ เมื่อไหร่จะยุติการต้อนรับแขกเหรื่อที่เป็นเพื่อนของคุณเสียที จามรีเบื่อจังเลย เราต้องมานั่งต้อนรับเขาจนถึงดึก จนเวลาของเราไม่มีเสียเลย พอหัวถึงหมอนก็หลับแล้วก็กลิ่นเหล้า จามรีไม่ชอบเลย"

ท่านชายวสันต์หัวเราะ

"ทำไม คุณไม่ชอบหรือ ทุกคนน่ะเป็นเกียรติยศของเราทั้งสองคน คุณไม่เห็นหรือ พวกนี้มาจากวงการทูต มันช่วยให้เราใกล้ฐานะทูตเร็วมากขึ้น"

จามรีทำหน้าเบื่อหน่าย

"ไม่หรอกค่ะ จามรีอยากเป็นเราสองคนมากกว่า"

ถึงจามรีจะเบื่อสักแค่ไหน

แต่แขกของท่านชายก็แวะมาเยี่ยมอยู่เกือบทุกวัน แต่ละคนนั้นมาคุยกับท่านชายเป็นเวลานาน บางคนอยู่จนเกือบถึงเที่ยงคืน

จนบางครั้งจามรีนึกอยากจะไล่กลับ

ชีวิตรักของหล่อนเริ่มมีปัญหา

หลังจากเก็บตัวอยู่ในบ้านเกือบสามเดือนเพื่อบ่มความรักให้สุกงอมนั้น

ความรักของหล่อนก็ชักจะเน่า

ท่านชายหมกมุ่นต้อนรับแขกไม่เว้นวัน

จามรีเริ่มแต่งตัวออกจากบ้านไปในงานสังคมโดยไม่มีท่านชายร่วมไปด้วยเหมือนเมื่อตอนข้าวใหม่ปลามัน

หล่อนแต่งตัวเว้าหน้าอกมากยิ่งขึ้น

ในขณะที่ท่านชายวสันต์ไม่ต้องการให้หล่อนแต่งตัวเช่นนั้น เพราะมันเสี่ยงต่อคำนินทาของสังคมในเมื่อหล่อนมิได้มีท่านชายเคียงข้างไปด้วย

จามรีกลับไปอยู่ในอ้อมแขนของผู้ชายระหว่างงานเต้นรำ

และงานคอกเทลล์

ท่านชายเริ่มออกเดินทางออกต่างประเทศ หลังจากหยุดการเดินทางมานานถึง 3 เดือน

จามรีขัดหงุดหงิด เพราะแต่ละครั้งของการเดินทาง บางทีก็นานเป็นสัปดาห์ สองสามครั้งจามรีขอเดินทางไปด้วย แต่ถูกปฏิเสธ โดยอ้างว่าถ้าหากไปคนเดียวแล้ว มันคล่องตัวและรวดเร็ว ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง

จามรีก็ไม่แยแส

พอท่านชายบินออกต่างประเทศ

จามรีก็ออกสังคมถี่มากยิ่งขึ้น

แม้พ่อแม่ของหล่อนจะห้ามปราม จามรีก็ไม่ฟัง

จริงอย่างเพื่อนของหล่อนว่า

รักของจามรีนั้นร้อนแรงและหึงหวง

เมื่อมันร้อนแรงขึ้นในระหว่างที่ท่านชายไม่อยู่ หล่อนไม่อาจจะดับความรักในอารมณ์ของหล่อนได้ หัวใจของหล่อนเริ่มเตลิด

"รู้หยั่งงี้ฉันแต่งงานกับไอ้รั้งที่ไหนสักคนเอาไว้บำเรอความรักของฉันยังจะดีกว่า เอาแค่อยู่กับฉันทั้งวันสนองตอบความรักของฉันทุกครั้งที่มันเกิดขึ้น" หล่อนปรารภกับเพื่อนที่ใกล้ชิด

จนเพื่อนของหล่อนต้องเตือน

"เกียรติยศมันผิดกันจามรี"

หล่อนกระแทกเสียง

"เชอะ เกียรติยศน่ะ มันย่อยความรักลงได้งั้นหรือ เวลาเราอยากขึ้นมาน่ะ กินมันได้งั้นเหรอ"

ในขณะที่เรือนร่างของหล่อนเอิบอิ่มขึ้นนั้น

เวลาจามรีแต่งเครื่องแต่งกายรัดหน้าอก

นมทั้งสองเต้าของหล่อนเนินทะเล้นขึ้นมาขอบเสื้อ

พวกผู้ชายเริ่มซุบซิบว่าจามรีกำลังห่างผัวของหล่อน

ผู้ชายนั้นมักมากทุกราย ไม่เลือกลูกเขาเมียใคร โดยเฉพาะพวกที่แสวงหาผู้หญิงเป็นอาหารว่าง

กลับจากต่างประเทศทุกครั้งท่านชายมักได้ข่าวความหรูหราของเมียอยู่ทุกครั้ง

เขาเตือนหล่อนให้คิดถึงเกียรติของเขา

แต่หล่อนก็เถียงว่า ทำไมเขาไม่คิดถึงความว้าเหว่ของหล่อน

ชีวิตรักของเขาและหล่อนชักจะอับเฉาลงไปทุกที

ในที่สุด---

เขาและหล่อนก็หย่าขาดกันในเดือนที่ 6

จามรีกลับมามีชีวิตอย่างเก่า

แต่เสี่ยงกว่า

บางทีก็รับจ้างเป็นนางแบบโดยไม่ต้องการเงินแม้แต่สตางค์

บางครั้งก็ออกโฆษณาทางที.วี

จนมีเสียงซุบซิบกันอย่างน่าเกลียดว่า หล่อนรับเงินตั้งล้านกว่าบาทจากนายธนาคารคนหนึ่ง

จามรีได้ยินเสียงซุบซิบที่ไม่ปกปิดนี้ หล่อนทำเฉยเสีย และเหวี่ยงตัวเองออกไปอย่างไม่แคร์ใคร

เดี๋ยวนี้ไม่มีใครรู้ว่า หล่อนกำจัดความว้าเหว่ของหล่อนด้วยวิธีไหน

กับผู้ชายคนไหน

และชีวิตของหล่อนจะลงเอยอย่างไร ในเมื่อหล่อนไต่บันไดสูงจนเกือบสุดขั้นแล้วจะปล่อยลงมาจนถึงขั้นต่ำสุดหรือ

อาจจะเป็นไปไม่ได้

แต่บางทีก็ไม่แน่เหมือนกัน

เพราะหล่อนต้องการผู้ชายที่เร่าร้อน และเป็นของหล่อนแต่เพียงผู้เดียว เหมือนผู้ชายรับจ้าง

หรือว่าหล่อนต้องการผู้ชายรับจ้าง/.

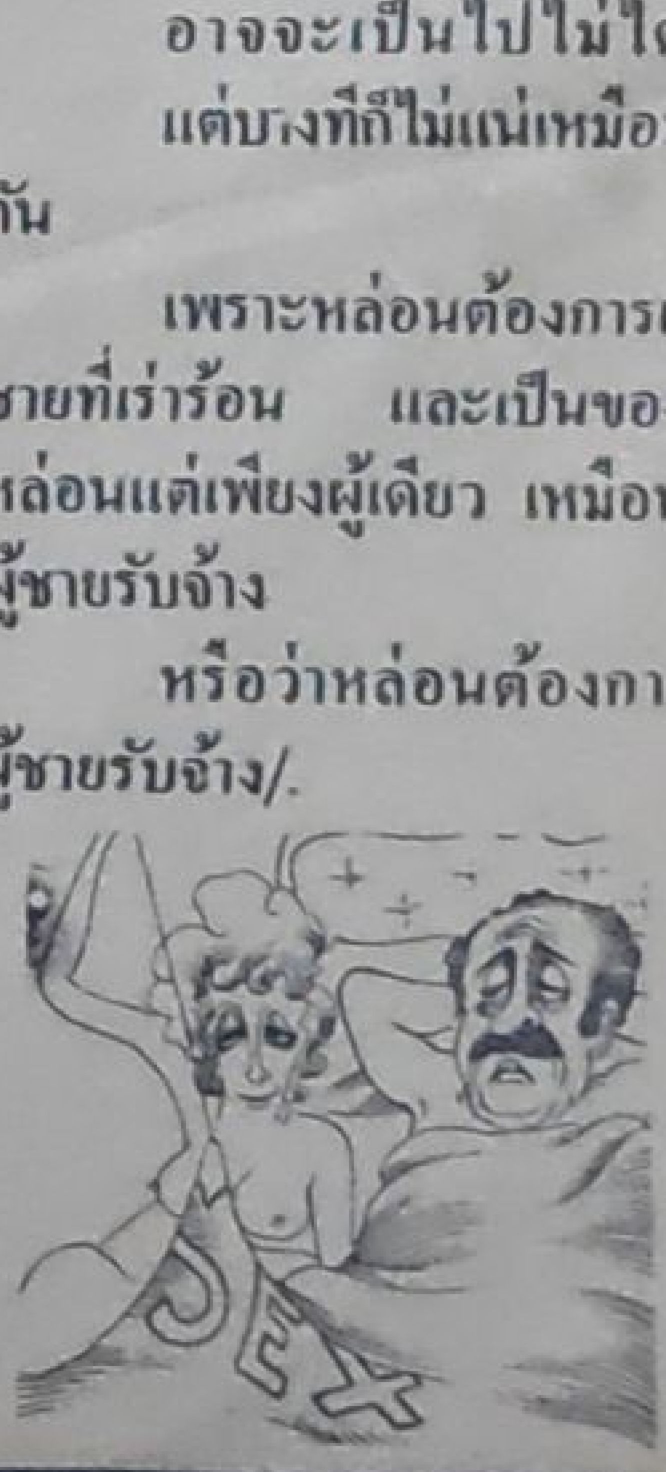

คุณหญิงข้างทำเนียบ

ต่อจากหน้า 17

"น้ำส้มแก้วละสิบบาท อีห่า น้ำส้มพ่อแม่มึงเรือะ แดกแล้วบินได้หรือไง?"

เนาว์ถอนหายใจยาว

"มันผิดกับน้ำส้มไอ้ตี๋หน้าปากตรอกนะแม่ นี่เข้าส้มแท้ ๆแก้วสวย เก้าอี้สบายแล้วก็ในห้องนะอากาศเย็นเปี๊ยบ"

"ฉุย..." นางละเมียดทำเสียงถ่มน้ำลาย "อีเศษผู้ดีตีนแดง"...

"ฉันน่ะ มันคนรุ่นใหม่นะแม่" เนาว์เอาคำพูดของพวกนักเรียนอาชีวะที่เธอเคยคุยด้วยมาพูดกับแม่

นางละเมียดย้อน

"ถ้าคนรุ่นใหม่ต้องแดกน้ำส้มแก้วละสิบบาทละก้อ กูยอมเป็นคนรุ่นเก่าดีกว่า แดกแก้วละบาท...." แล้วหันไปตำน้ำพริกต่อไป

เหลืออีกเก้าบาทแดกน้ำพริกปลาทูได้อิ่มท้อง"

เพราะความอยากได้เงินติดตัวไปนั่งคุยกับเพื่อนเลยทำให้เนาว์ละความงอนอ้อนวอนแม่ต่อไป

"น่าแม่น่า...สิบบาทเท่านั้นเอง ...แหมนุ่งกางเกงตัวละเกือบสามร้อยบาทจะให้มีสตางค์ใส่กระเป๋าแค่สอง-สามบาทได้ยังไงละ นะแม่นะ สิบบาทเท่านั้นแหละน่า"

"อีนี่วอนถูกกะทีบ ประเดี๋ยวพ่อมึงเขากลับขอเขาซี วันนี้งวดจ่ายแล้วนี่"

เนาว์ละบัดเสียงนิด ๆ

"หนูไม่อยากได้ของพ่อนี่"

"เอ๊ะอีนี่วอนน่ารำคาญ"

"รำคาญก็จ่ายมาซี" ทำประจบเข้าโอบสะเอวของแม่ไว้

"ปล่อยนะอีเนาว์ จะตำน้ำพริกเดี๋ยวพ่อมึงกลับไม่ทันได้แดกข้าวขะต่ำเอาอีก"

ทนอ้อนวอนต่อไปอีกไม่ไหว นางละเมียดก็ควักเงินสิบบาทปาลงตรงหน้าของลูกสาว

"เอ้า...เอาไป แล้วอย่ากลับให้ดึก"

"สิบเอ็ดโมงเท่านั้นแหละ"

"พรุ่งนี้ถ้ามึงตื่นสายละก็ถูกถีบแน่ ๆ"

"รับรองตื่นเจ็ดโมง" หยิบเงินสิบบาทขึ้นจูบที่ริมฝีปาก

เมื่อได้เงินแล้วก็นึกถึงเรื่องที่จะมาพูดกับแม่ขึ้นได้

"เออ...นี่แม่...ฉันเอาขนมไปให้คุณนาย ทำไมไม่รู้หมู่นี้คุณนายเกิดใจดีขึ้นมา"

"พอแล้วละ ไม่ต้องเอาไปให้เขามากมายนักหรอก"

"เค้าจะซื้อกางเกงให้ฉันอีก"

นางละเมียดหันหน้ามามองลูกสาวทันที

"เอ็งไปขอเขาละซี"

เนาว์ขึ้นเสียงปฏิเสธเสียงดัง

"ฉันปล่าวนี่แม่...ฉันไม่ได้ขอ"

นางละเมียด

"มนุษย์เราน่ะหว่านพืชมันต้องหวังผล เขาคงไม่ให้เอ็งฟรี ๆหรอก"

เนาว์เอ่ยขึ้นมาทันที

"ถ้าเขาชวนฉันไปทำงานที่บ้านเขาล่ะ?"

นางละเมียดร้องออกมาทันที

"กูนึกแล้วเชียว เรื่องมันต้องมาแบบนี้"

เนาว์รีบร้องปัด

"เค้ายังไม่ได้ชวนนะแม่"

"ไม่ชวนวันนี้ วันหน้าก็ต้องชวนเชอะคอยดูเถอะ ผัวคุณนายนะเจ้าชู้จะตาย"

"เค้าเจ้าชู้ก็เรื่องของเขาซีแม่"

"มันจะไม่หยั่งงั้นซี"

"แม่หมายความว่ายังไง?"

"เขาจะเจ้าชู้เอากะเอ็งนะซี"

ร้องเสียงดัง ทำหน้าตาเหรอ

"ต๊าย แม่นี่พูดอะไรไม่รู้ ถ้าคุณนายจะชวนฉันไปทำงานในบ้านน่ะดี เสียอีก จะได้เงินเดือนมาให้แม่อย่างน้อยก็สี่ ห้าร้อยบาท"

"กูกลัวว่าจะไม่ทำงานให้คุณนายอย่างเดียว จะทำให้ผัวคุณนายด้วย"

"ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ แม่ก้อ"

นางละเมียดกระแทกเสียงลงในลำคอ

"มันจะไม่หยั่งงั้นนะโว้ย คุณนายมันจะรู้เห็นเป็นใจกะผัวด้วย ข้าเห็นมามากมายหลายคนแล้ว เมียช่วยจับคนใช้ให้ผัวเสียว...."

มองหน้าแม่อย่างสงสัย

"อะไรกันแม่"

"ก้อเมียช่วยกันจับสาวใช้ให้ผัวเล่นเสียวนะซี" ย้ำประโยคนั้นให้ลูกสาวฟัง

เนาว์ยกไหล่ทั้ง 2 ขึ้น ทำแบบนางเอกในหนังฝรั่ง

"ฉันรู้หรอกว่าแม่พูดอะไร มันเป็นไปไม่ได้หรอกที่คุณนายเขาจะทำอย่างนั้น เขาเป็นผู้ดีมีศักดิ์ ผัวเป็นถึงนายทหาร เขาจะทำยังงั้นได้ไง"

นางละเมียดจ้องมองหน้าลูกสาว

"มึงมันยังอ่อนโลก อีเนาว์... กว่ากูจะอายุเกือบหกสิบนี่ กูเห็นไอ้เรื่องพรรค์นี้มามาก เกือบจะโดนมาเสียด้วยซ้ำ ก็เพราะไอ้นายจ้างนี่แหละวะ"

เนาว์ทำหน้าเบ้ แล้วยิ้มนิด ๆอดขันท่าทางสีหน้าที่แม่ทำประกอบการเล่าไม่ได้

"เรามันยากจนนี่แม่ มันก็ต้องเสียงหน่อยล่ะ ฉันคิดนะแม่น่ะ ถ้าหากไปอยู่กับคุณนายน่ะ แกคงซื้อเสื้อผ้าดี ๆ ให้ใส่ พานั่งรถไปไหนมาไหนด้วย ฉันก็จะได้เอาเงินมาให้แม่ แอบเอากับข้าวมาให้แม่ด้วย ถ้ามีเสื้อผ้าเก่า ๆ ของคุณนาย ฉันก็จะเอามาให้แม่"..

นางละเมียดขัดลูกสาวอย่างไม่แยแส

"อีบ้า อย่าฝันเฟื่องไปหน่อยเลย"

เนาว์หน้างอ

"แม่ล่ะขัดเสียเรื่อย ถ้าคุณนายมาชวนฉันจะไปจริง ๆนะ แม่อย่าห้ามเสียให้ยาก ฉันอยากมีเสื้อผ้าดี ๆ แต่งตัวเหมือนเพื่อน ๆ อยู่หยั่งงี้น่ะ อีกหน่อยกางเกงในก็จะไม่มีนุ่ง คนอื่นน่ะเวลามีระดู เค้ามีไอ้พวกผ้าอนามัยชำระกัน แล้วฉันล่ะ ต้องหาเศษผ้ามั่ง เศษกระดาษมั่งมาเช็ดมาปิดเปรอะเปื้อนเหม็นคลุ้ง"

"ทำตัวให้มันดี ๆ อีกหน่อยก็มีเอง หาผัวให้มันดี ๆ เดี๋ยวนี้พวกขับรถเมล์น่ะเงินเดือนสอง-สามพันนะโว้ย"

นางละเมียดกระแทกเสียง

เนาว์ค้อนขวับ กระแทกเสียงประชด

"แม่น่ะ มันก็แค่คนขับรถเมล์บ้าง พวกก่อสร้างบ้าง บางทีก็พวกเต้าแก่บ้า ๆ บอ ๆ ฉันไม่เอากะแม่หรอก ไปอยู่กะคุณนายดีไม่ดีอาจมีแฟนเป็นทหารนะแม่น่า"....

นางละเมียดหัวเราะเยาะลูกสาว

"เออ...ให้มันได้เถอะ...อย่าไปให้พวกแก่ ๆมันแก้ขัดก็แล้วกัน"

เนาว์ก็ลอยหน้าเถียงไม่ลดละ

"ถ้าฉันจะต้องไปแก้ขัดใครละก็ จะเอาให้ได้เงินพันเงินหมื่นเชียว... คุณนายบอกถ้าฉันแต่งตัวแล้วก็ไม่เลวเหมือนกันนะแม่ นัยน์ตาของผู้หญิงอย่างคุณนายนะเค้ามองคนออกหรอก"

นางละเมียดไม่ได้คิดถึงความจริงเลยว่า ทุกวันนี้นางมิได้มีอะไรให้ลูกสาวเลย แม้แต่กางเกงในใหม่ ๆ สักตัว ลูกสาวอายุสิบแปดกำลังเป็นสาวนุ่งกางเกงในเก่า ๆตัวเดียวมาเกือบปี เสื้อชั้นในก็เก่า เสื้อชั้นนอกก็เก่าตัวใหม่ตัวผ้านุ่งก็เหมือนกัน นี่ดีแต่ว่าคุณนายซื้อกางเกงให้ มิฉะนั้นคงไม่มีโอกาสจะได้ซื้อใส่ให้สมอยาก

นางละเมียดสั่งสอนลูกสาว

"เราน่ะมันคนจนนะโว้ย จะแต่งตัวยังไงมันก็เป็นคนจน คนจนกะคนรวยน่ะมันเข้ากันไม่ได้ มันขมิ้นกะปูน อย่าไปใฝ่ฝันให้เกินฐานะเลยวะ"

เนาว์ทำเสียงออดอ้อน"

"เราน่ะมันคนจนนะโว้ย จะแต่งตัวยังไงมันก็เป็นคนจน คนจนกะคนรวยน่ะมันเข้ากันไม่ได้หรอก มันขมิ้นกะปูน อย่าไปใฝ่ฝันให้เกินฐานะเลยวะ"

เนาว์ทำเสียงออดอ้อน

"คุณนายน่ะเขาไม่พูดหยั่งงั้นแม่ เขาบอกว่าผู้หญิงน่ะค่าตัวมันจะต่ำหรือสูงอยู่ที่การทำตัว--"

นางละเมียดย้อนถามลูกสาว

"แล้วเวลานี้มึงทำตัวยังไง มึงจะทำตัวยังไงก็เป็นคุณเนาว์ไปไม่ได้หรอกวะ เขาไม่จิกหัวเรียกมึงอีเนาว์อย่างที่กูเรียกน่ะก็ดีถมไปแล้ว"

เนาว์ค้อนขวับ

"แม่น่ะ พูดอะไรไม่เป็นมงคล

กะฉันมั่งเลย"

นางละเมียดหัวเราะคิ๊ก นึกขบขันในคำพูดของลูกสาว

"อีบ้า พูดยังไงมันถึงจะเป็นมงคล พูดมากไปยกมึงมากไป ประเดี๋ยวก็เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ทำเป็นผู้ดีตีนแดงให้ชาวบ้านเขาหัวเราะเยาะ อย่าดีกว่าวะ"

"อี แม่ก็พูดไม่ได้เรื่อง" ว่าแล้วก็ลุกขึ้นสะบัดร่างเดินออกไปนอกบ้านจัดแจงเอาถังน้ำไปรองน้ำก๊อกที่หน้าบ้านมาเตรียมเอาไว้อาบในตอนเย็น

เสียงโยนลูกโบว์ลิ่งดังกลบเสียงคุยไปหมดทั้งห้องซึ่งกว้างพอสมควร

โต๊ะแน่นไปหมดทุกโต๊ะ--ซึ่งมากไปด้วยคนหนุ่มคนสาวซึ่งมาจากที่ต่าง ๆกัน แต่มีความต้องการอย่างเดียวกัน คือมาโยนโบว์ลิ่ง

แต่บางคนก็มาเพื่อเล่นพนัน

บางคนก็มาเพื่อดื่มเหล้า แล้วนั่งดูเขาโยน

อย่างเช่นโต๊ะของกลุ่มของเนาว์คนห้าคนมาที่นั่นเพียงเพื่อจะมาหาความสนุกสนานจากการดูเขาโยน แล้วก็คุยกันเป็นที่สนุกปากสนุกใจ

เนาว์นุ่งกางเกงยีนส์ที่คุณนายซื้อให้ สรวมเสื้อสีชมพูอ่อนตัวเดียวที่ใส่ออกงานอยู่ทุกงาน

หน้าตาของหล่อนสดใสกว่าทุกวัน

เสียงดังชัดเจน โต๊ะของหล่อนมีทั้งพวกนักเรียนอาชีวะที่พ่อแม่อยู่ต่างจังหวัดและพวกเด็กหนุ่มที่ค่อนข้างโก้

เนาว์มีเพื่อนหญิง 3 คน ทั้ง 3 คนล้วนแล้วแต่กรี๊ดกร๊าดด้วยกันทั้งสิ้น

"ไอ้หน้าหยกคนนั้น วันนี้เสียเท่าไหร่วะ?" เนาว์ถามเพื่อนทั้งหมดเพื่อหาคำตอบที่จะทำให้หล่อนหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ เพราะคำว่า "ไอ้หน้าหยก" หล่อนหมายถึงชายคนหนึ่งเรือนร่างค่อนข้างสูง ใบหน้าซีด ผมยาวรากไทร เป็นลูกจีน มาโยนโบว์ลิ่งทุกวัน และถูกผีในที่นั้นต้มหมดกระเป๋าไปหมดเกือบทุกวัน

"เห็นว่าสามพันกว่าแล้ว" วลีเพื่อนผู้กรี๊ดกร๊าดมากที่สุดคนหนึ่งเป็นคนตอบ

วลีกล้ากว่าเนาว์ หยาบกว่า หล่อนพูดแต่ละคำล้วนแต่เสียงฮา และเสียวเข้าไปถึงหัวใจ ผู้ชายที่จะเข้ามาคุยกับหล่อนนั้น ต้องเป็นพวกที่อยากฟังถ้อยคำอย่างถึงอกถึงใจ

หล่อนไม่แคร์ผู้ชายหน้าไหน

วลีบอกเพื่อนหญิงของหล่อนอย่างหมดเปลือกว่า หล่อนเคยเป็นของผู้ชายมาแล้วสามครั้ง ในจำนวนผู้ชายสองคน

คำพูดของหล่อนแต่ละคำล้วนแต่สะใจทั้งสิ้น

คำพูดของหล่อนแต่ละคำล้วน

ทั้งเนาว์ และเพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อ นิมนวลเคยเตือนวลี

"อย่าสัปดนให้มันมากนักเลยวะ พวกนั้นมันจะหาว่าเราเป็นพวกกะหรี่"

แต่วลีกลับหัวเราะอย่างไม่แยแส

"ไม่เห็นจะแปลก ถ้าคนอย่างข้าเป็นกะหรี่ มันต้อง ที่ละพันโว้ย"

เนาว์ด่า

"อีบ้า พูดเป็นหมาไปได้"

"เรื่องจริงโว้ย ไม่หมาหรอก ของกูซี ๆแปะแป๊ พันนึงยังถูกไปเสียด้วยซ้ำ"

ทั้งสองเพื่อนสาวทำหน้าเบ้กับคำพูดที่ไม่ค่อยประหยัดของหล่อน

เนาว์กลับไปพูดถึงไอ้หน้าหยกของหล่อน

"มันเล่นไปทำห่า เสียทุกวันไอ้พวกนั้นต้มได้ต้มเอา"

นิมนวลปรามเนาว์

"เฮ้ย อย่าไปพูดน่าเรื่องของเขาประเดี๋ยวมึงมานั่งที่นี่ไม่ได้หรอก"

เพื่อนชายของหล่อนชื่อเกรียงศักดิ์เอียงหน้ามาถามอย่างสงสัย

"หน้าไหนจะไม่ให้น้องมานั่งที่นี่"

นิมนวลด่า

"อย่าทำปากหมาน่า แกไม่เกี่ยว"

"อยู่กับพี่แล้วน้องไม่ต้องห่วง วันนี้ใครจะดื่มเหล้า เนาว์เอาไม๊"

หันไปชวนเนาว์

เนาว์ทำหน้าเบ้

"ไม่ล่ะ แม่ด่าตายห่าเลย"

เพื่อนชายอีกคนหนึ่งชื่อสุรินทร์เย้าเนาว์

"อู๊ย--คนดีของแม่ ลองสักเป๊กน่า ทีหลังจะได้เคย แล้วจะได้ไปกันได้สวย"

เนาว์ค้อนขวับ

"ไปกะอีลีมันซิ" โยนไปให้เพื่อนซี้ของหล่อน

วลียกมือขึ้นเทกระดก

"ไปกะใครก็ได้ แต่เงินล่ะโว้ย ยัดฟรีไม่ได้" หล่อนยื่นคำขาด

ไอ้โก้ทำหน้าแห้ง

"เรื่องนี้กับเธอต้องงดไว้ก่อน อะไร ๆก็เป็นเงินทั้งนั้น"

วลีไม่ยอมยุติ หล่อนพูดต่อไป

"ของดีย่ะ ยังไม่ซ้ำไม่ซอก กะอีหลุมแฉะ ๆยังราคาตั้งร้อยตั้งพัน"

ฟังคำพูดของวลีแล้ว เนาว์กับนิมนวลมองหน้ากัน แล้วต่างทำหน้าเบ้

"อีนี่ปากละท้อไม่มีหูรูดเลย พูดได้พูดเอา พูดแต่ละคำกูละฟังไม่ได้ทั้งนั้น"

วลีย้อน

"ฟังไม่ได้ หรือว่าอยากจะฟังอีกวะ?"

เพื่อนชายของหล่อนสองคนหัวเราะคิ๊ก

"ถึงใจจริง ๆแม่คุณ--กูมีเงินสักพันเมื่อไหร่ละก้อ ขอสักคืนเถอะทูลหัว"

"ชั่วโมงเดียวโว้ย พันหนึ่งนะ" วลีลอยหน้าลอยตาบอกอย่างไม่กระดากปากกระดากใจ

"โธ่เอ๊ย อีเวร เดี๋ยวโต๊ะข้าง ๆเขาได้ยิน"

วลีไม่หวั่นไหว

"ได้ยินก็ได้ยินไป ได้ยินแล้วมีเงินไม่ล่ะ กูเอาจริง ๆด้วย" ทำท่าทางขึงขัง

ถึงแม้ว่าจะกำกั้นเพียงใด แต่เนาว์ก็ยังรู้สึกอายเมื่อเสียงของเพื่อนดังเกินไป จนราวกับประกาศให้คนในนั้นรู้สภาพความจริงในชีวิตของหล่อน

เนาว์ค่อยเบือนหน้าหันไปมองรอบ ๆห้อง

พลันนั้น--

สายตาของเนาว์ก็ประสานเข้ากับสายตาของชายคนหนึ่ง สีหน้าท่าทางเขาอายุแก่กว่าเนาว์

รูปร่างค่อนข้างสูง ลำสัน

หน้าคม ผิวกระเดียดไปทางดำแดง

แต่งตัวแบบสุภาพบุรุษ

หัวใจของเนาว์ซ่านวาบไปหมดทั้งตัวเมื่อประสานสายตากับชายคนนั้น

เขาจ้องมองเนาว์อย่างตั้งอกตั้งใจ มีแววอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ในแววตาของเขา ซึ่งเนาว์มองไม่ออก แต่รู้สึกว่ามันเป็นอย่างที่หล่อนคิด

เนาว์ทอดสายตาประสานตาของเขาชนิดหนึ่ง แล้วก็รีบเบือนหนีใจเต้นไม่เป็นส่ำ ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

อยากจะบอกกับเพื่อน แต่มีอะไรมาบังคับไม่ให้บอก

นั่งนิ่งอยู่นาน ค่อยหันไปมองเขาอีก อยากจะรู้ว่าเขายังมองหล่อนอยู่หรือเปล่า

หันไปเต็มหน้า หัวใจกลับวาบอีก เพราะเขายังมองเธออยู่ และหนนี้พอสบตากับเธอ เขาก็ยิ้ม

ยิ้มของชายคนนั้นเพิ่มความสง่าให้แก่ใบหน้าของเขา

เนาว์อยากจะยิ้มรับ แต่มันยิ้มไม่ออก มัวไปคิดอะไรอยู่ไม่รู้---

โต๊ะที่เขานั่งอยู่ห่างจากหล่อนประมาณห้าหรือหกโต๊ะ ก็ไม่ไกลมากนัก เห็นหน้าเขาถนัด เห็นหมดทุกอิริยาบทของเขา

เนาว์ถามตนเองว่าเขาเป็นใคร ยิ้มกับหล่อนทำไม

อ่านต่อฉบับหน้า

โสเภีณี อ่านต่อจากหน้า7

"ไอ้ เพื่อนมนุษย์ตาดำ ๆด้วยกัน ผู้ชายสลบแล้วมันกำลังจะข่มขืนผู้หญิง บาปค่ะ เซ็กส์จะต้องเกิดจากความรักหรือความยินยอมพร้อมใจด้วยกันทั้งคู่ มันถึงจะเป็นความสุข สวยงาม อ่อนหวาน..."

เปลือกตาหล่อนหนักอึ้งอีกครั้ง แม้ว่ามุมปากจะละไมด้วยรอยยิ้มตามเดิม

ลมหายใจหนักหน่วง ลึกแรง พวงถันไหวสะท้านอยู่ใต้ผ้าขนหนู ชาตรีมั่นใจว่าเขาเห็นพวงแก้มหล่อนแดงปลั่งอยู่ในแสงไฟ

"วรัญญาที่รัก..."

เขาพึมพำ ก้มลงสู่ใบหน้าที่เงยแหงนคล้ายจะรอที ปากเคลียกลีบปาก ลมหายใจอุ่นๆเป่ารดกัน มือหล่อนแตะสะเอวเขา ชายหนุ่มบดขยี้กลีบปากหอมกรุ่นอย่างดูดดื่ม ลิ้นฉกปลายลิ้นจนร่างอวบผวาเยือก เขารั้งหล่อนเข้ามาเบียดกระชับ...สองเต้าอัดแน่นอยู่กับอกกว้าง จนแทบจะจมหาย ป่ายมือลงไปยังนอนสะโพกหนึบหนั่น

กลิ่นสาบสาวและกลิ่นเหงื่อหอมซ่าน เมื่อชาตรีฝังหน้าลงกับซอกคอ คลุกเคล้าลงมาที่ทรวงอกอวบอิ่ม จนผ้าเช็ดหน้าเคล้าลงมาที่ทรวงอกอวบอิ่ม จนผ้าเช็ดตัวร่วงผล็อยลงสู่พื้นห้อง

--เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มขึ้นฉับพลัน!!

ชาตรีผละออกมาเหมือนถูกจับกระชาก วรัญญาหลุดอุทานยกมือขึ้นปิดปาก

"มันบุกเข้ามาแล้ว!"

เขาร้องร่ำ วรัญญาคงจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าร่างเปล่าเปลือยของหล่อนยังยืนตระหง่านอาบแสงไฟ เกิดรูปเงาอันน่าสะพึงพิศวง...แต่ชาตรีรู้สึกว่าเพลิงราคะที่แผดเผาทุกหยดเลือดดับมอดเหมือนถูกสาดด้วยน้ำเย็นถังใหญ่

"ป้าชื่นคงจะตกใจแย่ ๆเด็ก ๆอีกสองคน โธ่...ลุงหอมคงจะโดนมันเล่นงานปางตาย"

"ผมเอง!"

เขาคำราม หมุนตัวออกจากห้องนั้นเพื่อไปคว้าปืนในห้องนอนซึ่งอยู่เบื้องกัน ขณะที่วรัญญารีบปิดประตูลงกลอนอย่างรวดเร็ว

อรสาพยายามวิ่งหนีไปที่ประตูรั้ว...หัวใจหล่อนแทบจะหยุดเต้น สมองก็หวิดระเบิดออกเป็นเสี่ยง ๆด้วยความหวาดกลัว ร่างของเจ้าแขกกำลังไล่กวดมาเบื้องหลัง

"ไม่ควรเลย โธ่!โรจน์ บ้านนี้คุณจะเป็นยังไงมั่ง ถ้าเราไม่ไปคุยกันที่นั่น?"

หล่อนร้องร่ำอยู่ในหัวอก คว้าประตูเหล็กโดยไม่แยแสต่อความเจ็บปวดรวดร้าวของร่างกายที่กลิ้งลงมาจากรถของคู่หมั้นหล่อนเอง...แต่บัดนี้มันตกอยู่ในความครอบครองของซาตานแก็งนี้แล้ว

--เจ้าแขกโถมเข้าคว้าร่างบอบบางของหญิงสาวไว้ได้ทันท่วงที

"ว้าย!ช่วยด้วย!"

หล่อนกรีดร้อง สะดุ้งโหยง ความหวาดกลัวทำให้หล่อนคลื่นไส้แทบจะอาเจียน ดิ้นรนสุดเหวี่ยงอยู่ในความมืดสลัวของยามค่ำ...เจ้าแขกแช่งด่าอยู่ในลำคอ อัดกำปั้นใส่หน้าท้องหล่อนสุดแรงเกิด

"พลัก!"

ร่างนั้นผวาเยือกเย็น นัยน์ตาเหลือกกลับ เกร็งไปทั้งตัวก่อนจะอ่อนปวกเปียกลงในพริบตาต่อมา

มีเสียงหอบฮัก น้ำหนักตัวหล่อนถ่วงร่างมันจนเจ้าแขกต้องแข็งขืนไว้ นัยน์ตาลุกวาวจ้องมองดูใบหน้าและเนื้อตัวของหล่อนด้วยความหิวโหย...มันติดหูติดตามาตั้งแต่ตอนเย็นแล้ว ยามที่หล่อนนอนเปิดเปลือยท่อนล่างอยู่บนเบาะที่เอนเกือบราบของรถยนต์

"คราวนี้ละมึง..."

มันรั้งหล่อนตรงซอกแขนอันอบอุ่น ควัดมือรั้งขาพับขึ้นมาลอยละลิ่ว....ป้อมยามอยู่ใกล้ ๆกับประตูนั่นเอง!

เปิดไฟให้โคมใหญ่ส่องแสง เสื้อกระโปรงถูกปลดเปลื้องอย่างฉุกละหุก อรสาเริ่มได้สติมาอีกครั้ง หล่อนพยายามดิ้นรน แต่โดนทุบท้องน้อยจนตัวงอ ท่ามกลางเสียงหอบ หายใจหื่นห่ามของเดนคน

มันปอกเปลือกหล่อนจนไม่มีเหลือ แล้วจึงจัดการกับตัวเองพลางเลียปากแห้งเกราะ

"เดี๋ยวเหอะวะ ให้กูเปรมกับอีนี่ซะก่อน อีตัวแสบอล่างฉ่างนั่นยังรออยู่ทั้งคน เดี๋ยวค่อยไปจัดการเวียนเทียนกะไอ้พวกนั้น"

เอื้อมมือเข้าไปหาก้อนเนื้อที่ไหวกระเพื่อมนิด ๆ ลมหายใจหอบกระเส่าลูบปราดลงมาตามหน้าท้องและโคนขาก่อนจะเคลื่อนกายอย่างเชื่องช้ากระหยิ่มยิ้มย่องอยู่ในที

---ร่างผ่ายผอมของนายทวารวัยดึกย่องกลับมาทางด้านหลังของมันอย่างเงียบเชียบ พร้อมกับไม้ท่อนใหญ่กระชับแน่นอยู่ในอุ้งมือ!

"รักซ้อน" ต่อจากหน้า 11

ไม่มีความผิดอะไร...เขายังเป็นสามีที่ดี...เป็นคนรับผิดชอบ...เขาเพียงแต่หย่อนสมรรถภาพเพียงเล็กน้อย ในเรื่องของในมุ้ง...ดิฉันจะใจดำทำให้เขาช้ำใจได้ยังงั้น...ดิฉันรู้จักว่าพโยมรักดิฉันมาก...ซึ่งความจริงดิฉันก็รักเขาเหมือนกัน...

ทว่า...ความรักที่ดิฉันฝังไว้กับเฉลิมพันธ์นั้น ก็ยากที่จะถอนรากถอนโคนมันออกมา...จะกันตามความจริง หัวใจและร่างกายของดิฉันก็ได้มอบให้เฉลิมพันธ์จนหมดสิ้นไปแล้วเรื่องของพโยมเป็นเรื่องของคนทีหลัง...ความรักที่ดิฉันมีต่อพโยมเป็นความรักที่ซ้อนขึ้นมาจากความรัก...ดิฉันจึงไม่สามารถตัดคนหนึ่งคนใดออกไป...

ทุกวันนี้ ดิฉันมีชีวิตอยู่ เหมือนต้องหลบซ่อนอะไรสักอย่างหนึ่ง...ดิฉันละอายใจที่จะต้องนอกใจพโยม...แต่ดิฉันก็ตัดเฉลิมพันธ์ไม่ได้....ดิฉันจึงกลายเป็นคนที่มีผัวสองคนในขณะเดียวกัน...ดิฉันนอนอยู่กับพโยมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย...แต่ดิฉันก็ต้องหลบไปนอนกับเฉลิมพันธ์เพราะความต้องการและจิตใจ...สภาพของดิฉันจะเป็นอยู่อย่างนี้อีกนานเท่าไหร่ก็ไม่รู้...แต่ดิฉันตัดผู้ชายทั้งสองไม่ได้จริง ๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว...

ค่ะ...โดยขนบธรรมเนียม ประเพณี และ

ค่ะ...โดยขนบธรรมเนียม ประเพณี และศีลธรรม ดิฉันเป็นคนชั่ว...แต่โดยเสรีภาพดิฉันผิดตรงไหน ที่ดิฉันต้องทำตามใจตัวเอง...ดิฉันไม่ต้องการให้ใครเอาอย่างดิฉัน เพราะการกระทำของดิฉันเป็น "ความชั่ว" แต่สำหรับดิฉันเองคิดว่า คนเราเกิดมาไม่ช้าก็ตายอีก...ถ้ามัวแต่ให้อะไรต่อมิอะไรมากีดกันเสรีภาพของตัวเอง แล้วเราจะหาความสุขได้ที่ไหนกันเล่า....

วิเศษ..ต่อจากหน้า29

จะเป็นคนจริงถึงเช่นนี้ แต่เขาก็เป็นคนเช่นนี้จริง ๆ

หลังจากนั้นฉันก็มีอิสระอีกครั้งหนึ่ง ฉันรู้สึกเสียใจเมื่อสูญเสียวิรัชต์ไป ฉันเพิ่งรู้ว่าฉันรักเขาอย่างดื่มด่ำ

แล้ววันหนึ่งอยู่ ๆฉันก็ได้รับโทรศัพท์ ครั้งแรกฉันคิดว่าเป็นธันวา แต่วิรัชต์นั่นเอง เขาบอกว่าเขาจะมาหาฉันเดี๋ยวนี้ อีกครึ่งชั่วโมงวิรัชต์ก็มาหาฉัน ฉันดีใจจริง ๆ ยิ้มด้วยความสุขเมื่อเขากลับมาหาฉัน เขาบอกว่าเขาขาดฉันไม่ได้ เขาบอกว่าเขารักฉัน เขาบอกว่าเขาขาดฉันไม่ได้ เขาบอกว่าเขารักฉัน เขาดึงฉันเข้าไปในอ้อมกอดและจูบฉันอย่างดูดดื่ม

"ทำไมต้องเซ็กส์" ต่อจากหน้า15

เป็นความจริงที่ว่าผมได้เคยร่วมเพศกับหล่อนหลายครั้งโดยที่ไม่เคยทำการควบคุมกำเนิดด้วยวิธีใด ๆเลย และก็ไม่เห็นตั้งครรภ์ จนปรากฏว่าหล่อนได้ไปเที่ยวกับเพื่อนชายอื่นเหมือนกัน ผมมั่นใจว่าผมไม่มีความผิดในเรื่องนี้ หล่อนไม่ได้ท้องกับผมแน่ ๆ

พ่อของหล่อนโกรธมาก และเงียบหายไปเกือบสองสัปดาห์จึงโทรศัพท์มาหาผมที่ที่ทำงานแจ้งว่าลูกสาวของเขาได้ไปทำแท้งแล้ว เพราะทนไม่ได้ที่จะให้เกิดมาเป็นลูกไม่มีพ่อ เขายื่นคำขาดมาว่าให้ผมช่วยออกเงินค่าทำแท้งครึ่งหนึ่งในฐานะรับผิดชอบร่วมกัน เป็นเงิน 2,000 บาท ทั้งขู่ว่าถ้าผมไม่ยอมจ่าย ผมจะต้องพบกับความเดือดร้อนยิ่งกว่าที่ได้รับอยู่ขณะนี้ เขาจะมาฟ้องเจ้านายผู้บังคับบัญชาของผมซึ่งอาจทำให้ผมถูกพักงานก็ได้ ดังนั้นถ้าผมต้องการให้เรื่องเล็กแล้วกันไปก็ต้องจ่ายเงิน 2,000 บาทให้แก่เขา

นี่แหละครับเงินไม่ใช่น้อย ผมมีเงินเดือน ๆละพันบาทเศษ ๆเท่านั้น ผมจะทำอย่างไรดี?

ตอบ โดยเหตุที่คุณยอมรับว่าคุณกับหญิงคนนั้น ได้เคยร่วมเพศกันมาหลายครั้งโดยมิได้ทำการควบคุมกำเนิดแต่ก็ไม่เห็นเกิดการตั้งครรภ์ จนกระทั่งคุณทราบว่าหล่อนออกไปเที่ยวเตร่กับชายอื่นจึงเกิดตั้งครรภ์

ถ้าจริงดังนั้น ผมก็เห็นใจคุณ และเชื่อว่าหล่อนไม่ได้ท้องกับคุณ แต่อาจท้องกับชายอื่นก็ได้

อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่อาจจะตำหนิ

"ทำไมต้องเซ็กส์" อ่านต่อหน้า41

..ส้ำเลงนา..
อ่านต่อจากหน้า 15

ที่ถูกหนุ่มตัวคนเดียวซัดเสียกระเจิงพากันมานั่งปรึกษากันอีกทีหนึ่งด้วยความโกรธแค้นที่พลาดท่าอย่างน่าอับอายอย่างที่สุด

"กูว่า เราเอาใหม่ดีไหมวะ โล่ด่มันคืนนี้แหละ มันอาจจะยังนั่งฉลองกันอยู่ก็ได้"

"บักมี มึงมันเจ้าทุกข์ ให้มึงเข้าไปสืบดูทีว่ามันยังอยู่กันหือบ่ แล้วออกมาบอกพวกเฮากลับไปซัดมันอีก มันคงคิดว่าเราไม่กล้าแน่ ๆ"

"อือ ดีคือกันว่ะ กูเจ็บใจนัก แข้วกูหักไปหลายเล่ม(ซี่)"

"เอาก็เอา หนอย,แค่กูเสียไฮโลว์เท่านั้นมันยึดงัวมาฆ่ากินได้ อย่างนี้มันหยามกันแท้ ๆ"

บักมี ผู้เสียงัวลุกขึ้นจากที่

"คอยท่ากูอยู่นี่แหละ แพลบเดียวกูจะกลับมา"

"เออ,เร็ว ๆเข้า เดี๋ยวมันจะแจ้งเสียก่อน"

ดาวยังกระจ่างฟ้า ลมหนาวยังกระพือพัดอยู่ไม่เว้นวาย เหล่านักกินเหล้าแกล้มลาบงัวหารู้ไม่ว่าคู่ต่อสู้ของพวกเขาที่แตกกระเจิงไปนั้น บัดนี้มันหวนกลับเข้ามาด้อม ๆมอง ๆดูอีกครั้งหนึ่ง

"คนเฮามันทำกันแบบหมา ๆ ทีมันเล่นได้ไม่มีใครว่าอะไร พอเสียแล้วเสียข้าวเสียของเข้าหน่อยไม่ยอมแพ้ ยังตามมาตอแยกันอีก"

ปานขบกรามพูด แล้วกรอกเหล้าเข้าปากอย่างดุเดือด

"ต้องไปสืบดูว่า เป็นพวกบักมีจริงหรือเปล่า เพราะถ้าไม่ใช่มันใครจะมารู้ จริงไหมมึงว่า"

เวียน ถามเพื่อนเสี่ยวของเขา

"มันของแน่ วงการพนันมีเรื่องอย่างนี้เสมอ กูจะไปท้าให้พวกมันมาเล่นกันอีก ทีนี้เอาให้มันหมดตูดเลยทีเดียว"

ปานว่า พรรคพวกส่งเสียงหนุนอย่างพร้อมเพรียง

"เอาโลด อ้ายปาน"

บักหนุน หนุนเสียงอ้อแอ้ มันคอพับคออ่อนไปมา เพราะคอยังอ่อนกว่าทุกคน

"เบาหน่อยโว้ย หนุน เผื่อพวกมันย้อนกลับมาอีก มึงจะวิ่งไม่ไหวนา พวกมันมีปืนกันครบมือ เรามีแค่สองกระบอกเท่านั้น"

ไม่มีใครรู้ว่า เงาของคน ๆหนึ่งค่อย ๆย่องกลับออกไปอย่างเงียบเชียบและเตรียมการที่จะกลับเข้ามาโจมตีอีกครั้งหนึ่ง

บักหวินน้องชายของเวียนเดินลิ่ว ๆออกจากหมู่บ้านพร้อมกับกระติกข้าวใบใหญ่เพื่อมาส่งให้พี่ชายที่ยังไม่ได้กินข้าวเย็น พอมากลางทางก็ได้ยินเสียงปืนสนั่น มันหยุดยืนฟังด้วยความอกสั่นขวัญหายประสาเด็กหนุ่มน้อยที่ยังไม่เคยแก่การยิงปืนถล่มกับใคร แต่พอเสียงปืนสงบมันก็วิ่งลิ่วมายังเถียงนาด้วยความเป็นห่วงพี่ชาย

ที่เถียงนาไม่มีเวียนอยู่ที่นั่น บักหวินวางกระติบข้าวลงแล้วหันไปมองรอบ ๆ

"อ้ายเวียน อยู่ที่ไหน ข้อยเอาข้าวมาส่งแล้ว"

เงียบ ไม่มีเสียงตอบ มันนึกขึ้นมาได้ว่าพ่อบอกว่า ปานฆ่างัวที่หัวฝายพี่ชายมันอาจไปที่นั่นก็เป็นได้

มันจึงมุ่งหน้าตรงไปเถียงนาปานที่หัวฝายอย่างเร่งร้อน มองเห็นแสงไฟที่พวกนั้นก่อขึ้นสว่าง เห็นเงาตะคุ่ม ๆล้อมวงกันเฮฮาอยู่

"อ้ายเวียน อยู่ที่นั่นหรือเปล่า"

"ไผมาเรียกวะ"

ปานร้องถามแทนเสี่ยวเกลอ

"ข้อยเอง หวินน่ะ"

"บักหวินรึ มาซีอ้ายน้องชาย"

เวียนส่งเสียงอ้อแอ้ออกมา เขาเองชักจะ "ดี" เข้าไปแล้วเหมือนกัน หวินกำลังสาวเท้าจะก้าวเข้าไป เขาไม่รู้เลยว่าเงาดำวูบเข้ามาข้างหลัง

"โอ๊ะ,ไผกันนี่/."

เจ้าหนุ่มน้อยร้องออกมาอย่างตกใจ พลันก็รู้สึกว่าถูกรัดคอ อารามตกใจหวินสบัดเต็มแรง แต่วงแขนนั้นแข็งแรงราวกับคีมเหล็ก

"กูจะเอามึงก่อน บักห่าเอ๋ย"

เสียงเหี้ยม ๆนั้นหลุดรอดคล้ำออกมา หวินรู้สึกตัวเขาโดนเล่นงานเข้าแล้ว

"หวินโว้ย เข้ามาซี"

บักหนุน ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันร้องเรียก กลุ่มคนทั้งหกยังไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น หวินพยายามเกร็งตัวสุดชีวิต สบัดหลุดจากวงแขนของมือลึกลับ

"ช่วยด้วย มัน...มันจะฆ่าเฮา/."

หวินร้องออกมาสุดเสียง เท่านั้นเองคนทั้งหกก็พรวดพราดขึ้นพร้อมกันโดยไม่ต้องนัดหมาย

เปรี้ยง=.

"โอ๊ย/."

น้องชายของหนุ่มเวียน ทรุดฮวบลงเหมือนผ้าขี้ริ้วเก่า ๆ

"ใครโว้ย ใครยิงน้องกู"

เวียนร้องออกมาอย่างโกรธแค้น ลั่นกระสุนเปรี้ยงออกไปโดยอัตโนมัติ กลุ่มคนทั้งสามเผ่นดุบดับไปในท่ามกลางความสลัวมัวหม่น พอดีกับพี่ชายและเพื่อน ๆร่วมวงเหล้ามาถึง

"หวิน ๆ มึงเป็นยังไงบ้าง เฮ้ย, โน่นพวกมันวิ่งไปทางโน้น"

ขณะที่เวียนก้มลงประคองน้องชาย ปานก็กระโดดตามพวกนั้นไป โดยมีทิดแนบ เชียงคงวิ่งตามไปติด ๆ

ปัง/.

ปานเล็งอย่างใจเย็นแล้วลั่นกระสุนออกไป

"โว้ย กูโดนเข้าแล้ว..."

เสียงพวกมันคนหนึ่งร้องออกมา ปานได้ใจขึ้นมาทันที เขาวิ่งไล่เจ้าพวกนั้นเหมือนเด็กวิ่งไล่ต้อนควายเกเร แต่ว่าในความหม่นมัวเพราะหมอกหนาเช่นนั้น มันไม่ใช่ง่ายเลยที่จะตามถูกทางเนื่องจากพวกนั้นมันยิงสกัดการติดตามมาเป็นระยะ ในที่สุดก็ต้องพาพวกกลับ

"บักห่า มันย้อนกลับมาจริง ๆ แต่แทนที่จะได้ฟาดกับพวกเรา บักหวินมารับเคราะห์แทน"

เวียน พูดออกมาดัง ๆ มองดูน้องชายที่นั่งบิดตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด

"โดนตรงไหนวะ หวิน"

ผู้ใหญ่เพ็งถาม หวินชี้ให้ดูที่ต้นขา เลือดไหลออกมาเป็นสาย เหม็นคาวคละคลุ้ง

"ยังไกลหัวใจอยู่ ไม่ตายดอกน่า ไปหามมันไปที่กองไฟ กูจะเอาลูกปืนออกให้ สงสัยว่ามันจะฝังในหรือเปล่า"

"พวกมันก็โดนเข้าไปเม็ดหนึ่งเหมือนกัน เราไม่ได้เสียเปล่าดอก"

ทิดแนบพูดขึ้นมาบ้าง

"ขอให้มันตายซักหน่อยเถอะน่า กูจะขอมือท่วมหัว สมน้ำหน้า คิดจะเล่นงานเราข้างเดียว"

ปาน คำรามดุ ๆ

โชคดีอยู่หน่อย ที่กระสุนไม่ได้ฝังใน มันตัดทะลุเนื้อต้นขาแหว่งไปเท่านั้น ผู้ใหญ่เพ็งแนะให้เอาเหล้าราดแผลกันบาดทะยัก แต่เวียนไม่เห็นด้วย จึงได้แต่เอาผ้าขาวม้ามัดแน่นเพื่อห้ามเลือดชั่วคราว ก่อนที่จะหามกันกลับเข้าหมู่บ้าน และจะต้องนำน้องชายส่งสถานีอนามัยอำเภอโดยด่วน

"มันจะให้กูสู้กลางนา เอาซี เมื่อมันต้องการเช่นนั้น จะเป็นไรไป คนอย่างบักเวียนไม่หนีพวกมึงดอกโว้ย/."

เจ้าหนุ่มบอกตัวเองอย่างแน่ใจ เลือดในกายของเขาเดือดพล่านที่น้องชายต้องมาถูกยิงอย่างไม่รู้อิโหน่อิเหน่.

อ่านต่อฉบับหน้า

"ทำไมต้องเซ็กส์" ต่อจากหน้า 40

หญิงนั้นหรือบิดาของหล่อนได้ในการที่ไม่เชื่อในเหตุผลที่คุณอ้างว่าคุณไม่ใช่ผู้ผิดแหละเมื่อพิจารณาตามเรื่องราวที่คุณเล่าให้ฟังแล้ว ก็มีเหตุผลบางประการที่พอจะลงความเห็นว่าคุณน่าจะต้องมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้ คุณเป็นผู้หนึ่งที่ก่อให้เกิด

อ่านต่อหน้า 43

หัวใจที่ปวดเจ็บ

...วรุณ สุนทรีย์ ไขปัญหาหัวใจและชีวิตที่แสนจะปวดเจ็บ....

ขณะนี้ดิฉันมีอายุ 22 ปีค่ะ กำลังศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เมื่อประมาณ 4-5 ปีที่ผ่านมา ดิฉันได้รักกับผู้ชายคนหนึ่งสมมุติว่าชื่อ ต นะคะ อายุของ ต และดิฉันไล่เลี่ยกันค่ะ ขณะนั้น ต และดิฉันกำลังศึกษาอยู่ ม.ศ.3 ค่ะ และก็เรียนอยู่ในโรงเรียนเดียวกันด้วย เขาเป็นนักดนตรี และขณะนั้นดิฉันรักและสนใจในด้านการดนตรีและขับร้องมาก ดิฉันเคยไปร้องเพลงร่วมกับวงของเขาแต่ก็ไม่บ่อยนักนะคะ เมื่อถึงวันปีใหม่เราก็จัดงานกันในระหว่างหมู่เพื่อนฝูง ตอนนั้น ต เขาเอาใจดิฉันมากค่ะ ถ้าดิฉันไปเล่นหรือซ้อมดนตรีกับเขา

ในหมู่เพื่อนฝูงของเขาดิฉันรู้จักพวกเขาดีเพราะส่วนมากจะเป็นเด็กที่วิ่งเล่นมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ๆ บิดาของเขากับบิดาของดิฉันสนิทกันเมื่อสมัยที่ท่านทั้งสองยังเป็นหนุ่ม ๆ อยู่ และก็มีอาชีพเดียวกันเสียด้วย เมื่อดิฉันกับต.รักกันมันเป็นรักครั้งแรก เพราะทำให้ดิฉันรู้จักความรัก แต่อาจเป็นความรักเด็ก ๆ ก็ได้นะคะ ต. ได้เอาแหวนของดิฉันไปใส่เป็นแหวนทองมีรูปหัวใจเป็นสัญลักษณ์ เราได้ไปเที่ยวที่บางแสนด้วยกัน ดิฉันได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานของ ต. ตอนนั้นดิฉันและ ต. มีความสุข แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่งความรักของดิฉันก็เกิดมรสุมขึ้น เราไม่เข้าใจกันนิดหน่อยและก็มีปากเสียงกัน เขาได้เอาแหวนคืนให้ดิฉันแต่เป็นการคืนให้แบบขว้างทิ้ง เขาขว้างแหวนของดิฉันทิ้งลงไปในคูน้ำเล็ก ๆ ดิฉันเสียใจและน้อยใจมากค่ะที่เขาทำกับดิฉันแบบนี้ตอนนั้นเขากำลังศึกษาภาษาอังกฤษอยู่ เมื่อจะเดินทางไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ตั้งแต่วันที่เราไม่เข้าใจกัน ต. ไม่ค่อยกลับบ้าน บางที 2-3 วันจึงจะกลับที เพราะดิฉันทราบจากเพื่อน ๆ ของเขา อยู่มาวันหนึ่งดิฉันเจอกับเขาขณะที่เขากำลังจีบเด็กแถวบ้านของดิฉันซึ่งดิฉันก็รู้จักเด็กคนนั้นดี สมมุติให้ว่าชื่อ น. นะคะ พอดิฉันเดินผ่านเขาจะเอาอกเอาใจ น. ต่อหน้าดิฉันค่ะ ตอนหลังต. และ น. สนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น

ตอนนั้นดิฉันเสียใจมาก แต่ก็ได้แต่ร้องไห้อย่างเดียว แต่ในที่สุดต. ก็ได้แต่งงานแต่ไม่ได้แต่งกับ น. นะคะ ต. ได้แต่งงานกับเพื่อนของเพื่อนดิฉัน เมื่อเขาแต่งงานก็เลยต้องงดการที่จะไปเรียนต่อยังต่างประเทศ ตอนหลังเขาได้ทำงานในรัฐวิสาหกิจที่หนึ่ง อยู่ไม่นานเขาก็ลาออกและไปทำงานยังต่างประเทศ 2 เดือน ต. ก็กลับมาและเขาได้ถามหาดิฉันกับเพื่อน ๆ และน้องของดิฉัน ระยะหลังเขาเป็นผู้ชายที่ติดเหล้าเมายามาก เราเจอกันอีกครั้งเขาได้พูดถึงความหลังเมื่อสมัยที่ดิฉันและเขารักกัน เขาพูดว่าเพราะพ่อแม่ของดิฉันกีดกันเขาและเขาบอกว่าเขายังรักดิฉันอยู่ ที่ดิฉันเขียนจดหมายมาคุยนี้ดิฉันอยากทราบว่า ต. ยังรักดิฉันอยู่หรือเปล่าคะ

สุดท้ายนี้ดิฉันขอให้คุณช่วยตอบปัญหาให้ดิฉันด้วยนะคะ

จากผู้อาภัพ

อ่านคำตอบฉบับหน้า..

"คนรู" ต่อจากหน้า 2

ห้อคลงสู่ห้วยนั้นมีรอยหมูป่าเป็นฝูง มันคงจะลงมาที่ห้วยในตอนกลางคืน สองเกลอช่วยกันทำห้างบนค่าคบไม้จบกใหญ่จนเสร็จก่อนค่ำ กินข้าวกินปลาเสร็จก็พากันนั่งรอคอยเจ้าหมูป่าจะลงมาจากดอยด้านตรงกันข้ามกับลำห้วย

ป่าทั้งป่าเงียบสงัด นาน ๆครั้งจะได้ยินเสียงเก้งร้องไว้ก ๆแต่ไกล ไม่มีใครพูดอะไรกัน ยาสูบที่เคยสูบก็ต้องงด แสงเดือนข้างขึ้นที่ส่องลอดใบไม้ลงมาทำให้มองเห็นได้เพียงลาง ๆ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาทำให้คนทั้งสองขนลุกเกรียว เนื้อตัวเย็นเฉียบ--

อะไรนั่น...

ลำห้วยที่ไหลเอื่อย ๆเหมือนคนเกียจคร้านเกิดเสียงดังจ๋อม ๆ เพราะมีร่าง ๆ หนึ่งเดินท่องมาโดยไม่สนใจต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น

คน ๆนั้นตัวโตเท่ากับเด็กสามขวบ ไม่มีอะไรห่อหุ้มร่างกายแม้แต่ชิ้นเดียว/

พอมาถึงแอ่งน้ำที่ลึกระดับคอของมนุษย์แคระ ซึ่งก็ลึกไม่เกินหัวเข่าของผู้ใหญ่ คน ๆนั้นก็หยุดนิ่งมองลำห้วยอย่างค้นหาอะไรบางอย่าง

พอได้จังหวะก็ดำดิ่งลงไปในสายน้ำที่เย็นเยียบ พริบตาเดียวทะลึ่งพรวดขึ้นมา สองเกลอมองเห็นอย่างถนัดตาว่า ในมือของเจ้าหมอนั่นมีปลาสองตัวเท่าฝามือดิ้นกระแด่ว ๆอยู่ คนตัวเล็กนั่นก้าวขึ้นไปบนฝั่งห้วยนั่งลงแทะกินปลาดิบ ๆนั้นอย่างเอร็ดอร่อย/.

แก้วสองน้อยครางอยู่ในลำคออย่างขยักขย้อนเต็มที่ หนานปั๋นเองก็ยกมือกุมลำคอของตนอย่างลืมตัวเจ้านั่นส่งเสียงฮือ ๆฮา ๆอย่างพึงใจและเป็นสุข...อึดใจต่อมาก็ถ่มพรวดแล้วลุกขึ้นยืน

"เหว่อ...เวอ...เว้อ...เว้อ..."

แล้วมันก็เดินไปช้า ๆ เสียงที่เปล่งออกมาเหมือนการร้องเพลงให้ตัวเองฟัง/.

ไอ้เจ้าแก้วสองน้อยจะคิดอะไรยังไงไม่รู้ มันกระโดดตุบลงจากห้าง แล้ววิ่งตรงไปยังมนุษย์แคระคนนั้น

"เฮ้ย,หยุดก่อน.../."

เจ้านั่นหันมามองด้วยอาการตกใจการประจัญหน้าระหว่างคนตัวเตี้ยกับคนเมืองที่แตกต่างกันราวพ่อกับลูก ชั่วอึดใจเดียวที่นานเหมือนเป็นปี หนานปั๋นกลั้นหายใจ---

พริบตาเดียว ร่างเตี้ยก็หันขวับแล้ววิ่งสุดฝีตีนเข้าไปในป่า เสียงโครมครามด้วยอาการตกตื่นใจ หนานปั๋นมิได้รอช้าเลย ตะแกเผ่นแผลวลงมาจากห้างถือปืนวิ่งมายังที่ ๆแก้วสองน้อยยืนอยู่

"อะหยังบ่ะ" (ตัวอะไรวะ)

ตรงที่มนุษย์แคระนั่งกินปลาและถ่มพรวดลงไปนั้นคือก้างปลานั่นเอง

"ผีหรือคนกันวะ"

แก้วครางออกมาอย่างงุนงง

"คน,คนตัวเตี้ย"

หนานปั๋นตอบ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของพรานป่าทั้งสอง ที่ได้มีโอกาสพบเห็นมนุษย์ประหลาดเช่นนี้

"เสื้อผ้าบ่นุ่ง กินปลาดิบ ๆ นี่มันนักจับปลาชั้นยอดทีเดียว"

แก้วสองน้อยพูดต่อมา

"คิงบ่กลัวมันขบคอหอย-กา"

"กลัวอะหยัง ตัวเท่าลูกหมานั่นน่ะ"

แก้วตอบคำหนาน ทั้งคู่พากันเดินกลับมาปีนห้างอย่างเก่า

"เหว่อ...เวอ...เว้อ...เว้อ..."

เสียงของมนุษย์แคระคนนั้นล่องลอยมาตามลม ทั้งสองมองตากัน

"มันฮ้องอะหยังของมันวะ"

หนานปั๋นพูดอย่างหงุดหงิด

"ท่าจะฮ้องเพลง สองเตื้อแล้วฮ้องเหมือนเก่าบ่มีผิด"

"ถ้ามันยกพวกมา เฮาจะเฮียะ(ทำ)จะใด"

หนานปั๋นพูดอย่างไม่สบายใจนัก

"ปืนเฮามี กลัวอะหยัง"

คืนนั้นทั้งคืน ไม่ปรากฏว่ามีหมูหมาหรือแม้แต่สัตว์น้อยผ่านมาให้เห็นแม้แต่ตัวเดียวสองเกลอผลอยหลับไปเมื่อค่อนแจ้ง ตื่นตาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งแดดก็ส่องลอดต้นไม้ใหญ่แล้ว

รอยตีนของมนุษย์แคระยังปรากฏอยู่ที่พื้นทราย รอยเท่ารอยตีนของเด็กสามขวบ แน่นอนที่ว่ามันไม่ใช่คนธรรมดาเหมือนคนทั่วไป หนานปั๋นกับแก้วสองน้อยตกลงกันว่าจะไม่พูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง

แต่แล้ว ทั้งสองก็ "คาย" ออกมาเมื่อเจอกับผมในวงเหล้าที่บ้านสันป่าสักนั่นเอง

"บ่มีไผหันเห็นมันอีกเลย นอกจากพวกผมสองคน นี่ก็สิบปีเข้าไปแล้ว"

แก้วสองน้อยว่า แล้วยกจอกเหล้ากลั่นดีกรีแรงเข้าปากวาบเดียว จอกขาว

"ไม่ใช่เรื่องโกหกแน่นะ อ้ายแก้ว" ผมพูดหยอก

"หื้อผมตายดับไปซี คุณเจ๊อ"

เพื่อนยืนยันอย่างหนักแน่น ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าจอกเหล้าอีกเตื้อ เอ๊ย. อีกที

ทำไมต้องเซ็กส์.. ต่อจากหน้า 41

ความยุ่งยากลำบากใจขึ้น ซึ่งก็น่าจะต้องมีส่วนรับผิดชอบอยู่เช่นกันแหละขณะนี้ก็ยังไม่สายเกินไปที่คุณจะยอมรับผิดและยินยอมช่วยเหลือจ่ายค่าทำแท้งให้แก่หล่อนจำนวน 2,000 บาท...เปล่าไม่ใช่เพื่อที่จะปัดสวะให้พ้นหน้าบ้านเท่านั้น หากแต่เป็นการแสดงความมีน้ำใจไมตรีช่วยเหลือหญิงที่คุณเคยร่วมรักกับหล่อนในอดีต

แพทย์จะบอกถึงวันตั้งครรภ์ได้หรือไม่ ?

ถาม ในการที่หญิงคนใดคนหนึ่งตั้งครรภ์และไปขอรับการตรวจและฝากครรภ์จากแพทย์นั้น แพทย์จะสามารถบอกถึงวันเริ่มตั้งครรภ์ของหญิงนั้นได้หรือไม่?

ถ้าแพทย์สามารถรู้ได้ถึงวันเริ่มปฏิสนธิของทารกในครรภ์แล้ว แพทย์จะสามารถกำหนดวันคลอดล่วงหน้าได้หรือไม่?

ตอบ ถ้าหากว่าหญิงผู้นั้นมีโลหิตประจำเดือนตรงตามกำหนดตลอดมาคือ มีโลหิตประจำเดือนทุก 28 วันแล้วแพทย์ก็อาจจะคำนวณวันตั้งครรภ์ได้ภายในระยะ 5 วัน กล่าวคือโดยปกติทั่ว ๆไปแล้วระยะไข่สุกที่สามารถจะรับการผสมพันธุ์ของหญิงนั้นจะอยู่ในระหว่างวันที่ 12 ถึงวันที่ 16 ภายหลังจากที่หล่อนได้มีโลหิตประจำเดือนครั้งสุดท้าย

แหละถ้าหากว่าหล่อนได้ทำการร่วมเพศกับสามีเพียงครั้งเดียวในระหว่างเวลา 5 วันนั้น แพทย์ก็สามารถกำหนดวันเริ่มปฏิสนธิของทารกในครรภ์ได้อย่างแน่นอน แต่โดยส่วนมากแล้วแพทย์มักกำหนดเอาวันกลาง ๆของรอบการมีโลหิตประจำเดือนของหญิงนั้น คือวันที่ 14 หลังจากการมีโลหิตประจำเดือนครั้งสุดท้าย ซึ่งโดยเหตุผลทั่ว ๆไปแล้วนับว่าใกล้เคียงมากที่สุด

แหละนับตั้งแต่ได้รู้ถึงวันเริ่มปฏิสนธิ โดยประมาณที่ใกล้เคียงดังกล่าวแล้ว แพทย์ก็สามารถกะวันคลอดได้ใกล้เคียงที่สุด ถ้าหญิงนั้นมีสุขภาพสมบูรณ์ แพทย์ก็อาจกะเนได้ว่าจะคลอดใน วันใด เดือนใด แต่ที่จะเอากันให้แน่นอนนั้นไม่มีแพทย์คนใดจะกำหนดได้

อาการเสียวซ่านของหญิง

ถาม ผมได้เคยได้ยินพวกเพื่อน ๆคุยกันว่า เมื่อหญิงสาวหรือไม่สาวก็ตามถูกชายเร่งเร้ากระตุ้นเตือนความรู้สึกทางเพศจนหล่อนเกิดความรู้สึกเสียวกระสันต์อย่างรุนแรงแล้ว ผู้ชายจะสังเกตได้ที่ปลายนิ้วเท้าของหญิงนั้น คือหญิงนั้นจะมีการเกร็งนิ้วเท้างอลง เหล่านี้เป็นเรื่องจริงหรือว่าเขาพูดพล่อย ๆไปเช่นนั้น?

ตอบ ขอตอบว่าเป็นความจริง และขอชมเชยว่าเพื่อนของคุณเป็นคนช่างสังเกตและมีความรู้ในเรื่องเพศดีพอใช้ได้ ผู้หญิงที่เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างรุนแรงนั้นจะมีกร้ามเนื้อทั่วตัว โดยเฉพาะปลายนิ้วเท้าจะอยู่ในลักษณะจิกลงเบื้องล่าง

เพื่อนของคุณอาจจะได้อ่านตำราของมาสเตอร์แอนด์จอห์นสันก็ได้ เพราะในหนังสือนั้นได้พูดถึงการหดตัวของกล้ามเนื้อทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจเมื่อหญิงเกิดความรู้สึกทางเพศอย่างรุนแรง นิ้วมือและนิ้วเท้า ซึ่งถ้าไม่ได้ใช้จับยึดอะไรแล้วจะอยู่ในลักษณะเกร็งงอลง ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

ถ้าคุณยังสงสัย จะลองสังเกตตัวคุณเองก็ได้ว่าขณะเกิดความรู้สึกใกล้จุดสุดยอดทางกามารมณ์นั้น นิ้วมือนิ้วเท้าคุณจะอยู่ในลักษณะใด

มาสเตอร์แอนด์จอห์นสันได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีลักษณะคล้ายกันในข้อนี้

ชีวิตลับ